PAULA GRAVES

TĂRÂMUL INTERZIS

Traducere din limba engleză VERONICA TOMESCU

canea de meekenti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRAVES, PAULA
Tărâmul interzis / Paula Graves; trad.: Veronica Tomescu.
— Bucureşti: Editura NV Press, 2007 ISBN 978 – 973 – 88271-4-l
I. Tomescu, Veronica (trad.)
821. lll-31 = 135.1

Coperta colecţiei: Nicolae Vasilescu Redactor: Marian Bolea Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Tiparul executat de CNI „CORESI” SA

ISBN 978 – 973 – 88271-4-l

Capitolul întâi

Viziunea o surprinse, ca şi cum în mintea ei s-ar fi deschis brusc o uşă imaginară.

Ochii albaştri, înspăimântaţi şi injectaţi de plâns.

Obrajii pistruiaţi, mânjiţi de lacrimi şi noroi.

Părul roşcat, încâlcit şi transpirat.

Un ţipăt îngrozit: *„Tati, ajută-mă!”*

Lily Browning îşi apăsă tâmplele cu degetele şi îşi închise ochii. Prin mintea ei, explozii de lumină şi durere goneau ca fumul unor focuri de semnalizare, în jur se învălătucea o ceaţă deasă şi cenuşie. Pe frunte i se adunaseră picături de sudoare care apoi alunecau pe obraji.

Deschise ochii, temându-se de ceea ce avea să vadă.

Dar în faţa ochilor nu era decât clasa goală, aşa cum o lăsaseră copiii care ieşiseră în pauză: ghiozdanele atârnate de curele pe spătarul scaunelor, cărţile şi caietele împrăştiate peste tot.

— Lily?

O voce de femeie sparse tăcerea. Tresări.

Din prag o privea Carmen Herrera, directoarea adjunctă, dar nu ea îi atrase atenţia, ci omul din spatele ei. Avea părul brunet, creţ şi tuns scurt, ceea ce îi scotea în evidenţă trăsăturile dure şi ochii căprui. O cântări pe Lily dintr-o privire.

Uşa din mintea ei se întredeschise pe nesimţite. Se strădui din răsputeri să o închidă, tâmplele zvâcnindu-i din pricina concentrării. Ochii îi vibrau de durere, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când urma o migrenă.

— Iar te doare capul? întrebă Carmen îngrijorată. Lily se strădui să se ridice în picioare.

— Nu e atât de grav, spuse ea, dar încăperea deja începuse să se învârtească în jurul ei.

Clătinându-se, se prinse de marginea catedrei.

Bărbatul în costum negru o dădu la o parte pe Carmen şi se repezi, luând-o pe Lily de braţ şi ajutând-o să-şi ţină echilibrul.

— Vă simţiţi bine?

Un fior o străbătu la atingerea lui. Din el emana în valuri o putere brută, abia ţinută în frâu, aproape la fel de reală ca mirosul loţiunii de ras. O înăbuşea, tăindu-i respiraţia.

Bărbatul îi rosti numele şi o strânse mai tare de braţ. Trupul lui emana şi altceva, dincolo de forţa fizică. Ceva întunecat, amar şi crud.

Îl privi în ochi… şi imediat îi păru rău că o făcuse.

„Ajutor, taţi!" Ţipătul răsuna în mintea ei. Privirea i se înceţoşa.

Înghiţind în sec cu greutate, se împotrivi curentului care o trăgea în necunoscut şi îşi smulse braţul din mâna bărbatului, stăpânindu-se să nu şteargă urma atingerii sale.

— Mă simt bine.

— Lily suferă de migrene, îl lămuri Carmen. Nu foarte des, dar şi când o apucă, e groaznic.

Lily intui o undă de nelinişte în vocea de obicei calmă şi egală a femeii. Un fior de gheaţă îi făcu pielea ca de găină.

— S-a întâmplat ceva?

Cei doi schimbară o privire în treacăt.

— Lily, dumnealui este locotenentul McBride de la Poliţie. Domnule locotenent, ea este Lily Browning, învăţătoare la clasa a treia.

Carmen închise uşa sălii de clasă şi coborî vocea:

— A dispărut una dintre eleve. Domnul locotenent McBride discută cu toţi profesorii, poate a văzut-o cineva.

Ochii injectaţi.

Obrajii plini de lacrimi.

Ţipăt îngrozit.

Lily simţi cum o cuprinde ameţeala.

Locotenentul McBride scoase o fotografie din

buzunarul hainei şi i-o întinse. Femeia închise ochii, temându-se să o privească.

— Domnişoara Browning?

Vocea locotenentalui trăda îngrijorarea, chiar compasiunea, dar în spatele cuvintelor politicoase se ascundea şi suspiciunea.

Lily se strădui să privească fotografia din mâna lui. O fetiţă care zâmbea, cu zulufii roşcaţi prinşi în vârful capului cu o panglică verde de catifea.

Simţea că i se face greaţă.

— Aţi văzut-o cumva astăzi? întrebă McBride. Numele ei este Abby Walters, elevă în clasa întâi.

Paula Graves

Tărâmul interzis

— Nu prea am de-a face cu cei din clasa întâi, se scuză Lily, scuturând din cap.

Se simţea neajutorată şi vinovată. Sandvişul pe care îl mâncase la prânz ameninţa să-i vină înapoi pe gât şi nu voia să-l proiecteze pe pantofii scâlciaţi ai locotenentului.

— N-aţi văzut-o *niciodată*?

Chipul lui McBride se înnegura. Durere, poate, sau mânie. Sentimentul o izbi pe Lily, provocându-i un fior pe şira spinării şi deschizându-i din nou acea uşă din minte.

Prin crăpătura uşii se năpustiră sunete şi imagini nedorite. Fetiţa pierdută, zâmbitoare acum, ghemuită în braţele unui bărbat şi ascultându-i glasul cald care depăna povestea cu iepuraşul de catifea. Zulufii roşcaţi îndesaţi sub o şapcă albastră tricotată, obrajii rozalii…

Rece. *Atât de rece*.

Îngrozită.

Ţipând.

Plângând.

Lacrimile lăsau dâre murdare pe chipul desfigurat de

groază, se prelingeau fierbinţi pe obrajii atât de reci. În pieptul lui Lily creştea panica. Înlătură imaginea, sperând ca ea să dispară.

— Există dovezi care ne fac să presupunem că Abby Walters ar fi fost luată de lângă mama ei în această dimineaţă, zise el.

— Unde e mama ei?

— A murit.

La auzul acestor cuvinte Lily simţi că sângele îi îngheaţă în vene. Înghiţi cu greu şi spuse o minciună:

— Nu am văzut-o pe această fetiţă.

McBride îi aruncă o privire bizară, gânditoare, apoi scoase din buzunar o carte de vizită.

— Dacă vă amintiţi ceva ce ne poate ajuta să o găsim, sunaţi-mă.

Lily luă cartea de vizită. Suspiciunea lui era aproape palpabilă, ca o povară care îi încovoia spatele.

Carmen stătuse deoparte tot timpul în care McBride vorbise cu Lily, dar, de îndată ce acesta se îndreptă spre uşă, trecu pe lângă el şi o prinse pe Lily de mână.

— Du-te acasă şi odihneşte-te dacă te doare capul. O voi trimite pe Linda să-ţi ţină locul.

Directoarea se uită cu coada ochiului la detectiv, care le privea din pragul uşii.

— Nu-mi vine să cred că i s-a întâmplat aşa ceva unei eleve din şcoala noastră! Şi pe mine mă paşte o migrenă.

Carmen reveni alături de McBride pentru a-l conduce afară.

Lily băgă cartea de vizită în buzunarul cămăşii şi se sprijini de marginea catedrei. În faţa ochilor îi jucau scântei colorate, care prevesteau o durere şi mai intensă. O clipă se gândi să încerce să reziste până la sfârşitul programului, dar stomacul i se împotrivi. Dădu totul afară

de cum ajunse la toaletă.

Îndată ce Linda sosi să îi preia elevii, Lily se îndreptă spre ieşire, făcându-şi loc printre grupurile de copii care se întorceau râzând din pauză. Ajunse la Buick-ul parcat sub coroana unuia din bătrânii stejari care umbreau curtea şcolii. Se lăsă pe scaunul şoferului şi închise portiera, izolându-se recunoscătoare de ţipetele care veneau dinspre terenul de joc.

Înconjurată acum de tăcere, îndoielile o asaltară. Ar fi trebuit să-i spună detectivului despre viziunile ei. Nu prea înţelegea mare lucru din ceea ce văzuse, dar poate că locotenentul McBride ar fi reuşit să pună lucrurile cap la cap. Dacă fetiţa îşi va pierde viaţa din cauză că nu spusese nimic?

Lily scoase cartea de vizită din buzunar şi îşi miji ochii, încercând să desluşească literele mici şi înguste pe care durerea de cap le făcea să plutească în faţa ei. Mirosul înţepător al loţiunii lui de ras stăruia pe carton. Închise ochii, iar în minte îi apăru imaginea maxilarului puternic şi a chipului osos şi dur ale bărbatului. Şi ochii aceia: limpezi, pătrunzători, ca oţelul.

Cunoştea bine genul acela. Date, dovezi, deir nu baliverne metafizice!

Locotenentul McBride n-ar fi crezut-o niciodată.

Pe la mijlocul după-amiezii, după ce primi un telefon din avion de la Andrew Walters, care se interesa de fiica lui dispărută, McBride îşi dădu seama că are de-a face cu unul dintre cele mai rele scenarii. Mai puţin de unu la sută din copiii dispăruţi erau răpiţi de o persoană din afara familiei. Majoritatea răpirilor de copii aveau drept cauze probleme de custodie: mame sau taţi nesatisfăcuţi de deciziile tribunalelor, care treceau la fapte…

Dar nu exista niciun proces de acest gen în cazul

Walters. Din ce putuse afla, Andrew Walters nu avea nicio obiecţie cu privire la aranjamentul făcut cu fosta soţie. Cel puţin la telefon păruse sincer şocat când aflase că aceasta fusese ucisă.

Iar când i se comunică că Abby dispăruse, panica luă locul şocului.

— La şcoală aţi căutat-o? îl întrebă tatăl îngrijorat pe McBride.

— Da.

Detectivul îşi aminti chipul palid al lui Lily Browning, cu ochii de culoarea mierii stăpâniţi de groază, aţâţându-i încă o dată curiozitatea. Şi bănuiala.

— Există oare vreun motiv să credem că Abby... Andrew Walters nu reuşi să-şi termine întrebarea.

— E prea devreme să ne gândim la aşa ceva.

— Sunteţi siguri că Abby era cu Debra?

— Din câte cunoaştem până acum, da.

Când găsiseră cadavrul Debrei Walters pe marginea şoselei Old Cumberland, lângă el zăcea un ghiozdan din plastic transparent, conţinând caietul şi câteva manuale ale lui Abby. Mai mult, vecinii îşi aminteau că o văzuseră pe fetiţă urcându-se cu mama sa în maşină în aceeaşi dimineaţă.

Automobilul, un Lexus albastru, dispăruse.

Speraseră ca Debra să-şi fi lăsat fiica la şcoală înainte de atac, însă vizita detectivului acolo nu avusese niciun rezultat.

McBride îşi coborî ochii pe notiţe, unde se afla şi fotografia lui Abby, care îl intriga. Se întinse spre cutia cU medicamente pentru stomac de lângă suportul de creioane şi luă vreo două pilule, strâmbându-se atunci când simţi pe limbă gustul ca de cretă, cu aromă artificială de portocale.

— Am mobilizat resurse suficiente pentru a o găsi pe

fiica dumneavoastră. S-a emis gradul de alertă galben. Fotografia ei va apărea la fiecare emisiune de ştiri din Alabama în această seară. Am montat un sistem de supraveghere a telefonului din hotelul unde staţi de obicei când veniţi în Borland şi în orice clipă din zi şi din noapte vă va sta la dispoziţie un poliţist. Dacă vă sună cineva în legătură cu fiica dumneavoastră, vom fi pregătiţi.

— Încă nu aveţi un suspect? întrebă Walters îngrozit.

— Încă nu. Maşina e dată în urmărire, iar la locul crimei lucrează nişte tehnicieni…

— Dar asta o să vă ia zile întregi! Abby nu are atâta timp…

McBride îşi trecu mâna peste faţă, dorindu-şi din suflet să îl poată asigura pe Walters că îi vor găsi copilul teafăr şi nevătămat. Dar Abby fusese răpită de nişte hoţi de maşini care-i omorâseră mama. Nici nu voia să-şi închipuie de ce o luaseră cu ei în loc să o omoare şi pe ea.

McBride era copleşit de presimţirea că o va găsi pe Abby Walters moartă. Dintr-un moment în altul sau peste vreo câteva luni, micul ei cadavru va fi găsit într-o ladă de gunoi, într-o clădire părăsită sau într-un şanţ de pe marginea drumului.

Dar nu îi putea spune asta lui Andrew Walters.

Vocea lui Walters avea un timbru metalic în receptor.

— Nu a sunat nimeni să spună că a văzut-o?

— Încă nu.

Sunaseră câţiva, imediat ce se emisese codul galben. Zănatecii care sună de fiecare dată. McBride trimisese nişte oameni să verifice informaţiile, dar fireşte că nu ieşise nimic la iveală.

— Să fim serioşi! Când se întâmplă aşa ceva, sună telefoanele în disperare, îl bruscă Walters mânios, deşi din vocea lui răzbătea neliniştea. Să nu cumva să îndrăzneşti

să-i iei pe toţi drept nebuni.

— Urmărim orice pistă ne iese în cale.

— Vreau să îmi găsiţi fiica. Ai înţeles?

— Am înţeles.

McBride ignoră tonul poruncitor al lui Walters. Era om politic, obişnuit să se întâmple ceva doar pentru că aşa a spus el. Şi Dumnezeu ştie că McBride nu-l putea învinovăţi pentru că voia să-şi vadă fiica acasă cu orice preţ.

Dar ştia cum se întâmplă de obicei treburile de genul ăsta. Văzuse cu ochii lui. Părintele unui copil dispărut este disperat şi vulnerabil. Iar un nebun cu gura mare poate să-l convingă de absolut orice.

— O să aterizăm în curând, spuse Walters. Trebuie să închid.

— Vă va aştepta la aeroport unul dintre oamenii mei, Theo Baker, şi vă va duce la hotel, zise McBride. Voi trece şi eu pe acolo în seara asta, dacă nu intervine ceva legat de caz. Vă rog, încercaţi să vă liniştiţi până aflăm exact despre ce este vorba.

Mai auzi râsul amar al lui Andrew Walters, apoi convorbirea se întrerupse.

McBride se lăsă moale în scaun, simţind cum furia îi arde stomacul. Lumea este cel mai adesea un loc îngrozitor, plină de monştri. Ucigaşi, violatori, pedo-fili, profitori, bătăuşi... McBride văzuse de toate, atâtea chipuri obişnuite în spatele cărora se ascundea răul. Abby Walters fusese răpită de un monstru şi, cu cât mai mult o ţinea în ghearele lui, cu atât mai puţine şanse aveau să o recupereze în viaţă.

McBride ridică fotografia fetei, iar expresia feţei sale se îmblânzi când dădu cu ochii de zâmbetul ei ştirb. „Unde eşti, mititico?”

Nu era tocmai o fetiţă frumuşică, aşa slăbuţă şi pistruiată, dar din fotografie se putea ghici bucuria vieţii în ochii albaştri şi strălucitori. O fetiţă ca Abby Walters ar fi atras atenţia oricui. Până şi în fotografie se putea vedea că era o copilă simpatică.

Acea poză o impresionase cu siguranţă pe Lily Browning, deşi nu în felul în care se aşteptase McBride. Când le arătase fotografia lui Abby celorlalţi profesori, fetiţa zâmbitoare îi făcuse imediat pe toţi să răspundă la rândul lor cu un zâmbet. Dar Lily păruse afectată de la început. Ascundea ceva.

Avea oare legătură cu Abby Walters? McBride nu putea fi sigur, dar după şaisprezece ani petrecuţi în Poliţie spiritul său intuitiv era foarte dezvoltat. Ştia că învăţătoarea nu putea avea vreo legătură cu răpirea. Din declaraţiile martorilor aproximaseră că Debra Walters fusese ucisă în intervalul 7.30 – 8.30. Carmen

Herrera spunea că Lily Browning fusese într-o şedinţă de la 6.30 şi nu ieşise decât la 7.40, când începuseră să vină elevii. După aceea, nu mai părăsise sala de clasă.

Dar nu reuşea să-şi scoată din minte reacţia bizară a femeii la vederea fotografiei lui Abby.

Mânat de un impuls, McBride accesă baza de date a conducătorilor auto din calculatorul propriu şi tastă numele lui Lily Browning. În timp ce aştepta răspunsul, rememora întâlnirea cu ea.

Îi remarcase întâi şi întâi ochii. Mari, mai degrabă aurii decât căprui, umbriţi de gene lungi şi negre. Ochii aceia ascundeau un mister. Cel puţin de acest lucru McBride era sigur.

Îi dădu douăzeci şi ceva de ani, probabil peste douăzeci şi cinci. Cu pielea curată, fără vreun semn sau

vreo cicatrice, palidă, poate din pricina durerii de cap. Sau aşa era tenul ei, foarte deschis? Părul, în schimb, îi era aproape negru, lung până la umeri şi lăsat liber, iar buclele păreau să danseze când se mişca.

Era de o frumuseţe sălbatică. Îi lăsase impresia unei femei deosebite, singuratice, care se ţine mereu deoparte. Şi care nu se adaptează niciodată, nicăieri.

O însingurată misterioasă. Ce combinaţie nefastă!

Fişierul se încarcă într-un final, iar McBride începu să citească. Lily Browning, fără altă iniţială. Douăzeci şi nouă de ani, păr negru, ochi căprui. „Aurii”, corectă el în gând. O adresă pe strada Okmulgee, nu departe de şcoală. McBride cunoştea zona. Case vechi, cu un nivel, un cartier liniştit, cu locuinţe modeste. Or, asta nu-i spunea absolut nimic.

Lily Browning nu era suspectă. Nu era decât o femeie ciudată, cu ochii de culoarea mierii, a cărei piele o simţise sub degete ca pe o catifea caldă.

Iritat, se uită la ceas. Era aproape patru. Avionul lui Walters probabil că aterizase deja, iar Baker trebuie să fie cu el, liniştindu-i temerile, lucru la care se pricepea foarte bine.

Nu şi McBride.

Era şi el un singuratic plin de secrete.

În timp ce închidea programul calculatorului, sună din nou telefonul. Se uită urât spre aparat, simţind cum îl cuprinde scârba.

Abby Walters îl privea de pe birou, din fotografie.

Ridică receptorul.

— McBride, răspunse el, cu un mârâit.

Tăcere.

Simţi totuşi că, la celălalt capăt al firului, se afla cineva.

— Alo? insistă locotenentul.

— Domnul detectiv McBride?

Pe calea undelor se înfiripa o voce nesigură, încărcată de teamă. Vocea lui Lily Browning.

— Domnişoara Browning…

O auzi suspinând, dar aşteptă zadarnic un răspuns.

— Sunteţi Lily Browning, dacă nu mă înşel? insistă el, nerăbdător, fără să-i pese că vocea îi trăda iritarea.

— Da.

Undeva, în subconştient, se aşteptase ca ea să sune. Temperând teama ei crescândă, îşi modulă vocea, stăpânindu-se să strige la ea, ca să o liniştească.

— Ştiţi ceva despre Abby?

— Nu chiar.

Părea ezitantă şi înfricoşată.

McBride strânse mai tare receptorul în palmă.

— Atunci de ce m-aţi sunat?

— M-aţi întrebat dacă am văzut-o azi-dimineaţă. Am spus că nu. Dar nu am spus tocmai adevărul, mărturisi ea, cu o voce catifelată, abia perceptibilă.

McBride simţi o explozie de adrenalină care îi făcu muşchii să zvâcnească.

— Aţi văzut-o azi-dimineaţă la şcoală?

— Nu, nu la şcoală, spuse ea, cu o voce subţire.

— Atunci unde? în altă parte?

Se înşelase oare doamna Herrera? Plecase totuşi Lily de la acea şedinţă?

La capătul celălalt al firului tăcerea se lăsă pentru câteva secunde. McBride îşi stăpâni pornirea de a azvârli cu telefonul în perete.

— Domnişoara Browning, unde aţi văzut-o pe Abby Walters?

Auzi un suspin adânc, tremurat.

— În mintea mea, spuse ea.

McBride se prăbuşi în scaun, luat prin surprindere de răspunsul femeii. Nu se aşteptase în niciun caz la aşa ceva.

Un martor? De ce nu?! Un suspect? Şi mai bine! Dar o clarvăzătoare?

La dracu'!

Capitolul al doilea

Răspunsul lui Lily provocă o tăcere apăsătoare.

— Mă auziţi?

Femeia strânse mai tare receptorul, simţind un nod în stomac.

— Vă aud, răbufni el nemilos. Şi vă informez că nu plătim clarvăzătoarele pentru informaţii.

— Să plătiţi?

— Doar de asta aţi sunat, nu? i-o repetă el tăios. Ce tarif aveţi? O sută de dolari pe oră? Două sute?

— N-am niciun fel de tarif, răspunse învăţătoarea, îngrozită.

— Atunci urmăriţi să vă faceţi reclamă.

— Nu!

Lily trânti receptorul, iar în ochii ei durerea crescu ca o plantă otrăvitoare.

Din spatele pernei de pe canapea se ivi un căpşor acoperit de blană care o împinse blând de braţ. Lily întinse mâna şi mângâie capul cafeniu al pisicii.

— Vai, Delilah, ce greşeală am făcut!

Pisica siameză toarse uşurel, frecându-şi capul de bărbia stăpânei sale. Jezebel li se alătură pe canapea, gâdilând-o pe Lily cu nasul. Cu un oftat, dădu la o parte cele două pisici şi se ridică în picioare, clătinându-se. Aproape orbită de migrenă, se îndreptă spre dormitor.

Niciodată nu o duruse capul în asemenea hal acasă,

în Willow Grove, unde sora ei. Iris, se afla mereu undeva pe aproape, făcându-i o ceaşcă de ceai de trifoişte şi doftoricind-o. Dar Willow Grove era la o depărtare de o oră şi milioane de ani lumină.

Telefonul sună. Lily se pregătea să lase robotul să răspundă, când din ceţurile care-i copleşiseră mintea i se ivi în faţă chipul lui Iris. Întinse o mână spre receptor.

— Iris?

Pe sora ei o pufni râsul.

— Tocmai eram prin casă şi încercam să-mi văd de treburi, uscam nişte levănţică, şi m-a izbit deodată nevoia să te sun. Ia zi, Ciudăţico, ce vrei?

Afecţiunea şi căldura din glasul surorii îi aduseră lacrimi în ochii.

— Ceai de trifoişte şi puţină dragoste.

— Ai avut o nouă viziune? Iris nu mai râdea acum.

— Una groaznică.

Lily îi povesti surorii sale despre Abby Walters.

— Detectivul care se ocupă de caz mă crede sărită. Nu voia să se gândească acum de ce o deranja acest lucru. Nu era ceva nou ca lumea să o considere nebună. De ce ar fi contat ce credea McBride?

— Cum pot să te ajut? o întrebă Iris.

— Poţi face vrăji şi prin telefon? Iris râse.

— Ştii bine că nu e vorba de vrăji. Nu-i decât…

— Un har. Ştiu asta.

Aşa spunea mereu mama lor. Harul lui Iris. Al lui

Rose sau al lui Lily.

Lily îl considera pe al său un blestem. Să vezi fetiţe îngrozite care strigă după tată. Trupuri mutilate într-un şanţ, dându-şi ultima suflare, spălate de ploaie. Sau moartea propriului tată într-un atelier de cherestea din cealaltă parte a oraşului…

— Opreşte-te, Lily, mormăi Iris, cu o voce joasă şi înăbuşită. E prea mult aşa, deodată.

Lily încercă să pună capăt amintirilor, ştiind că harul empatic al surorii sale îi inducea acesteia tot chinul.

— Îmi pare rău. Iris răsuflă adânc.

— Vrei să vin la tine?

— Nu, mă simt mai bine.

Nu era chiar o minciună sfruntată, îşi zise Lily. Îi trecuse puţin durerea de cap. Puţin de tot.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt când uscai levănţică.

Iris izbucni în râs.

— Uneori mă gândesc la conversaţiile noastre şi înţeleg de ce zice lumea că surorile Browning sunt nebune.

Lily râse, în ciuda durerii.

— O să vin în curând să vă văd, bine? între timp, tu şi Rose să nu cumva să vă lăsaţi alungate din oraş.

În receptor bâzâi râsul forţat al lui Iris:

— Sau arse pe rug.

Sora ei îşi luă rămas-bun şi închise.

Lily se lăsă pe spate pe pernă, cu capul zvâcnindu-i de durere. Jezebel îşi frecă botul de faţa ei, gâdilând-o cu mustăţile pe nas.

— Vai, Jezzy, azi a fost o zi oribilă!

Închise ochii, incapabilă să suporte nici chiar raza îngustă de soare care se strecura printre draperii şi încercă să îşi golească mintea. Cel mai bine i-ar fi prins un pui de somn. Dar somnul aducea cu sine visele…

Iar după o astfel de viziune, visele lui Lily se preschimbau mereu în coşmaruri.

Pe la cinci, soarele coborâse spre asfinţit, aruncând o lumină rozalie asupra căsuţei alb-cenuşii în faţa căreia parcase McBride, pe partea cealaltă a străzii. Privea fix

prin geamul maşinii, dorindu-şi să fie în cu totul altă parte.

Când Lily Browning îi trântise telefonul în nas, primul lui sentiment fusese unul de uşurare. Scăpase de altă zăludă. Apoi îşi amintise de rugămintea lui Andrew Walters şi de învoiala sa, spusă cu jumătate de gură. „Hai să zicem că asta se cheamă să urmăreşti fiecare pistă”, îi trecu prin cap, şi rânji amar. Ieşi din maşină şi traversă strada.

Păşi pe aleea pietruită din faţa casei cufundate în tăcere, ca un cimitir. Se lăsa o noapte rece de octombrie, care-l înfiora. Miji ochii şi încercă să vadă prin crăpătura dintre perdelele agăţate la geamul din faţă.

Nicio mişcare. Niciun sunet.

Apăsă butonul soneriei şi îi auzi bâzâitul înfundat ce răsună înăuntru.

„Ce-o să-i spui? Să nu te pună dracu’ să te-apropii de Andrew Walters, că te bag la pârnaie?”

Ce bine ar fi dacă s-ar putea!

Ciuli urechile, încercând să audă dacă se apropie. Nimic, afară de tăcere. În vreme ce-şi îndrepta din nou mâna spre sonerie, auzi cheia răsucindu-se în broască. Uşa se întredeschise vreo douăzeci de centimetri şi din penumbra casei se iviră ochii căprui-roşiatici ai lui Lily.

— Domnule McBride, se bâlbâi ea.

— Pot să intru? Aş vrea să vă pun câteva întrebări. Faţa lui Lily părea împietrită.

— N-am nimic de spus. Locotenentul făcu un pas în faţă.

— Vă rog să îmi faceţi pe plac.

Se dădu deoparte şi el intră, odată cu razele târzii ale soarelui care năvăliră prin uşa deschisă, învăluind-o într-o lumină caldă. Lily miji ochii, orbită, şi se refugie la adăpostul întunericului, lăsându-l pe el să închidă uşa.

Confortabila cameră de zi zăcea acum ascunsă într-o semiobscuritate deprimantă. Când ochii lui McBride se obişnuiră cu întunericul, bărbatul o văzu pe Lily stând în faţa lui, la câţiva paşi, ca şi cum ar fi vrut să îl împiedice să avanseze; – V-am spus la telefon tot ce ştiu, zise femeia, i

Detectivul scutură din cap.

— Nu chiar.

Lily oftă din toţi rărunchii. Apoi îl invită să ia loc pe canapeaua de lângă perete.

McBride se aşeză unde îi fusese indicat. Când ochii i se obişnuiră complet cu penumbra, i se păru că Lily Browning este mai palidă decât păruse mai devreme la şcoală. Înlăturase chiar şi puţinul machiaj de adineauri şi îşi legase părul negru într-o coadă groasă de cal. În ciuda după-amiezii reci de octombrie, purta un tricou alb fără mâneci şi pantaloni scurţi de bumbac. Se aşeză în faţa lui, ţinându-şi genunchii la piept, prudentă.

Pielea îi strălucea în lumina din ce în ce mai slabă, iar bărbatul fu nevoit să îşi reprime dorinţa de a întinde mâna să vadă dacă era la fel de catifelată cum părea.

Ce naiba era cu el? Trecuse de mult de douăzeci de ani, vârsta la care hormonii o luau razna de fiecare dată când vedea nişte sâni frumoşi sau nişte picioare lungi. Iar Lily Browning ar trebui să fie ultima femeie din lume care să-l facă să-şi simtă gura uscată şi să-i înteţească bătăile inimii.

Făcu un efort şi spuse:

— De când sunteţi învăţătoare la Şcoala elementară Westriew?

Lily răspunse aproape în şoaptă:

— De şase ani.

McBride se întrebă de ce vorbeşte aşa de încet. Simţi un fior în ceafă.

— Mai e cineva aici? Bănuiala îi întunecă ochii lui Lily.

— Complicii mei, vreţi să spuneţi?

Drept răspuns, sprânceana lui McBride se ridică.

— Doar Delilah şi Jezebel, zise ea, după o pauză. Un alt fior gâdilă ceafa locotenentului. O întrebă:

— Şi ele ce sunt, fantome? Spirite prinse între două lumi, cea de aici şi cea de apoi?

Pe buzele palide ale lui Lily flutură un zâmbet:

— Nu, sunt pisicile mele. Toate vrăjitoarele au câte-o pisică, nu?

— Sunteţi din secta Wicca[1]? Zâmbetul îi dispăru când se încruntă.

— Am glumit, domnule locotenent. Nu fac nimic ieşit din comun. Nu ţin şedinţe de spiritism, nu ghicesc în frunze de ceai, nici măcar nu dănţuiesc în jurul stâlpului de mai. Şi nici nu arunc sare peste umărul stâng dacă se varsă solniţa, completă ea, apăsându-şi degetele pe tâmple.

Ridurile i se adânciră, iar McBride îşi dădu seama că nu de încruntare era vorba, ci de durerea care îi desfigura chipul.

— Vă doare des capul?

Lily îşi lăsă ochii în pământ, apoi îi închise pentru o clipă.

— De ce aţi venit? Sunt pe lista suspecţilor?

— Dumneavoastră m-aţi sunat pe mine, domnişoara Browning.

Detectivul se aşeză comod pe canapea, cu braţele

---

1 Religie politeistă modernă, apărută în Anglia, inspirată de o serie de credinţe vest-europene precreştine, ai cărei membri folosesc magia albă şi plantele de leac. (n. rad.)

depărtate, şi îşi puse o gleznă pe celălalt genunchi.

— Aţi spus că aţi văzut-o pe Abby Walters… Cum v-aţi exprimat…? în minte?

Lily îşi strânse pumnii până când i se albiră articulaţiile.

— De ce m-aţi sunat? continuă el. Par să fiu genul de om care crede în prostii de-astea?

— Nu, răspunse ea, ridicându-şi privirea chinuită. Sunt sigură că nu. Dar nu mai vreau să o văd suferind.

Detectivul nu credea nicio iotă din viziunile ei. Dar cuvintele lui Lily îl loviră drept în inimă.

— Suferă?

— Îi e frică. Plânge. Lily îşi încovoie spinarea. Nu ştiu dacă cineva a lovit-o, dar e îngrozită. Vrea la tatăl ei.

McBride se strădui să nu se lase impresionat de sinceritatea din vocea femeii.

— De unde ştiţi?

— Nu ştiu cum să vă explic, îngăimă Lily, cu glasul gâtuit de lacrimi. E ca şi cum aş avea o uşă în minte care vrea să se deschidă. Încerc să o ţin închisă, pentru că tot ceea ce e în spatele ei mă înspăimântă mereu, dar uneori mă răpune. Asta s-a întâmplat şi astăzi. Uşa asta s-a deschis şi am văzut-o.

Stomacul lui McBride se zvârcolea, reamintindu-i fără menajamente că băuse prea multă cafea şi mâncase prea puţin.

— Chiar aţi văzut-o? Lily dădu încet din cap.

— Plângea. Avea faţa murdară şi era speriată.

— Acum o vedeţi? răsuflă iute şi adânc:

— Nu.

Fiecare nerv îi tremura de încordare:

— De ce?

— N-o pot face oricând… Vă rog…

Se ridică de pe scaun clătinându-se şi se împiedică de măsuţă. Se prinse de masă pentru a-şi recăpăta echilibrul, iar o pereche de sfeşnice de cristal se ciocniră, răsturnându-se. Din întuneric ţâşniră două pisici şi dispărură fiecare în altă parte, ca două dâre albe.

Lui McBride îi sări inima din loc şi se repezi să o prindă pe Lily de braţ.

— Vă simţiţi bine?.: Femeia îşi ridică încet privirea.

— Vă rog să plecaţi.

— Nici măcar nu puteţi sta în picioare. Aţi băut?

— Nu beau.

Bărbia îi căzu în piept, iar fruntea ei îi atinse umărul.

— Aţi luat droguri?

Abia dacă îi auzi răspunsul:

— Nu.

Detectivul îşi încolăci un braţ în jurul taliei pentru a o susţine. Trupul acela firav se contopi cu al lui, răpindu-i judecata pentru o clipă ce păru nesfârşită, intensă. Pielea îi era la fel de catifelată cum bănuise şi fierbinte ca un cuptor, cu excepţia degetelor reci ca gheaţa, înfipte în braţul său. Capul îi căzu pe spate şi îl privi lung, cu ochii pierduţi.

Dorinţa îi aţâţa violent trupul, în ciuda voinţei sale.

Înăbuşind fără milă poftele trupeşti, o ajută să se aşeze pe canapea, încercând să nu ia în seamă căldura pieliţei pe care o simţea în vârful degetelor.

— Ce-aţi luat pentru durerea asta de cap?

— Am rămas fără pastile.

Lily se lăsă pe spate şi îşi acoperi ochii cu un braţ, de parcă ultimele raze care pătrundeau prin perdea i-ar fi înteţit durerea.

— Aş putea să vă cumpăr eu. Mai aveţi reţeta?

— Lăsaţi-mă în pace.

Ar trebui să plece şi să o lase dracului. Probabil că nu era decât o altă înşelătorie. Dar ridurile provocate de durere, care îi brăzdau chipul delicat nu puteau fi parte din înşelătorie.

— Să chem un doctor…

— Cutia cu medicamente e în sertarul de lângă frigider, zise ea, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraz.

Capitularea ei neajutorată îi făcu o impresie neplăcută lui McBride, dar se duse în bucătărie să caute reţeta pentru a-i putea cumpăra medicamentul.

Se întoarse într-un sfert de oră, folosindu-se de cheile pe care i le dăduse ea ca să poată intra din nou în casă. Trecuse de şase şi se lăsase întunericul, răcoros şi albăstrui. Pipăi peretele în căutarea unui întrerupător, dar nu îl găsi.

Aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul, văzu umbra verde a unui abajur la câţiva paşi distanţă, profilată distinct în lumina care pătrundea prin geam de la felinarul din stradă. Merse dibuind până la veioză şi o aprinse. Cercul de lumină de un galben murdar pe care îl făcea becul slab abia dacă reuşea să înlăture întunericul din colţul încăperii în care se afla el. Dar tot era mai bine decât să stai în bezna aceea de nepătruns.

Lily zăcea pe canapea, cu mâna la ochi, aşa cum o lăsase.

— Domnişoara Browning? Nu îi răspunse.

McBride se apropie de canapea şi se ghemui lângă ea, urmărind mişcarea înceată şi regulată a pieptului ei. Dormea, fără ajutorul pastilelor pentru care cheltuise peste cincizeci de dolari.

„Nu contează. Probabil că va avea nevoie de ele când se trezeşte”.

Îşi schimbă poziţia în somn, dar nu se trezi.

Urmărind-o cum îşi caută locul, McBride cedă poftelor din vintre şi îşi lăsă privirea să alunece pe trupul ei, admirând ispititoarele-i rotunjimi. În somn i se ridicase tricoul, dezvelindu-i o parte din abdomenul neted şi plat, precum şi adâncitura buricului.

Îl inundă pe neaşteptate şi fără voie un val de fierbinţeală. Luându-şi cu greu privirea de pe acea porţiune a corpului, se ridică în picioare şi se îndepărtă de ea. Se răcori cercetând camera cu o privire rapidă, de poliţist. Curată. Sobră. Mobilă simplă, obişnuită, cu exact atâta culoare cât să nu devină monotonă. Se apropie de perete ca să studieze o acuarelă înrămată, o lalea delicată, pictată cu nişte culori care ar fi părut calde chiar şi în plină lumină. În colţul de jos din dreapta era o semnătură pictată lizibil cu negru. Iris Browning. Mama sau sora ei?

O mişcare îi atrase atenţia. O pisică siameză îl privea fix printre frunzele filodendronului de pe etajera mică de fier lângă care stătea ghemuită. McBride abia dacă îi putea desluşi ochii turcoaz şi blana ciocolatie.

Îl trecu un fior.

Dintr-odată, tensiunea latentă din şira spinării plesni ca o coardă la auzul ţipătului care sparse tăcerea, îşi pierdu echilibrul şi se împiedică de lampă, răsturnând-o. Becul se făcu ţăndări, iar camera se adânci în beznă.

Cu inima mai să-i spargă pieptul, se întoarse spre canapea, mijindu-şi ochii prin întuneric. În lumina tremurândă care intra pe geam, ovalul feţei lui Lily se schimonosise într-o mască a ororii, cu gura larg deschisă, din care se revărsa un urlet tot mai puternic, ca un val uriaş, îngheţându-i sângele în vine.

Lily îşi dădu seama că este noapte, neagră ca smoala şi încremenită. Nu se auzeau decât nişte suspine. Recunoscu plânsul înăbuşit al lui Abby.

— Abby? şopti ea.

Copila nu o auzi, dar rămase pe loc, nevăzută în bezna de nepătruns, gemând uşor.

Ştia că visează, ştia că dacă se trezeşte poate evita ceea ce se ascundea după uşa care o separa de Abby Walters şi răpitorii ei. Dar nu o putea părăsi pe fetiţă.

Aproape că vedea aievea gândurile lui Abby, amestecul înfricoşător de amintiri şi spaime: mama ei zăcând pe marginea drumului, cu sângele încleindu-i părul blond, vopsind în roşu buclele aurii.

Mami, trezeşte-te! *O să mor*? *Tati, ajutor*!

Lily auzi zgomotul clanţei şi pocnetul zăvorului, în cameră năvăli o lumină puternică, orbindu-le pe amândouă. Abby ţipă. Se auzi o sirenă.

Începuse al doilea schimb la atelierul de cherestea. Tata o să ajungă în curând acasă.

Ca în fiecare după-amiază, Lily închise ochii şi privi cum tatăl ei îşi şterge fruntea cu o batistă albă, zdrenţuită, apoi se întinde spre întrerupător să închidă uriaşul ferăstrău circular. *Bum*!

Un butuc se desprinse din cârlige şi îl izbi pe tatăl ei în spinare, azvârlindu-l drept în lama de oţel care se rotea.

Tata strigă.

Lily se trezi într-un iureş de senzaţii. Era înconjurată de o beznă înăbuşitoare, dar strigătul tatălui se înteţea, asurzind-o.

Apoi îşi dădu seama că ţipătul era al ei. Din întuneric apărură două mâini blânde, care îi mângâiară chipul. Canapeaua se clinti din loc şi o învălui un miros cunoscut. Prin păr îi trecură nişte degete care o traseră către un adăpost ferm şi cald.

Dincolo de pieptul ei bătea o a doua inimă, gonind la

unison cu a ei.

Auzi murmurul liniştitor al unei voci joase:

– Linişteşte-te!

Inima i se opri, apoi o luă din nou la goană când îşi dădu seama că braţele puternice care o protejau erau ale locotenentului McBride.

Capitolul al treilea

Simţind că Lily îşi îndreaptă spatele, McBride îi dădu drumul.

— Cred că aţi avut un coşmar, zise detectivul, ridicându-se şi îndepărtându-se de canapea. Vă amintiţi?

Femeia ezită.

— Nu.

— Credeţi că puteţi să suportaţi dacă aprind lumina? McBride o aprinse pe cea mai apropiată din cele două lămpi cu picior aflate de o parte şi de alta a canapelei. O lumină aurie surghiuni umbrele în partea cealaltă a camerei.

— E bine aşa?

— Da.

Lily îşi ridică ochii mari şi copleşiţi de gânduri şi îi întâlni pe ai lui. Detectivul se încruntă.

— Sunteţi sigură?

— Mă simt bine. Cred că de aici mă descurc şi singură.

Deşi voia să îi pună şi alte întrebări, se hotărî să o lase să se frământe, întrebându-se când o va mai revedea.

— V-am pus chitanţa pe masa din bucătărie. A costat cincizeci şi şase de dolari, dar fiindcă v-am spart lampa, să zicem că suntem chit.

Arătă către lampa dezmembrată, sprijinită de un fotoliu.

— Îmi cer scuze.

Îi întâlni ochii umezi. Un impuls la fel de puternic ca o maree îl luă pe nepregătite. Îşi porunci să se îndrepte spre uşă.

În spatele lui auzi scârţâitul arcurilor canapelei. O simţi apropiindu-se, iar părul de pe ceafă i se zbârli. Când se răsuci, o găsi mai aproape decât se aştepta. Dacă ar fi întins mâna, ar fi putut-o atinge. Îşi strânse pumnii.

— Nu vă băgaţi nasul în cazul ăsta, domnişoara Browning. Nu aveţi nimic de câştigat.

— La revedere, domnule locotenent.

Îi deschise uşa. Pielea îi lucea ca porţelanul în lumina albăstruie a lunii. Înfrângându-şi dorinţa de a o atinge, ieşi şi porni în grabă spre maşină. Se aşeză la volan şi trase adânc aer în piept de câteva ori. Când se simţi stăpân pe sine, îndrăzni să tragă cu ochiul la faţada întunecată a casei lui Lily Browning.

Strânse din buze cu amărăciune. Ce dracu' avea? Ştia mai bine ca oricine că nu e bine să laşi o femeie ca Lily Browning să ţi se strecoare în suflet.

Învăţase asta pe pielea lui.

Razele soarelui străbătură ca tăişul unei lame penumbra încăperii ei, trezind-o. Miji ochii, încercând să vadă mai bine ceasul de pe noptieră. Nouă. Dormise atât de mult, dar se mai simţea de parcă ar fi călcat-o un camion.

Îşi trase tricoul peste cap, inspirând mirosul aparte care încă stăruia în fibre. Îşi aminti de întuneric, de braţele puternice ale lui McBride care o strângeau. Se simţise în siguranţă, alinată de trupul acela musculos lipit de al ei, de timbrul blând al vocii care îi murmura în ureche, spunându-i să se liniştească. Doamne, cât de mult ar fi vrut să îl creadă!

Jezebel sări de pe comodă pe pat şi îşi frecă botul de

bărbia lui Lily. Femeie îşi mângâie siameza zveltă, de la masca argintie a feţei până la coada lungă şi cenuşie.

— Ţi-e foame, Jez?

După ce le dădu de mâncare pisicilor care mieunau, ridică ziarul de sâmbătă dimineaţă de pe terasă. Se aşeză la masa din bucătărie cu un bol de fulgi de porumb şi îl deschise.

Ochii îi căzură pe chipul pistruiat al lui Abby Walters. „Fosta soţie a candidatului la Senatul Statelor Unite a fost ucisă, iar fiica ei a dispărut”, citi titlul scris cu litere groase şi negre.

Abby Walters, în vârstă de şase ani, a dispărut după ce mama ei a fost ucisă de nişte hoţi de maşini vineri dimineaţă. Articolul făcea speculaţii asupra unor motive politice ale atacului. Tatăl lui Abby şi fostul soţ al Debrei, Andrew Walters, era un senator al statului care candida pentru Senatul S.U.A.

Uşa din mintea ei se întredeschise. O trânti la loc cu hotărâre.

— S-a întâmplat o singură dată. M-a ameninţat că cere un ordin de interdicţie şi m-am lăsat păgubaş.

Bărbatul slab care nu-şi găsea locul pe scaun de partea cealaltă a mesei de interogatoriu îşi împinse la loc ochelarii cu ramă subţire, cu un deget nesigur.

— Doamne, fereşte! Doar nu credeţi că am ceva de-a face cu asta, oameni buni…

McBride bătu cu creionul în carneţel şi îl lăsă pe Paul Leonardi să fiarbă o clipă în suc propriu. Ochii negri ai bărbatului se mişcau încoace şi încolo aşteptând ca detectivul să spună ceva.

— Am fost plecat din oraş vineri. Am plecat de-acasă la cinci dimineaţa. N-aveţi decât să-l întrebaţi pe vecinul meu… M-a văzut când plecam.

McBride se prefăcu că îşi notează, dar ştia deja că Leonardi fusese să pescuiască pe lacul Guntersville şi să urmărească vulturii. Poliţiştii îşi petrecuseră mai toată duminica vânându-l, după ce Andrew Walters îl arătase cu degetul ca fiind, probabil, omul care îşi lăsase fosta soţie moartă la marginea drumului.

— O iubeam pe Debra. Nu i-am făcut niciodată rău nici ei, nici lui Abby.

— Mulţi bărbaţi le omoară pe femeile pe care le iubesc. Asta se numeşte crimă pasională.

McBride simţi o vagă mulţumire văzând că Leonardi păleşte la auzul cuvintelor sale.

— V-am verificat alibiul. Directorul cabanei spune că nu aţi apărut decât la prânz. Asta înseamnă că v-a luat şapte ore să faceţi un drum de două ore până la Guntersville. Ce-aţi făcut în aceste cinci ore?

— Doamne, ce ştiu eu? Am luat-o pe un drum mai lung, ca să admir peisajul. Am făcut plinul la o benzinărie undeva pe la Birmingham, cred. M-am oprit la un magazin de antichităţi în ţinutul Blount şi am cumpărat o putinică de bătut untul pentru maică-mea, pentru că în curând e ziua ei, să o pună la colecţie. Am trecut pe la un magazin din Boaz ca să cumpăr o chiuvetă cu picior, pentru baia de oaspeţi pe care o renovez. Îşi trecu degetele prin părul din ce în ce mai rar. La dracu', ştiam eu că trebuia să aştept şi să fac toate astea la întoarcere, dar m-am gândit că voi fi obosit şi n-o să mai am chef.

McBride îşi notă toate popasurile, cerând mai multe detalii. Leonardi nu îşi putea aminti care era benzinăria la care oprise în Birmingham, dar îi dădu numele magazinului de antichităţi şi pe cel al magazinului de obiecte casnice. Detectivul urma să trimită nişte poliţişti care să verifice pe unde trecuse individul în cursul

dimineţii de vineri.

— Să revenim pentru o clipă la doamna Walters. Înţeleg că aţi apărut la Şcoala elementară Westriew într-o după-amiază, acum o lună, când acesta o aştepta pe Abby.

McBride îl privea cu atenţie pe Leonardi, pândindu-i reacţiile. Ochii bărbatului se măriră de spaimă. „Bun!” îşi zise McBride.

Continuă:

— De aceea a cerut un ordin de interdicţie, nu-i aşa? Leonardi îşi privi mâinile.

— Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Voiam să o întreb de ce nu-şi dorea să ne mai vedem.

— A spus că aţi reprezentat un fel de fază de tranziţie, nu-i aşa? Ca să-şi demonstreze că mai poate avea pe cineva după divorţ.

Leonardi păli.

— Pentru mine ea a însemnat mai mult decât atât.

— Dar dumneavoastră pentru ea nu. Şi nu v-aţi putut resemna în faţa refuzului.

— Nu mi se părea că se gândise destul la relaţia noastră. Avea nişte prietene care îi tot spuneau să iasă în oraş, să se distreze, să evite o legătură de durată. „Nu te mulţumi cu primul bărbat care îţi iese în cale, Debbie! Fă-ţi de cap, Debbie!”

— De unde ştiţi ce-i spuneau prietenele, domnule în Leonardi? îl întrebă McBride şi se apleca spre el. I-aţi ascultat telefoanele? I-aţi pus un microfon în casă? Sau cum?

Leonardi strânse din buze.

— Vreau un avocat.

— Nu sunteţi arestat. De ce aţi avea nevoie de un avocat?

Drept răspuns, bărbatul se uită la el cu o privire

sumbră.

— Când v-aţi dus la şcoală, de unde aţi ştiut la ce oră o va aştepta Debra pe Abby? Aţi mai urmărit-o şi altă dată?

Leonardi nu răspunse.

— Poate că ştiţi pe cineva care lucrează acolo, insinua McBride, bătând uşor cu degetul în dosarul de pe masa de interogatoriu.

Îl deschise cu un gest, scoţând la iveală o copie mărită după fotografia lui Lily Browning din baza de date a conducătorilor auto.

Privirea lui Leonardi coborî spre masă, exact aşa cum îşi dorise McBride. Fruntea i se încreţi uşor când se uită la fotografie, dar nu avu nicio altă reacţie.

Nu la asta se aşteptase detectivul, dar nu era gata să renunţe la ideea că Lily Browning era amestecată în dispariţia lui Abby Walters.

— Ştiţi ce cred eu, domnule Leonardi? Cred că aveţi o cunoştinţă care lucrează la şcoală şi care v-a spus când ies elevii clasei întâi, aşa că ştiaţi exact la ce oră să vă faceţi apariţia. Ştia şi ce plănuiţi să faceţi vineri?

Ochii lui Leonardi se umplură de lacrimi.

— Nu am omorât-o pe Debbie, nu înţelegeţi? Şi eu am pierdut-o, la fel ca prietenii, familia şi idiotul de bărbatu-său. De ce nu staţi de vorbă şi cu el? Nu ar trebui să îl bănuiţi mai întâi pe fostul soţ?

McBride vorbise deja cu Walters vineri seară, cercetându-i în detaliu alibiul. În weekend reuşise să verifice toate locurile şi toate detaliile pe care i le oferise Walters. Fireşte, era posibil ca senatorul să fi plătit pe cineva s-o ucidă pe fosta lui soţie, dar raportul autopsiei, pe care îl găsise pe birou la prima oră, sugera că fractura craniană a Debrei Walters putea fi provocată şi de un accident, în timp ce se zbătea în mâinile atacatorilor.

Nu puteau nici măcar fi siguri că era ceva mai mult decât un furt de maşină. Automobilul Lexus al Debrei Walters nu fusese găsit nicăieri.

Şi nici Abby Weilters.

Căpitanul lăsase în seama lui McBride alcătuirea unei echipe. După ce luase legătura cu FBI-ul şi cu şeriful din oraş, ca să-i trimită la rândul lor nişte oameni, McBride îi alesese pe cei mai buni poliţişti din Borland ca ajutoare.

Sergentul Theo Baker avea sarcina de a-l păzi pe

Andrew Walters şi de a-l opri să sune din cinci în cinci minute pentru a afla veşti despre mersul anchetei.

McBride înţelegea foarte bine îngrijorarea senatorului, dar nu suporta să îl aibă pe cap.

Unii dintre membrii echipei cercetau zona în care murise Debra Walters, în speranţa că vor da de martori care văzuseră ceva vineri dimineaţă. Câţiva dintre ei preluau apelurile celor care sunau să ofere informaţii, dar cei mai mulţi dintre aceştia erau nişte zănateci care doreau să fie în centrul atenţiei.

Alţii vizionau casetele de supraveghere a traficului înregistrate vineri dimineaţă de cele câteva camere poziţionate în oraşul Borland, sperând să urmărească traseul Debrei de când plecase de acasă şi până când oprise pe marginea drumului în locul în care îşi găsise moartea. Mc Bride nu prea îşi făcea mari speranţe în această privinţă: crima se produsese pe o străduţă lăturalnică şi necirculată, fără nicio cameră de supraveghere.

— Cât mai aveţi de gând să mă ţineţi aici? Părea că lacrimile îl îmbărbătaseră pe Paul Leonardi. El rezistă privirii întrebătoare a lui Mc Bride.

— Îmi cunosc drepturile. Nu puteţi să mă ţineţi decât dacă mă arestaţi, altfel trebuie să îmi daţi drumul. Doar nu

credeţi că sunt un terorist sau mai ştiu eu ce?!

McBride se simţi tentat să îl arunce după gratii doar ca să îi demonstreze că e mai tare decât el, dar se abţinu.

— Am să vă verific alibiul, domnule Leonardi. Dacă lotul corespunde cu ceea ce mi-aţi declarat, nu e nicio problemă. Dar nu v-aş sfătui să părăsiţi oraşul în următoarele zile.

— Nu plec nicăieri, zise Leonardi. Cel puţin, nu înainte de înmormântarea lui Debbie. Ştiţi când va fi?

Ochii lui McBride se îngustară. Se ridică şi îi făcu semn lui Leonardi să îl urmeze. Fie individul era cu adevărat nevinovat, fie avea boaşe de oţel.

— Sunaţi-l pe fostul ei soţ! El se ocupă de funeralii, întorcându-se la birou câteva clipe mai târziu.

McBride puse mâna pe cutia cu tablete pentru stomac şi luă două, sperând să potolească arsura ce! mistuia pe dinăuntru.

Căpitanul Alex Vann alese chiar acel moment să îşi bage capul pe uşă. Îşi aruncă privirea spre cutia de medicamente, după care se aşeză de partea cealaltă a biroului.

— Iei prea multe chestii dintr-astea. Ignorând remarca, McBride îi raportă discuţia cu

Leonardi.

— Nu ştiu dacă spune sau nu adevărul. Ar fi avut motive, dar parcă treaba asta nu i se prea potriveşte.

— Şi învăţătoarea aia sărită?

McBride ridică din sprâncene la această descriere a lui Lily Browning.

— Nu a avut nicio reacţie când i-am arătat fotografia.

Căpitanul îşi încreţise doar puţin fruntea, ceea ce putea însemna că nu înţelege de ce detectivul îi flutura poza lui Lily Browning pe sub nas.

— De ce nu iei şi tu o pauză, McBride? Du-te şi mănâncă ceva!

— O să-mi comand ceva.

— Nu-i de-ajuns.

Chipul osos al lui Vann părea să exprime îngrijorarea.

McBride se prefăcu că nu observă. Puse jos hârtiile şi îşi ridică ochii spre căpitanul său.

— Mă simt bine.

— Poate că ar trebui să treci la un alt caz. Oricare vrei tu.

— Pe ăsta-l vreau.

Vann se încruntă, dar nu mai zise nimic şi ieşi din birou.

McBride nu se aştepta să fie înţeles de căpitan sau de oricine altcineva. De când lucra la cazul Walters parcă ar fi frecat cu sare pe o rană vie, dar pur şi simplu nu putea să renunţe. Trebuia să meargă până la capăt. Să o găsească pe fetiţă. Să-i prindă pe răpitori.

Să facă dreptate. Măcar de data asta.

Uşa din mintea lui Lily se dădu de perete fără niciun avertisment, surprinzând-o în timp ce corecta lucrările, în clasă, după ce le dăduse drumul copiilor să iasă în curtea şcolii. Creionul îi scăpă din mâna tremurândă, se rostogoli pe podea şi dispăru într-o ceaţă argintie care îl înghiţi cât ai clipi.

Instinctul îi spunea să se împotrivească potopului de imagini, dar, de cum îi apăru în faţa ochilor în chipul înlăcrimat al lui Abby Walters, căzu pradă ispitei. Se lăsă în voia curentului necruţător al viziunii, care o trase în beznă.

Ceaţa se risipi, dezvăluind-o pe Abby Walters, cu genunchii strânşi sub bărbie, cu ochii albaştri larg deschişi şi fără să clipească.

— Abby, şopti Lily.

Senzaţia aceea de gol înceţoşat se adânci. Fetiţa se strânse în bezna ameninţătoare, învelită cu ceva ce mirosea a mucegai. O pătură? Tremura. Îi clănţăneau dinţii.

Lily se cutremură, simţindu-şi pielea de găină pe braţe.

Rece.

Încercă să o atingă pe fetiţă. Parcă ar fi atins ceva rece.

— Abby, unde eşti?

Lily simţi mirosul păturii mucegăite sub care se ghemuiseră amândouă. Simţea că podeaua vibrează şi în şoldul stâng i se înfipse ceva. Erau într-o maşină.

— Te duc în altă parte, nu? Lily simţi un freamăt sub degete şi realiză că în sfârşit reuşise să o atingă pe fetiţă. Abby, îţi dai seama că sunt aici?

Fetiţa încremeni.

— Mama?

Pe Lily o cuprinse un val de emoţie.

— Nu, Abby, sunt o prietenă.

— Ajută-mă! strigă ea.

— Gura!

Din faţă se auzi o voce de bărbat.

Lily încercă să se orienteze. Ea şi Abby stăteau pe podeaua maşinii, în spatele scaunului din dreapta faţă. Vocea venise dintr-acolo, de unde deduse că altcineva era la volan. Erau cel puţin doi răpitori. Oare, McBride ştia asta?

Lily o îmbrăţişa pe fetiţă şi se concentra să îi transmită copilei senzaţia de căldură, de apropiere. Brusc, fetiţa i se smulse din braţe, iar legătura dintre ele se dezintegra într-o ceaţă cenuşie.

Lily se prăbuşi în gol şi mai reuşi să vadă o mână pălmuind-o pe Abby. Fetiţa ţipă îngrozită. Lily strigă, în vreme ce uşa din mintea ei se trânti, lăsând-o pe dinafară.

Îşi reveni cu o tresărire. Îi luă o secundă până îşi dădu seama unde se află. Era în sala goală de clasă, îşi aruncă privirea spre ceas şi calculă că trecuseră doar câteva minute.

Cineva bătu la uşă, zguduindu-i nervii încordaţi.

— Lily?

Era Janet, învăţătoarea din clasa de alături. Uşa se crăpă şi femeia îşi băgă capul înăuntru.

— S-a întâmplat ceva? Mi s-a părut că aud un strigăt.

— Mi-am rupt o unghie, minţi Lily, străduindu-se să zâmbească ruşinată, deşi întregul ei corp vibra de încordare. Scuze.

Jane râse politicos, deşi în ochi îi stăruia o bănuială.

— Voiam să fiu sigură că e totul în regulă, spuse şi închise la loc uşa.

Lily îşi ascunse faţa în mâini, şocată la gândul că putea fi surprinsă de cineva. Nu era obişnuită ca viziunile ei să o ia prin surprindere. Dacă i se întâmpla în timpul orelor?

Aştepă strânsoarea ca de menghină a migrenei, dar nu se întâmplă nimic. Ar fi trebuit să urmeze chinurile iadului după o viziune atât de intensă. De ce nu şi acum? Pentru că nu avusese timp să i se împotrivească? Oare era chiar atât de simplu?

Rememora viziunea, încercând să găsească şi alte indicii. Intrase în legătură cu copila. Dincolo de tot ceea ce aflase, acesta era lucrul cel mai important. Niciodată nu se mai implicase afectiv în timpul unei viziuni.

Dar Abby o auzise. Poate chiar îi simţise îmbrăţişarea. Deşi de data asta fusese speriată, poate că

era posibil să o facă să înţeleagă că Lily voia să o ajute. Dar asta ar fi însemnat să permită viziunilor ei să o ia în stăpânire, indiferent ce aduceau cu ele.

Panica îi provocă un nod în stomac, ispitind-o să dea înapoi, să încuie uşa din minte şi să ascundă cheia pentru totdeauna. Vedeniile nu erau un lucru curat. Ştiuse asta dintotdeauna. Ea nu era ca Rose, cu harul ei fericit de a prezice iubirea dintre oameni, pe care îl canalizase cu succes într-o agenţie matrimonială şi organizatoare de nunţi. Nici ca Iris, care avea capacitatea empatică de a alina durerea şi disperarea.

Harul lui Lily însemna întunecime şi groază, sânge şi moarte. Nu voia să îşi cerceteze vedeniile. Voia să scape de ele.

Dar amintirea lui Abby nu îi dădea pace. Poate că de data asta putea să dea o mână de ajutor. Dacă mai avea timp.

Numai că trebuia să convingă pe cineva să o creadă.

Aşa cum bănuise McBride, Paul Leonardi făcuse cel puţin o scenă la Şcoala elementară Westriew, la începutul anului şcolar. Din nefericire, dacă Lily Browning avea vreo legătură cu Leonardi, nici directoarea, nici adjuncta acesteia nu aveau habar.

— Mă îndoiesc, îi spuse Carmen Herrera lui McBride în biroul ei, chiar înainte de prânz. Lily e tipul de femeie casnică. Nu prea iese în oraş, nici măcar cu alţi profesori. Mă îndoiesc că ar fi avut ocazia să-l cunoască pe domnul Leonardi.

„O însingurată misterioasă”, îşi spuse în sine, amintindu-şi de caracterizarea pe care i-o făcuse. Se părea că o nimerise.

— Şi nu a fost decât acest incident izolat? întrebă el.

— Da, doar acesta. Nu a fost mare lucru şi nu s-a

împotrivit când paznicul i-a spus să plece. Nu mi s-a părut că ar fi periculos. Doar îndurerat. Carmen zâmbi cu tristeţe. Cu toţii am trecut printr-o poveste nefericită de dragoste, nu?

McBride îi mulţumi că stătuse de vorbă cu el şi se îndreptă spre ieşire, încetinind pasul atunci când se apropie de uşa întredeschisă a clasei întâi. Astăzi era ticsită de copii, care o ascultau cu sufletul la gură pe Lily.

Nu ştia acea poveste, dar se găsi deodată vrăjit de vocea ei ce o depăna: peripeţiile unei fetiţe şi ale pisicuţei sale care înfruntau furtuna pentru a ajunge la tatăl rănit al copilei.

Se opri în faţa uşii să o privească mai bine. Se cocoţase pe catedră, cu picioarele atârnând în gol. Îşi prinsese părul în coc, cu câţiva cârlionţi care i se încolăceau în jurul obrajilor şi al gâtului.

Îşi aminti de pielea ei catifelată. De mirosul dulce, ca de măr verde. Aproape că o simţea şi acum în braţe, tremurând de spaimă după coşmarul care o trezise.

— Atât pentru astăzi, doamnelor şi domnilor, anunţă Lily, după lectura unui capitol încheiat cu o scenă de suspans.

Închise cartea, ocoli catedra şi o puse în sertarul de sus. De ici-colo izbucniră proteste.

— O, domnişoara Browning!

— Nu ne mai citiţi un capitol?

— Dacă terminăm astăzi cartea, mâine ce mai citim? întrebă ea râzând.

Se ridică de la catedră şi începu să împartă nişte foi.

— Oricum, vă aşteaptă doamna Marconi la bibliotecă. Unul în spatele celuilalt!

McBride schiţă un zâmbet. Treceau anii, se schimbau toate, dar învăţătoarele încă îşi mai aliniau elevii în şir

indian. Se dădu în spate, sperând să o poată şterge înainte să fie prins ascultând pe la uşi, dar abia făcuse câţiva paşi când auzi vocea lui Lily:

— Domnule locotenent! Fusese prins asupra faptului.

Capitolul al patrulea

Pe Lily o trecu un fior de spaimă. De ce venise locotenentul McBride? Se întâmplase ceva?

— Aţi aflat ceva nou? îl întrebă.

Rândul ordonat de elevi care ieşea în spatele ei pe uşă începu să se transforme într-o gloată. Înăbuşindu-şi spaima, îi alinie la loc, asigurându-se cu coada ochiului că McBride nu pleca în timp ce ea era ocupată cu copiii.

— Vă rog să mă aşteptaţi aici. Mă întorc într-o clipă.

Îşi conduse elevii de-a lungul coridorului, potolind pe câte un rebel mititel cu o vorbă sau cu o atingere pe umăr. Imediat ce îi scoase pe uşă şi îi lăsă în seama bibliotecarei, reveni în grabă în clasă, temându-se că nu-l va mai găsi pe McBride. Dar îl află acolo, aşezat pe marginea catedrei, cu o expresie de nedesluşit pe chip.

— Aţi aflat ceva în legătură cu Abby? întrebă ea.

— Nu, urmăream o pistă.

Lily îşi înclină capul într-o parte şi continuă:

— Aici?

— Cunoaşteţi un bărbat pe nume Paul Leonardi? o întrebă el, cercetând-o cu o privire pătrunzătoare ca o rază laser.

Lily se încruntă, scotocind printre amintiri.

— Din câte îmi amintesc, nu.

— A fost dat afară din curtea şcolii acum câteva luni, la începutul anului şcolar.

— A, ăla! îşi aminti ea. A fost o întâmplare neplăcută, care a generat o seamă de noi reguli de securitate. Da, am

auzit, dar n-am fost de faţă.

McBride scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Nu l-aţi văzut niciodată?

Lily îşi aruncă ochii pe hârtie. Părea o fotografie de pe un permis de conducere. Bărbatul era chipeş, dar nu avea nimic deosebit.

Scutură din cap:

— Credeţi că e unul dintre răpitori?

— Unul dintre ei? Credeţi că sunt mai mulţi? Ochii lui McBride îşi schimbară culoarea, de la căprui cenuşiu la verde ca muşchiul. De ce credeţi că ar fi mai mulţi răpitori?

Lily îşi umezi buzele.

— Am mai avut o vedenie. Abby era într-o maşină, ghemuită sub un fel de pătură. Unul dintre răpitori a lovit-o.

Privirea tăioasă a lui McBride o făcea pe Lily să vrea să se pitească într-o gaură de şarpe, dar continuă.

— Cel care a făcut asta stătea pe scaunul din dreapta şoferului, aşa că mai era cineva la volan.

McBride se ridică de pe catedră.

— Dacă vă amintiţi ceva în legătură cu domnul Leonardi, daţi-mi de ştire!

Lily prinse de braţ.:

— Pot să vă fiu de ajutori

Detectivul se uită la mâna ei cu dispreţ.

— Sunt hoarde de oameni care vor să îmi fie de ajutor, domnişoara Browning. Toţi ticniţii din stat ştiu ce s-a întâmplat cu Abby Walters.

Lily îşi retrase repede mâna.

— Inclusiv eu?

— Am oameni care se ocupă de telefoanele ticniţilor. O să le spun că-i veţi suna şi dumneavoastră.

Ieşi în coridor.

Nervoasă şi umilită, Lily îl privi în timp ce ieşea pe uşa principală. Îi transmisese foarte clar că nu îl interesează ce are ea de spus.

Trebuia să se descurce singură cu viziunile despre Abby.

Lily nu putea suferi capelele. În ziar publicaseră datele privitoare la locul şi ziua priveghiului. Stomacul i se revoltă la gândul că va apărea neinvitată la priveghi, dar, dacă voia să o găsească pe Abby, trebuia să înceapă cu cei care îi erau apropiaţi. Tatăl ei. Familia şi prietenii. De fiecare dată când îi avea alături pe cunoscuţii celor pe care îi vedea în minte, intensitatea vedeniilor se accentua. Era unul dintre motivele pentru care Lily devenise un fel de pustnică. Se proteja, de fapt, de tovărăşia oamenilor.

Dar de data aceasta avea nevoie de acele viziuni. O zări pe Carmen Herrera, care tocmai ieşea din maşină. Se dădu şi ea jos de la volan şi o ajunse pe directoarea adjunctă la jumătatea aleii.

— Mă temeam că nu te mai prind.

Carmen zâmbi cu tristeţe, punându-şi mâna pe braţul lui Lily.

— Mulţumesc că te-ai oferit să vii cu mine. Nu suport priveghiurile.

— Nici eu.

Urcă scările capelei în urma lui Carmen, orbită de bliţurile aparatelor de fotografiat.

— Ziariştii ăştia, se strâmbă Carmen. Sunt ca nişte hoţi de morminte.

Alte câteva bliţuri se aprinseră până să intre pe uşă. Podeaua de marmură artificială din foaier şi decoraţiile aurii împrumutau încăperii o atmosferă rece şi austeră.

„Funerară”[2], îşi spuse Lily, cu o izbucnire de umor negru. Îşi înăbuşi un râs nervos.

Capela micuţă era ticsită de rude îndoliate, printre care se amestecaseră câţiva indivizi despre care Lily presupuse că erau reporteri cu carneţelele lor şi curiozităţile lor ascunse.

Nu că Lily ar fi fost cea mai în măsură să-i arate cu degetul pe cei cu intenţii ascunse.

Se duse cu Carmen în faţă, forţându-se să privească la cadavrul din sicriu.

Oare, Debra Walters fusese la fel de frumoasă pe când trăia ca acest trup pudrat, ceruit şi splendid coafat din coşciug? Văzând-o acum, Lily îşi dădu seama că îi părea vag cunoscută. Poate că o văzuse pe doamna Walters la vreun eveniment organizat de şcoală la care participaseră şi părinţii. Sau poate că remarcase doar asemănarea cu fiica ei.

— Iată-l pe domnul Walters, spuse Carmen şi se îndreptă spre un bărbat bine îmbrăcat, înconjurat de un grup de persoane în doliu. În fotografia din ziar nu părea atât de chipeş ca în realitate, îşi spuse Lily.

Ar fi trebuit să i se alăture lui Carmen şi să profite de ocazia de a-l cunoaşte pe tatăl lui Abby, pentru a afla dacă ar fi receptiv la metoda ei neobişnuită de a-i găsi fiica. Dar o reţinu un amestec de vinovăţie şi teamă. Nu se cădea să se folosească de această împrejurare ca să îl abordeze cu propunerea ei.

— Ce frumos au aranjat-o, nu-i aşa? rosti o voce de bărbat.

Lily îşi îndreptă atenţia spre cel care vorbise, un

---

2 în original e „funereal”, un joc de cuvinte între *fun*, *real* şi *funeral* care explică restul frazei, (n. red.)).

bărbat care îi părea cunoscut, de înălţime medie, brunet, cu ochii căprui, umbriţi de tristeţe. O privi o clipă în ochi, înainte de a se întoarce din nou către sicriu.

— Dar nu îi seamănă deloc, adăugă el, cu amărăciune. Ea era plină de viaţă.

Lily îşi dădu seama că era bărbatul din fotografia pe care i-o arătase McBride. Cel care venise la şcoală să o caute pe Debra. Simţi că i se zbârleşte părul de pe braţe.

— Paul Leonardi. Am ieşit cu Debra acum câteva luni, se prezentă el şi îi întinse mâna. Parcă te-am mai văzut. Ne cunoaştem?

— Nu, răspunse ea şi făcu un efort să dea mâna cu el.

Era umedă şi fierbinte, iar strânsoarea ei era lipsită de vlagă. îşi înfrâna tentaţia de a seşterge de fustă.

— Lily, se prezentă la rândul ei. Sunt învăţătoare la şcoala lui Abby.

Bărbatul se întunecă la faţă.

— Groaznică treaba asta cu fetiţa. „Interesant”, îşi spuse Lily. A zis „fetiţa” de parcă

Abby i-ar fi venit în minte abia ulterior.

Paul îşi mută privirea de la ea, încruntându-se.

— Perfect. A venit şi Poliţia.

Lily se uită în direcţia respectivă şi întâlni ochii mijiţi ai locotenentului McBride. Se întoarse repede, cu inima strânsă. Fireşte că era acolo. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Probabil spera că o să apară şi criminalul.

Paul îşi încleşta dinţii.

— Nu am oare voie să o jelesc o noapte în linişte, fără să simt în ceafă răsuflarea Gestapoului?

— Are şi el treaba lui de făcut, replică Lily, pomenindu-se, surprinsă, că îi ia apărarea lui McBride. Nu vrei să-l găsească pe ucigaşul Debrei?

— Normal că vreau, răspunse Paul şi se uită urât la

ea.

„Doar dacă nu cumva tu ai ucis-o!” îi trecu prin minte femeii, simţind că-i sare inima din loc. Din câte ştia, fusese îndrăgostit de Debra şi, după cum se exprimase, Lily deduse că relaţia lor încetase fără voia lui.

Un bun motiv de crimă.

Spre uşurarea ei, se apropia Carmen Herrera, urmată de Andrew Walters. O atinse pe Lily pe umăr.

— Lily, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Walters, tatăl lui Abby. Domnule Walters, ea este Lily Browning.

Paul Leonardi dispăru de lângă femeie înainte ca ea să fie nevoită să-l prezinte şi se rătăci în mulţime.

— Vă mulţumesc, dumneavoastră şi doamnei Herrera, că aţi venit. A fost şi învăţătoarea lui Abby ceva mai devreme să îmi transmită condoleanţe, dar sunt foarte impresionat că aţi venit şi dumneavoastră.

Andrew Wilters o prinse pe Lily de mână, cu ochii plini de interes.

— O cunoaşteţi bine pe fiica mea, domnişoara Browning?

Lily se uită cu coada ochiului la Carmen înainte de a răspunde la întrebarea acestuia.

— De fapt, nu o prea cunosc, dar toată lumea spune că este o fetiţă încântătoare.

— Aşa şi este, confirmă Walters emoţionat. Carmen puse o mână pe umărul lui Lily.

— Mă întorc într-o clipă. Am văzut pe cineva şi trebuie să-l salut.

Se îndepărtă, lăsând-o pe Lily cu Andrew Walters.

— Sper să o găsiţi pe Abby cât mai curând, îi spuse ea.

Chipul bărbatului se înăspri.

— Voi face tot posibilul ca să o găsesc.

Lily era pe punctul de a-i spune tot ce ştia. Dar văzându-l pe McBride că se apropie de ei se opri.

— Domnule Walters?

Vocea detectivului acoperi murmurul discret al conversaţiilor din jur. Făcu un pas în faţă, prinzându-l pe Andrew Walters de braţ şi trăgându-l deoparte.

— Am să vă spun ceva. Carmen apăru lângă Lily.

— Putem pleca?

— Da.

— Omul acela care vorbeşte cu domnul Walters nu este cumva locotenentul McBride? întrebă Carmen, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

— Se poate, răspunse Lily, tăinuind faptul că trăsăturile aspre ale locotenentului şi ochii săi căprui şi duri i se întipăriseră pe vecie în minte.

— Echipa dumneavoastră tot n-a găsit nimic? Cu vocea tremurându-i de disperare, Andrew

Walters se lăsa de pe un picior pe celălalt.

McBride se strădui să îşi întoarcă privirea de la silueta lui Lily Browning, care se îndepărta prin mulţime.

— Încă mai urmăm nişte piste.

— Domnişoara Browning este cumva una dintre ele? întrebă Walters.

Neprimind niciun răspuns, adăugă:

— Păreai grăbit să mă iei de lângă ea. McBride inspiră adânc aer în piept. Ar fi trebuit să ştie că un politician are simţul observaţiei. Şi fiindcă Lily Browning dovedise prin prezenţa ei la priveghi că nu are de gând să dea înapoi, nu era rău să îi facă cunoscut adevărul lui Walters, înainte ca ea să încerce din nou să ia legătura cu el.

— Am vrut să vă îndepărtez de ea pentru că domnişoara Browning crede că are viziuni despre Abby.

Walters îşi lăsă capul într-o parte.

— Viziuni?

— Fireşte că e o smintită.

— Dar dacă…

Lucirea plină de speranţă din ochii lui Walters îl făcu pe McBride să devină rugător.

— Nu vă lăsaţi dus de nas, domnule Walters. Dumneavoastră vi-eţi să credeţi că poate să vă a. jute. Vă înţeleg. Pe cuvânt de onoare. Aveţi nevoie de cineva care să vă spună că Abby n-a păţit nimic şi că o să se întoarcă acasă repede. Domnişoara Browning o să vă zică că vă poate duce la ea, adăugă şi făcu o pauză, simţind că aciditatea ameninţă să îi găurească stomacul. Dar nu-i adevărat. Nu ştie nimic.

— Iar dumneata ştii? replică rece Walters, cu o voce sfredelitoare. Dumneata crezi că Abby *a murit*, nu-i aşa?

McBride nu putea să nege, aşa că nu spuse nimic.

— Eu nu cred, domnule locotenent, replică Walters, ridicând din bărbie. Iar dacă Lily Browning crede că mă poate ajuta să îmi găsesc fiica, vreau să aud ce are de spus.

— Trebuie să existe o pistă mai bună ca asta. Poate că a fost un atac cu substrat politic. Nu credeţi asta?

Hotărârea lui Walters se risipi.

— Se poate. Am un rival puternic, cu susţinători puternici. Nu ştiu de ce poate fi în stare.

— Îl avem în vedere şi pe Blackledge, nu vă faceţi probleme.

Bătrânul senator, cu ani de experienţă, abia dacă reuşea să îl depăşească pe Walters în ultimele sondaje. Probabil din pricina divorţului, Walters se concentrase în campanie pe relaţia cu fiica sa, punând accentul pe importanţa familiei, pentru a-i asigura pe alegătorii

conservatori din zonă că e un cetăţean respectabil pe care se puteau baza dacă ajungea la Washington.

Poate că Blackledge sau unul dintre oamenii săi plănuise să o răpească pe fetiţă pentru a-l determina pe Walters să renunţe la cursă. Era evident că tatăl iubitor nu avea cum să îşi continue campania dacă îi dispărea copilul. Un motiv improbabil, dar nu cu totul imposibil, mai ales când venea vorba de politică.

Fireşte, acelaşi lucru se putea spune şi despre Andrew Walters.

Cu toate acestea, Walters avea un alibi. Iar McBride nu găsea niciun motiv pentru care şi-ar fi omorât fosta soţie, ca apoi să îşi răpească fiica. Toţi cei cu care vorbise afirmaseră la unison că Walters şi Debra erau în relaţii bune după divorţ. Walters nu uita niciodată să plătească pensia alimentară, dând chiar mai mult decât hotărâse justiţia.

Ar fi avut cum să organizeze un astfel de atac, dar nu ar fi avut nici de ce şi nici ocazia. Şi era imposibil ca groaza care se strecura în fiecare cuvânt spus de Walters să fi fost doar o prefăcătorie.

— Domnule Walters, ştiu ce se petrece în sufletul dumneavoastră…

Senatorul îşi îngustă ochii.

— Nu prea cred. Acum, dacă îmi daţi voie, mai am de vorbit şi cu alţii.

Sfâşiat de milă şi de mânie, McBride îl urmări pe Walters îndepărtându-se. Nu spusese doar vorbe goale. Ştia exact ce simte.

Chinul adus de fiecare nouă clipă…!

McBride se apropie de sicriul deschis şi o privi pe Debra Walters. Era frumoasă chiar şi moartă, cu

trăsăturile delicate, fine şi emanând linişte, de parcă ar fi fost doar adormită. Machiajul gros, menit să îi facă pe morţi să arate mai bine decât cei vii, acoperise urma loviturii de la tâmplă.

Stomacul îl supăra din nou. Coşciugul Debrei fusese închis.

— Cum poţi lucra la un astfel de caz? întrebă Theo Baker şi i se alătură lui McBride lângă sicriu, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochii negri.

Stomacul îl durea îngrozitor.

— Tatăl lui Abby trebuie să ştie ce i s-a întâmplat fiicei sale.

Chiar dacă era moartă. Tocmai necunoaşterea adevărului este lucrul care te putea ucide, încet…

Înmormântarea Debrei Walters a fost scurtă şi solemnă, iar slujba avu loc la mormânt. Câţiva oameni stăteau pe scaune pliante de metal sub un baldachin alb care proteja sicriul de soarele strălucitor de octombrie. Alţi câţiva stăteau de jur-împrejur, inclusiv zeci de cameramani de la posturile locale şi naţionale. Un alt grup de persoane se grupase în jurul unui bărbat înalt şi cărunt, în care Lily îl recunoscu pe senatorul Gerald Blackledge.

Era foarte ciudat că venise. Sau poate că nu: soţia rivalului său fusese ucisă. Poate că Blackledge se temea că, dacă nu îşi face apariţia la funeralii, va fi suspectat că are ceva de ascuns.

Şi nu îi strica nici să vadă lumea că e plin de compasiune, se gândi ea.

Andrew Walters vorbi scurt, dar elocvent, cuvintele sale fiind înregistrate pentru posteritate de camerele echipelor de reporteri. Incapabil să iasă din pielea omului politic, reuşi să pară trist şi poruncitor în acelaşi timp, o realizare pe care Lily nu se putu abţine să o admire, deşi îi

găsea stăpânirea de sine aproape la fel de deconcertantă ca şi decizia lui Gerald Blackledge de a participa la înmormântare şi de a o transforma într-un circ televizat.

Dar poate că oamenii politici nu aveau de ales. Trebuia să fie mereu „în priză”, având în orice moment nenumărate camere de luat vederi în jurul lor, pândindu-i şi aşteptându-i să facă o gafă.

Un grup de reporteri se afla în fundal, fiecare vorbind în microfon cu o voce care se voia discretă şi care poate că ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost atât de mulţi oameni de presă, toţi făcând acelaşi lucru. Dincolo de grupul rudelor şi al prietenilor, Lily îl zări pe locotenentul McBride, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare care reflectau lumina ca o oglindă.

Dar era şi aşa limpede pentru ea că o dezaproba pentru că venise.

N-avea decât! îşi oferise o dată ajutorul. Acum se va descurca singură.

Nu a fost necesar să-l abordeze ea pe Andrew Walters după slujbă. O căută el aproape imediat ce preotul îşi termină rugăciunea, iar sicriul fu coborât în groapă.

— Am stat de vorbă cu locotenentul McBride în dimineaţa asta, îi şopti el, prinzând-o de braţ şi scoţând-o din mulţime. Mi-a spus că dumneavoastră aţi avut o viziune despre Abby. E adevărat?

Luată prin surprindere de întrebarea directă, se împiedică, apucându-l pe Andrew de braţ pentru a-şi recăpăta echilibrul. Printre reporteri se stârni un murmur şi aceştia se apropiară imediat de ei. Lily se grăbi să îi dea drumul lui Walters.

— Da, e adevărat, dar nu putem vorbi despre asta aici.

— Veniţi mâine seară la mine la hotel. O să stăm de

vorbă, murmură Andrew, înainte de a se îndepărta cu prudenţă.

Întorcându-se, Lily se trezi faţă-n faţă cu un zid de bărbaţi în negru, purtând căşti în urechi. Garda de corp, îşi spuse ea, văzând că bărbaţii se despart precum Marea Roşie, lăsându-l pe senatorul Gerald Blackledge să treacă printre ei, cu mâna întinsă.

— Andrew, sincere condoleanţe. Sunt şocat să aud ce s-a întâmplat cu soţia şi fiica ta. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să nu eziţi să-mi spui. Ai înţeles? Politica n-are nicio treabă cu asta.

Ironia cuvintelor senatorului, precum bliţurile aparatelor de fotografiat şi mulţimea nesfârşită de camere de luat vederi şi microfoane o ispitiră pe Lily să pufnească în râs. Se abţinu cu greutate, încercând să o şteargă. Dar, înainte de a reuşi să facă un singur pas, Blackledge o prinse de braţ.

— Vă rog să nu plecaţi din pricina mea, domnişoara…?

Andrew strânse din buze.

— Domnişoara Lily Browning, îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe domnul senator Gerald Blackledge. Domnule senator, dumneaei este Lily Browning, învăţătoare la şcoala fiicei mele.

Senatorul îi strânse mâna cu putere.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoara Browning. Mama mea a fost profesoară de engleză timp de treizeci de ani.

Părea sincer interesat, dar îi trecu prin minte că un om care este senator de douăzeci de ani este probabil şi un actor desăvârşit.

— Nu mai spuneţi! răspunse Lily politicoasă, zărindu-l pe McBride la câţiva paşi.

Demoralizată de faptul că acesta se uita în direcţia ei, murmură o scuză şi se îndepărtă, încercând să evite cercul de cameramani. Reuşise să ajungă nestingherită la parcare când cineva o prinse de braţ. Răsucindu-se, se pomeni nas în nas cu McBride.

Îşi scosese ochelarii de soare, iar ochii lui scoteau flăcări de mânie.

— Nu vă mai băgaţi în asta, domnişoara Browning. Lily se smulse din strânsoarea bărbatului.

— Am încălcat vreo lege? Probabil că nu, adăugă ea, văzând că nu primeşte niciun răspuns, şi se îndreptă spre maşină.

McBride i se alătură, ajungând-o cu uşurinţă din urmă.

— Este vulnerabil şi disperat. Ultimul lucru de care are nevoie este să-i promită cineva că-i aduce înapoi copilaşul când ştim amândoi al naibii de bine că n-aveţi cum.

Lily descuie maşina şi deschise portiera, poziţionând-o ca pe un scut între ei doi.

— Ştiu că dumneavoastră nu credeţi că mai trăieşte.

Drept unic răspuns, McBride strânse din buze.

— Dar eu sunt convinsă că e în viaţă şi nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să aştept până vă trece scepticismul ăsta bine înrădăcinat.

Încercă să se urce la volan, dar McBride prinse portiera înainte ca ea să o poată închide. O privi de sus, prin deschizătură, cu ochii îngustaţi.

— Dacă sunteţi sigură că Abby mai trăieşte, cum vă explicaţi că au trecut patru zile şi nimeni nu a cerut vreo răscumpărare?

Lily simţi un nod în stomac. Nu putea să dea niciun răspuns.

— Gândiţi-vă la asta!

Dădu drumul uşii şi se îndepărtă.

O urmări de lângă mormânt, cu inima bubuindu-i în piept. Cine era această femeie cu privirea pătrunzătoare? Ce putea ea să ştie despre ce i se întâmplase lui Abby?

Planificase totul cu atâta grijă. Pusese la punct toate detaliile, calculase toate posibilităţile. Văzuse totul dinainte în minte, până şi scurtătura necirculată pe unde o lua Debra în fiecare dimineaţă când o ducea pe Abby la şcoală. Ştia foarte bine unde să înscenezе atacul şi cât de uşor le va fi să o sperie pe Debbie.

Totul trebuia să se întâmple foarte repede. Urma ca ei să o ia pe fetiţă şi să dispară, lăsând-o pe Debra să cheme ajutoare şi să pună pe roate restul planului.

Dar ea se împotrivise.

Nu crezuse că se va bate cu ei. Doar fusese toată viaţa o femeie slabă.

Totul decursese cum nu se putea mai rău. Iar acum mai apăruse şi Lily Browning, cu ochii ei aurii şi stranii, cu privirea atotştiutoare, pretinzând că zărise o nălucire a copilei.

Panica îi acceleră bătăile inimii.

Dacă spunea adevărul?

Borland Courier avea pe prima pagină o fotografie înfăţişându-i în prim-plan pe Lily, Andrew Walters şi Gerald Blackledge. Cancelaria era toată un freamăt când Lily ajunse la şcoală a doua zi dimineaţă.

— Cel puţin e o poză reuşită. Şi ţi-au scris numele corect, o consolă Carmen Herrera, când auzi oftatul lui Lily la vederea fotografiei din ziarul împăturit.

— N-am spus nimănui cum mă cheamă, protestă, uşurată că măcar nu era nimic altceva despre ea în textul articolului. Cred că le-a spus domnul Walters.

— Sau senatorul, sugeră Carmen.

Şi asta era posibil: o lovitură la adresa rivalului care se fălea cu importanţa familiei în viaţa lui, dar îi făcea ochi dulci unei noi iubite chiar la înmormântarea fostei sale soţii. Ce vor spune alegătorii?

Mai rău, ce va spune locotenentul McBride când o să-i vadă numele şi fotografia pe prima pagină?

Într-un fel se aştepta să îl găsească în faţa uşii când se va întoarce acasă, cu ochii azvârlindu-i fulgere, astfel că fu aproape dezamăgită negăsind pe nimeni. Dar când intră în casă şi auzi târâitul telefonului nu se miră. Avea numărul în cartea de telefon şi orice reporter ahtiat după scandaluri fabricate putea să îl găsească.

Lily ridică receptorul şi răsuflă adânc, pregătindu-se să audă ceva neplăcut.

— Alo?

— Lily Browning?

Mai auzise vocea aceea tărăgănată şi a. soră. Era, fără îndoială, răpitorul. Inima lui Lily bătea mai să-i spargă pieptul.

— Tu ai răpit-o pe Abby Walters.

La telefon urmă o pauză lungă. Când bărbatul răspunse, vorbi cu prudenţă:

— De unde ştii?

— E teafără?

Gândurile i se învălmăşiră în cap, neştiind ce să facă. Nimeni nu se aşteptase ca răpitorii să sune aici. Toate echipamentele de înregistrare erau, fără îndoială, montate la hotelul lui Andrew Walters, în aşteptarea cererii de răscumpărare. Scotoci după ceva de scris, apoi ochii îi căzură pe robotul conectat la telefon.

Robotul care îi permitea să înregistreze convorbirile…

Apăsă butonul de înregistrare cu un deget nesigur.

— Deocamdată n-are nimic, zise răpitorul.

— Ai lovit-o, ticălosule!;

La celălalt capăt se lăsă tăcerea, apoi bărbatul răspunse în şoaptă.

— Cine dracu' eşti?

Lily nu băgă în seamă întrebarea.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Nu fi proastă!

Un fior îi trecu prin şira spinării şi avu senzaţia că vederea începe să i se înceţoşeze ca atunci când urma o viziune. Strânse mai tare receptorul, încercând să nu se lase dusă de val.

— De ce mă sunaţi pe mine, şi nu pe domnul Walters?

— Crezi că nu ştim că Poliţia îi ascultă convorbirile? încercăm să dăm de el altfel, adăugă interlocutorul şi izbucni într-un hohot de râs. Apoi am văzut poza ta în ziar. Mare noroc, nu crezi?

Lily se prăbuşi pe podea, strângându-şi genunchii la piept.

— Vreţi să îi transmit cererile voastre domnului Walters?

— Spune-i că e timpul să plătească. O să mai sunăm noi.

Auzi un clic.

— Stai! Dar omul pusese deja receptorul în furcă. Trânti telefonul şi îşi acoperi faţa cu mâinile tremurânde. Uşa din mintea ei se zbătea să se deschidă, dar ea i se împotrivi în continuare.

Trebuia să îl sune pe McBride.

Cu durerea înfigându-i-se ca o suliţă în ochi, verifică înregistrarea convorbirii pe robotul telefonic, îngrozită că ar fi putut apăsa din greşeală pe un alt buton. Dar vocea

aspră şi tărăgănată era pe casetă. „Spune-i că e timpul să plătească”.

Opri robotul şi formă numărul de mobil al lui detectivului, ţinându-şi respiraţia. Acesta răspunse după al doilea ţârâit.

— McBride.

Răsuflă uşurată”.

— Sunt Lily Browning. M-au sunat răpitorii.

— Ce spuneţi? exclamă el cu un glas şovăitor. Îi relată convorbirea.

— Am reuşit să înregistrez mare parte pe robot. Vreţi să vă pun caseta la telefon?

— Nu, aşteptaţi-mă.

Închise fără să îşi ia rămas-bun.

Când auzi soneria, după vreo zece minute, capul îi zvâcnea deja de durere, iar vedenia îi scormonea creierul. Nici nu se mai obosi să îl salute. Deschise uşa şi se împletici spre canapea, străduindu-se să nu se lase copleşită de năvala crâncenă a durerilor. Ar fi vrut să fugă în dormitor şi să se lase în voia viziunii, dar trebuia să se concentreze.

McBride se duse direct la robot.

— La ce oră a sunat?

Răspunse, încercând să nu lase să i se citească durerea pe chip:

— Telefonul suna când am intrat în casă. Să fi fost patru fără douăzeci.

McBride ascultă de două ori caseta înainte de a o smulge din aparat.

— O să le-o dau celor de la FBI din echipa mea, ca să vedem dacă o pot prelucra cât de cât, poate vor găsi nişte sunete de fundal, ceva. Să sperăm că ne vom da seama cam de unde a sunat. Şi o să îi duc o copie şi domnului

Walters, să vedem dacă recunoaşte vocea.

— Eu am recunoscut-o, îngăimă ea aproape în şoaptă, pentru că bubuitul din cap devenise de nesuportat.

Încercă să mai adauge ceva, dar o copleşi strânsoarea de menghină a viziunii care se zbătea să o ia în stăpânire. Nemaiputând să i se împotrivească, se prăbuşi într-un vârtej de nori negri şi reci.

Capitolul al cincilea

Ceaţa se destramă şi din ea se ivi o fetiţă îmbrăcată în albastru. Inima lui Lily începu să bată cu repeziciune la vederea buclelor roşcate.

— Abby?

Copila nu răspunse.

Ceaţa dispăruse cu totul, dând la iveală o cameră mică, cu lambriuri false de stejar care imitau striaţiile lemnului şi cu perdele galbene decolorate, imprimate cu floarea-soarelui. Un pat mic ocupa tot peretele de sub fereastra cu tocuri de metal. O casă din prefabricate sau poate o rulotă.

— Abby? şopti ea din nou.

Fetiţa stătea pe pat, ghemuită lângă perete, cu obrajii murdari şi umezi de lacrimi. Lily îşi dădu seama îngrozită că una dintre pete este o vânătaie.

Abby tresări, uitându-se de colo-colo cu ochii ei albaştri.

— Abby, sunt eu, Lily. Ara vorbit cu tine acum câteva zile. Îţi aminteşti? în maşină.

Ochii fetiţei se măriră. Gura ca un boboc rozaliu de trandafir se deschise, formând cuvinte fără sunet. Dar Lily îi auzea gândurile la fel de limpede de parcă fetiţa ar fi vorbit.

— Eşti o fantomă?

— Nu. N-ai de ce să te temi de mine, zise Lily şi o atinse. Ai simţit asta?

— Da, şopti Abby în gând.

— Bine. Aşa-i că nu-ţi fac niciun rău? Abby scutură din cap.

— Mă cheamă Lily. Sunt învăţătoare la tine la şcoală. Poate că mă ţii minte de acolo.

— Nu te văd, răspunse Abby.

Lily se întrebă dacă putea să o facă pe Abby să o vadă. Era oare posibil? Se concentra, încercând să se vadă pe ea însăşi în viziune. Îşi vizualiza mâna care strângea uşor braţul moale al copilei. Dar nu se întâmplă nimic.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Nu te văd! scânci ea… Dar de data asta cu voce tare.

— Şşt, draga mea, nu aşa tare!

Lily îşi ţinu respiraţia, temându-se să nu apară răpitorii lui Abby. Dar răsuflă uşurată după câteva secunde în care nimeni nu-şi făcu apariţia.

— Ţine minte, Abby, trebuie să spui totul *în gând*. Nu cumva să te audă oamenii răi.

— De ce nu te văd, şuieră gândul lui Abby. Unde eşti?

— Sunt la mine acasă, dar mă gândesc cât pot de tare la tine şi mintea mea intră în legătură cu mintea ta.

Lily nu ştia cum să o facă pe Abby să înţeleagă. Nici ea nu prea înţelegea.

— Ca o clarvăzătoare? întrebă Abby. Ca la televizor?

„Cam aşa”, îşi zise Lily.

— Da.

— Poţi să-mi ghiceşti viitorul?

— Ştiu că o să scapi de aici. O să te ajut eu.

— Vreau acasă.

Abby începu să plângă. Lily o îmbrăţişa, uimită de

puterea legăturii lor psihice. Simţi ci un trupul copilei tresaltă de plâns şi îi auzi suspinele. Pe gâtul lui Lily se prelingeau lacrimi umede şi calde acolo unde obrazul fetiţei o atingea.

— În curând, mititico… Lily se opri.

Altceva începea să prindă contur în faţa ei.

Îşi mută privirea către acea siluetă în formare, simţind că pierde legătura cu Abby. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Abby, dar nu înainte să recunoască imaginea ce se formase din ceaţă.

O altă fetiţă…

— Lily? Unde eşti?

Abby se dădu înapoi şi încremeni.

— Vin!

Dintr-odată dispăru, iar Lilyse trezi singură în ceaţă.

Dar nu cu totul singură.

În depărtare se mai zărea încă silueta neclară a fetiţei necunoscute. Dar, pe măsură ce încerca să se apropie de ea, imaginea începu să tremure, apoi se topi în beznă.

Pâcla se risipi treptat, iar Lily se pomeni în camera ei de zi, trântită pe canapea. Soarele după-amiezii îşi pierduse puterea, iar camera era aproape în întregime învăluită în umbră. Trecuseră poate zece minute de la începutul viziunii.

„Atât cât a trecut şi acolo. Am fost cu adevărat cu ea”.

Dar cine era cealaltă fetiţă?

— Domnişoara Browning?

Vocea locotenentului McBride o făcu să tresară.

Se sprijinise de măsuţa de cafea, afişând o expresie impenetrabilă. Îşi dăduse jos haina şi îşi răsucise până la cot mânecile cămăşii albe.

— V-aţi întors între cei vii? o întrebă sec. Capul îi zvâcnea, pentru că se chinuise să amâne viziunea până îi povestise lui McBride despre telefon. Se ridică în picioare, clătinându-se, şi se duse în bucătărie să îşi ia pastilele. Detectivul o urmă.

— Iar vă doare capul?

Înghiţi o pastilă şi bău nişte apă de la robinet.

— Dacă aveţi de gând să vă bateţi joc de mine tot restul după-amiezii, mai bine plecaţi. Nu aveţi de analizat o casetă?

— Îi aştept să vină pe cei de la FBI. îi vor da sergentului Baker la birou o copie să i-o ducă domnului Walters.

„Cel puţin domnul Walters va înţelege de ce nu mai vin în seara aceasta”, îşi zise Lily.

McBride se aşeză la masa din bucătărie şi îi făcu semn femeii să vină lângă el.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră toată seara. Aşa că faceţi bine şi spuneţi-mi ce dracu’ a fost scena asta de mai înainte.

— Mă duc să mă culc. Bărbatul îşi miji ochii.

— Foarte bine. Eu rămân aici.

Lily nu îi luă în seamă ameninţarea şi se duse împleticindu-se până în dormitor, ferindu-se de razele care pătrundeau prin deschizătura dintre draperii şi i se înfigeau dureros în tâmple. Prea slăbită pentru a fi în stare să tragă jaluzelele, merse pe dibuite până la pat şi se întinse, acoperindu-şi ochii cu antebraţul.

Auzi nişte paşi care se apropiau încet pe podeaua de lemn. Ghici că McBride o priveşte.

— Vă simţiţi bine?

— Am nevoie de somn.

— Vă doare întotdeauna capul când aveţi viziuni?

— Doar când încerc să le evit, murmură ea, cu dinţii încleştaţi.

— De ce să le evitaţi? De ce nu o lăsa în pace?

— Mi-e frică de ele. Nu sunt tocmai lucruri care îmi fac plăcere.

Auzi din nou târşâitul paşilor lui, apoi zgomotul făcut de draperiile care alunecau pe galerie. O surprinse solicitudinea gestului.

Nu îi putea desluşi chipul în întuneric, dar i se păru că trăsăturile aspre ale locotenentului se îndulciseră puţin.

— Mulţumesc, murmură ea.

McBride îşi înăspri expresia feţei înainte de a-i răspunde:

— Nu-mi mulţumiţi încă.

Se întoarse şi o lăsă singură pe întuneric.

— Cei de la FBI o să vă aducă o copie a casetei, îi spuse McBride lui Theo Baker la telefon. Dă-i-o lui Andrew Walters cât poţi de repede. Poate că senatorul o să recunoască vocea de pe bandă.

Când o zbura porcul!

McBride închise telefonul şi se trânti pe canapea, simţindu-şi umerii încordaţi. Stomacul îi clocotea, dar îşi lăsase pastilele la birou.

Ce coincidenţă că imediat după ce îi spusese lui Lily Browning că răpitorii încă nu sunaseră, tocmai ea fusese cea cu care luaseră legătura! Doar trebuia să îşi dea seama cât de vinovată părea. Şi totuşi Lily îl sunase pe el, şi nu pe Andrew Walters, care ar fi fost mult mai puţin sceptic cu privire la motivele ei.

De-a ce se juca oare? Şi de ce se speriase atât de tare bărbatul de la telefon când Lily îl acuzase că a lovit-o pe Abby? „Cine dracu’ eşti?” o întrebase. Fie tipul ăsta era un actor dat naibii, fie nu ştia ce e cu Lily sau ce pretinde ea

că este.

Fireşte că exista o explicaţie şi pentru asta. Poate că răpitorii fuseseră plătiţi de cineva, iar Lily avea legătură cu cel care îi angajase să o fure pe fetiţă. Paul Leonardi poate? McBride îl urmărise atent pe Leonardi la capelă. Când se apropiase de Lily, păruse că o vede pentru prima oară.

Gerald Blackledge? Nu pierduse ocazia să stea de vorbă cu Lily la înmormântare. Şi ce om era acela care se folosea de o ocazie solemnă pentru a-şi face reclamă politică? Exact omul care ar răpi o fetiţă ca să îl scoată pe taică-său din cursa pentru Senat.

Stomacul lui McBride era parcă mistuit de flăcări.

Când Lily se trezi, ceasul de pe noptieră arăta opt fără un sfert. În casă domnea liniştea, astfel încât se gândi că poate McBride renunţase să o mai aştepte în seara aceea. Dar când se strecură desculţă până la bucătărie, îl găsi stând pe scaun, cu faţa la tăblia de pe care îl fixa Jezebel, cu nişte ochi albaştri plini de ură, nemişcată ca o statuie.

— Nu cred că stăpâna ta ar fi de acord să te vadă acolo pe dulap, îi spunea McBride pisicii. Aşa că hai încoace să facem cunoştinţă.

Jezebel îşi îngustă ochii, dar nu se clinti.

— Hai, pisicuţo. Hai la McBride. Vino-ncca! îngână el.

Lui Lily îi veni să râdă, dar îi şi păru rău de locotenent când Jezebel îi întoarse spatele şi începu să se spele.

McBride începu să murmure, acum cu o voce senzuală.

— Uite cât loc ai aici la mine în braţe, pisicuţo. Şi mi s-a spus că am mâini pline de har. Nu ştii ce pierzi!

Lily simţi un fior pe şira spinării.

— Aha, înţeleg, te laşi greu convinsă. Probabil că eşti femelă. McBride se sprijini pe («pătarul scaunului şi îşi aşeză o gleznă pe genunchiul opus. N-ai decât! Sunt un om răbdător. Tu vei fi prima care se va plictisi.

Lily se hotărî să iasă din ascunziş înainte ca vocea lui tărăgănată şi senzuală să o facă să se topească.

— V-aţi legat de cine nu trebuie. Detectivul se răsuci, surprins.

— Jezzy nu suportă pe nimeni în afară de mine. Sora mea. Rose, îşi iese din minţi din cauza asta.

Lily ridică pisica şi o luă uşor în braţe, zâmbind la reacţia de uimire a locotenentului când văzu mâţa alintându-se şi gâdilând-o cu boticul pe bărbie.

Puse jos pisica.

— Delilah e prietenoasă cu toată lumea.

De parcă Lily ar fi rostit o comandă, Delilah intră în bucătărie cu coada în aer şi se încolăci în jurul gleznei lui McBride, care se aplecă şi o scarpină în spatele urechilor. Delilah îl răsplăti, începând să toarcă tare de plăcere.

— Aşa-i mai bine? întrebă Lily şi se aşeză faţă-n faţă cu el, aruncând o privire pe foile de scris împrăştiate pe masa din bucătărie.

Bărbatul o cântări din priviri, adunându-şi hârtiile. Avea părul scurt şi răvăşit, ceea ce îi îmblânzea trăsăturile aspre ale feţei. Părea să umple toată bucătăria şi să îşi pună amprenta pe fiecare centimetru pătrat din spaţiu pe care îl ocupa.

Şi o zonă trădătoare din corpul ei se bucura că el părea să aparţină acelei case. Ei, adică.

Muşchii antebraţului îi ieşiră în evidenţă când îşi strânse hârtiile într-un teanc ordonat în faţă. I se adresă cu o voce morocănoasă:

— V-a mai trecut durerea de cap?

— Da.

O cutremură un moment de luciditate, când se simţi atrasă de el ca de un magnet. Se aplecă spre el, dar apoi se trase înapoi. Se ridică de la masă, dorindu-şi să nu se fi apropiat.

— Aţi mâncat ceva?

— Nu. Nu mi-am dat seama cât e ceasul.

Lily scoase din frigider file de curcan, nişte caşcaval şi un borcan de maioneză.

— Vă fac un sandviş.

Bărbatul se ridică şi împinse scaunul în spate, făcându-l să hârşâie pe gresie. Lily îi simţi căldura trupului înainte să o atingă pe umăr.

— Staţi jos. Îl fac eu.

Se întoarse spre el şi îşi pierdu cumpătul văzându-l că nu se retrage. Îi privi lung buza de jos, mai plină, care îi îndulcea duritatea gurii, făcându-l mai abordabil. Era neras. Oare cum ar fi fost dacă şi-ar fi plecat capul şi şi-ar fi lipit obrazul de al ei?

Picioarele îi tremurau de parcă ar fi alergat kilometri întregi, iar pielea îi era iritată şi uscată. Şi-ar fi dorit să poată da vina pe evenimentele după-amiezii pentru fiorii care o treceau, dar era conştientă de adevărata lor cauză.

Spre deosebire de Jezebel, începea să îl găsească pe McBride aproape irezistibil. Şi asta o speria.

Nu îi mai strângea umărul, dar nici nu îşi lua mâna de pe ea. O atinse cu degetul mare. pe claviculă, transmiţându-i vibraţii prin fiecare nerv în parte. Timp de o clipă, între ei stărui o tensiune i delicioasă. Lily îşi ţinu răsuflarea, cu buzele tremurânde, în aşteptarea momentului în care va apleca, în sfârşit, spre ea şi va pune capăt chinului.

McBride îşi schimbă expresia feţei şi făcu un pas în

spate, întorcând privirea.

— Unde e pâinea?

Drept răspuns, Lily arătă înspre cutia de pâine şi se apropie de masă.

— Domnul Walters a ascultat caseta? întrebă ea.

— Nu a recunoscut vocea.

— De ce m-a sunat pe mine răpitorul? îl cunosc pe Andrew Walters numai de câteva zile. Abby nici măcar nu era la mine în clasă, adăugă Lily, abia îndrăznind să îi arunce o privire lui McBride.

Locotenentul aşeză pâinea pe tejghea şi începu să-şi pregătească grăbit un sandviş.

— Bună întrebare. Aveţi vreo idee? Vocea lui tăioasă o făcu să tresară.

— Nu.

McBride puse sandvişul pe un şerveţel în faţa ei şi se aşeză pe celălalt scaun.

— Nu mâncaţi? întrebă Lily.

— Nu mi-e foame, îi răspunse McBride, ţinând capul uşor înclinat şi ţintuind-o pe scaun cu intensitatea privirii sale.

Lily se uită la el, răsuflând cu greu.

Avea trăsăturile prea aspre pentru a fi considerat un bărbat atrăgător. Dar ochii îi erau minunaţi, pătrunzători, limpezi şi poruncitori. Culoarea li se schimba odată cu dispoziţia sufletească: erau căprui când privea dus pe gânduri. şi verzi atunci când se înfuria.

Se întrebă ce culoare aveau în toiul pasiunii?!

Încercând să scape de efectul pe care îl avea asupra ei, Lily se aplecă spre el şi spuse:

— Cu siguranţă aveţi întrebări pentru mine. Daţi-i drumul.

— Aţi mai avut vreo viziune? spuse sec locotenentul,

iar pe Lily o trecură fiorii. Despre Abby?

Lily făcu eforturi să se concentreze.

— Da. Cred că era într-o rulotă. Fereastra avea ramă şi pervaz de metal. Iar camera era micuţă şi părea ca o cutie, făcută din prefabricate.

McBride avea privirea întunecată şi pătrunzătoare, imposibil de descifrat.

— Aveţi şi vreun indiciu despre cum s-o găsim?

— Nu. N-am văzut decât o cameră, care nu avea nimic ieşit din comun.

Încercă să îşi întoarcă privirea, dar nu reuşi să îşi ia ochii de la el. Găsea că are ceva poruncitor, un aer de putere şi siguranţă care trezea în străfundurile ei o reacţie primară.

De mult nu o mai făcuse un bărbat să se simtă atât de feminină. De ce oare acel bărbat trebuia să fie tocmai McBride?

Cum el nu îi răspunse imediat, se fâstâci, ca un suspect la interogatoriu. Era convinsă că de aceea locotenentul păstra tăcerea.

— Mai e ceva…

Tăcu brusc, abţinându-se să vorbească despre bizara apariţie a celei de-a doua fetiţe. McBride evident că nu credea nici în viziunile legate de Abby, iar Lily nu avea de gând să toarne gaz Plec aducând vorba de încă o fetiţă.

— Adică? întrebă el, văzând-o că tace.

— De data asta mi-a vorbit.

McBride îşi îndreptă spatele, arcuindu-şi sprâncenele.

— Ştiu că sună aiurea, dar m-a auzit. Mi-a răspuns. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

Poate fiindcă Lily îşi petrecuse mai toată viaţa fugind de asemenea vedenii, nu explorase niciodată limitele

capacităţii sale. Încă nu se putea hotărî să-l numească har, să-l valorifice precum surorile sale.

— Vă doare capul când aveţi viziuni?

— Doar dacă mă împotrivesc.

McBride luă creionul şi începu o pagină nouă. Mâzgăli ceva mărunt şi ilizibil.

— Aşa-i. Aţi mai spus asta înainte să vă pierdeţi cunoştinţa.

— Înainte de viziune.

— Hm, da, făcu el, învârtind creionul între degete. Aţi spus că vă împotriviţi pentru că vă temeţi de ele.

Lily înghiţi în sec.

— Da.

— De când aveţi viziuni?

— Despre Abby?

McBride scutură din cap:

— Nu, în general.

— De când eram mică.

Viziunile făcuseră parte din viaţa ei dintotdeauna.

— Şi mereu aţi avut dureri de cap?

— Nu întotdeauna.

Înainte de moartea tatălui ei, nu avusese niciun motiv să se teamă de viziuni. Continuă:

— Când eram mai mică nu mă durea capul. Dar nu ştiam cum să mă împotrivesc când aveam o viziune.

Locotenentul păru pentru prima dată sincer mirat.

— Atunci nu vă temeaţi de ele? De ce?

În faţa ochilor îi apăru un şuvoi de sânge pe o lamă de fierăstrău. Închise ochii, ascunzând imaginea în cotloanele minţii.

— Încă nu văzusem nimic înspăimântător.

— Daţi-mi un exemplu, murmură el. Monştri? îşi bătea oare joc de ea? Părea serios, aşa că îi răspunse:

— Văd oameni răniţi. Ucişi. Oameni care suferă. Oameni ca tatăl ei, murind pe un pat de rumeguş îmbibat cu sânge...

— De unde ştiţi că nu aveţi migrene când nu vă împotriviţi viziunilor?

— Am avut una acum câteva zile şi nu m-am mai împotrivit. Nu m-a durut deloc.

McBride îşi înclină capul:

— De unde ştiţi că de asta nu v-a mai durut capul?

— Aşa-i, n-am de unde să ştiu, oftă Lily. Mai contează? O să mă străduiesc să le văd chiar dacă o să mă doară capul.

— De ce să vă chinuiţi?

— Pentru că Abby trăieşte încă. Şi pot să o ajut. McBride o privi lung pe Lily.

— De ce aveţi vedenii cu Abby Walters? De ce tocmai dumneavoastră?

— Nu ştiu.

Bănuiala din vocea bărbatului îi provocă un nod în stomac.

— Când au început?

— Vineri, la şcoală.

Amintirea acelor prime imagini pe care le întrezărise rămăsese vie. Ochii albaştri înspăimântaţi. Obrajii mânjiţi de lacrimi. Părul roşcat şi răvăşit. Un ţipăt îngrozit.

— Aţi avut viziunea aceea înainte sau după ce aţi vorbit cu mine?

McBride o atinse pe dosul palmei, trecându-şi degetele pe pielea ei, arzând-o de parcă ar fi avut degete de foc.

Înghiţi în sec cu greutate, înfrângându-şi impulsul de a-l ruga să o atingă din nou.

— Înainte de asta.

Bărbatul era din ce în ce mai încordat.

— Cu cât timp înainte?

— Chiar înainte.

McBride îi aruncă o privire lungă, electrizantă şi de data aceasta ochii îi erau verzi ca pădurea.

— Ce aţi văzut atunci?

Îi relată acea străfulgerare de viziune, apoi îi povesti ce se petrecuse când o văzuse pe Abby în maşină.

— Cred că atunci o duceau acolo unde se află acum. McBride bătea darabana cu degetele pe masă, la câţiva centimetri de mâna ei. Lily le urmărea cu privirea şi ar fi vrut să le simtă din nou pe piele. O mistuia dorinţa de a-şi apropia degetele de ale lui, dar se stăpâni, străduindu-se să îl privească în ochi şi să ignore tentaţia de a-l prinde de mână. Dar ochii lui arzători, de culoarea smaraldului, nu puteau nicidecum să stingă focul ce se aprinsese înăuntrul ei. Îşi umezi buzele şi încercă să îşi abată gândurile în altă parte.

— Puteţi să-mi spuneţi cum a murit mama lui Abby? îl întrebă.

Nu primi niciun răspuns.

— N-am nevoie de detalii, doar…

Oftă şi încercă să îi explice senzaţiile pe care i le provocase convorbirea cu răpitorul:

— Bărbatul care a sunat era disperat. Ştiu că a cerut o recompensă şi poate că asta urmăriseră ei de la bun început. Dar nu cred că m-au sunat cu intenţia asta.

McBride îi aruncă o privire tăioasă.

— Părea speriat. Nu cred că le-a ieşit cum voiau. Nu cred că intenţionau să o omoare pe doamna Walters.

Detectivul o prinse de încheietura mâinii.

— De ce spuneţi asta?; Vocea îi era bănuitoare, dar ochii aveau acum o nuanţă de căprui, mai blândă.

— Nu e aşa că s-a luptat cu ei? Lily n-ar fi putut spune de unde ştia asta, dar era sigură. Nu credeau că li se va împotrivi. Poate că nu au copii şi nu ştiau cum reacţionează o mamă când copilul ei se află în pericol.

Îi dădu drumul, dar încă simţea căldura atingerii, îşi frecă încheietura, încercând să scape de furnicătura pe care i-o lăsase strânsoarea mâinii sale pe pielea sensibilă, de parcă fiecare terminaţie nervoasă se trezise brusc la viaţă.

— Aşa s-a întâmplat, nu? întrebă femeia.

Se aplecă spre ea pe deasupra mesei înguste, atât de aproape, că Lily îi simţea în nări mirosul cald, is. pititor.

— De ce vă interesează cazul ăsta?, f Lily îşi ridică bărbia.

— O tot văd pe fetiţa aceea speriată în minte. Trebuie să încerc să o ajut.

— N-aveţi cum, îi zise locotenentul cu brutalitate.

— De ce nu? întrebă Lily.

— Pentru că a murit deja.

Tăioase ca o lamă şi reci precum piatra, cuvintele lui se înfipseră în mintea femeii de parcă ar fi lovit-o cu adevărat. Scutură din cap:

— Nu-i adevărat. Au sunat răpitorii…

— De fonde ştiţi că nu a fost decât o glumă proastă?

— Am recunoscut vocea.

— Nu vă cred.

Lily închise ochii, fiind pe punctul de a-şi astupa şi urechile.

— Ştiu că el era.

— Sunt poliţist de şaisprezece ani. Am cercetat cinci răpiri de copii puse la cale de oameni din afara familiei,

zise iar vocea lui neutră păru brusc obosită. Răpitorii nu aşteaptă cinci zile până să ceară recompensa. Ştiu că aşa le lasă poliţiştilor prea mult timp să acţioneze.

Lily deschise ochii, dar nu văzu decât întuneric. O voce slabă, devastată de durere umplu golul.

A dispărut!

Întunericul se risipi. Văzu din nou decorul ctmoscut al bucătăriei, iar ecoul celor două cuvinte îndurerate se contopi cu bâzâitul frigiderului din spatele ei. Lily se trezi că McBride o priveşte încruntat.

Bărbatul se ridică şi împinse scaunul în spate cu zgomot.

— Am lăsat o maşină de poliţie în faţa casei să vă păzească la noapte. Mâine, dacă ne daţi voie, vă vom pune un microfon la telefon, în caz că vă mai sună individul.

Locotenentul nu aşteptă niciun răspuns. Traversase deja pe jumătate camera de zi, înainte ca Lily să reuşească să se ridice în picioare.

Îl conduse până la uşă, tremurând încă după străfulgerarea pe care o avusese. De unde venise vocea femeii, vaietul acela îndurerat? Păruse un răspuns la vorbele amare ale lui McBride. Avea oare vreo legătură cu umbrele din trecutul lui?

Un trecut nefericit, fără îndoială. În spatele măştii sale neclintite, Lily întrezărise o durere atât de adâncă, atât de întunecată, încât abia dacă suporta să o contemple.

Îl prinse de braţ în timp ce el deschidea uşa.

— Dar dacă nu vreau să îmi ascultaţi convorbirile?

— Nu vreţi să aflăm cine vă sună?

Stătea atât de aproape de ea, încât Lily putu să îi observe fiecare fir de păr din barba nerasă. Îşi imagină înţepăturile pe care le-ar fi simţit pe piele dacă el şi-ar fi lipit obrazul de al ei. Ochii lui păreau nişte genuni negre pe malurile cărora crescuse muşchiul. Un şarpe de foc îi trecu prin vintre, lăsând o fierbinţeală în inima feminităţii ei.

— Aş vrea să vă pun sub urmărire şi celularul, adăugă el, cu blândeţe.

Mda... Să-i asculte convorbirile.:?

— Numărul meu de mobil nu se află în cartea de telefon şi nu au cum să-l afle. Dar puteţi să îmi puneţi sub ascultare telefonul fix.

Era evident că nu-i convenea refuzul ei, dar nu mai insistă. Păşi afară pe terasă, luând cu el căldura cu care o înconjurase. Lily se simţi stoarsă de puteri, slăbită, chiar sfârşită.

Se întoarse din nou către ea, privind-o ameninţător, cu ochii aceia întunecaţi.

— Aţi ales să jucaţi un joc periculos, domnişoara Browning. Aveţi grijă!

Îl urmări cum se îndepărtează, cu haina fluturând în briza răcoroasă a serii, iar inima îi bătea mai puternic, ca un ecou al avertismentului lui solemn. Deşi cuvintele lui aveau altă însemnătate decât cea pe care le-o dăduse ea, adevărul era acelaşi: răpitorii lui Abby ştiau cine este Lily şi unde locuieşte.

Nu mai era în siguranţă în propria casă.

Capitolul al şaselea

Andrew Walters vorbea la celular când Lily ajunse la hotel. Îşi reprogramaseră întâlnirea pentru joi după-

amiază. Îi luă pelerina de ploaie şi o rugă să intre, schiţând o grimasă în semn de scuză pentru că era nevoit să îşi continue convorbirea.

— Va trebui să renunţăm. Preşedintele filialei o să înţeleagă.

O invită să se aşeze pe canapea şi se apropie de fereastra care ocupa tot peretele camerei de zi a apartamentului, în timpul zilei, apartamentul de la ultimul etaj al hotelului McMillan se deschidea spre priveliştea pădurilor luxuriante din vestul oraşului, dar ploaia şi întunericul nopţii preschimbaseră fereastra într-o oglindă. Aruncând o privire într-acolo, Lily constată că ploaia îi răvăşise înfăţişarea. Îşi netezi părul încreţit de umezeala de afară şi îşi îndreptă fusta, stânjenită că nu arăta tocmai prezentabil.

Era important să pară credibilă în faţa lui Andrew Walters.

Acesta reveni în cameră zâmbitor şi îşi ceru scuze că o lăsase să aştepte.

— Era şeful meu de campanie la telefon. Trebuie să ne muncim creierii în căutare de soluţii pentru a continua campania cu toate astea pe cap.

Lily încercă să îşi ascundă uimirea. Ar fi crezut că alegerile sunt acum ultimul lucru la care se mai poate gândi Andrew.

— Mă consideraţi insensibil, remarcă senatorul resemnat.

— Nu, răspunse femeia.

— Sunt oameni care au investit mult timp şi mulţi bani în campania mea. De dragul lor, trebuie să merg până la capăt, măcar de formă, zise şi o invită să i se alăture pe fotoliu: E bine că am ceva constructiv care îmi ocupă mintea şi nu mă lasă să mă gândesc la ce e mai rău.

Lily se aşeză în locul pe care i-l arătase.

— E de înţeles.

Walters se lăsă în fotoliu şi o cântări din priviri.

— FBI-ul mi-a spus că v-a sunat răpitorul. De ce credeţi că v-a sunat pe dumneavoastră?

Dacă Andrew Walters avea cumva aceleaşi bănuieli ca McBride, ştia să şi le ascundă. Părea disperat şi neliniştit, dar nu şi sceptic.

Lily ar fi vrut să le poată răspunde amândurora într-un mod mai credibil.

Presupun că mi-au văzut poza în ziar. Cea de la înmormântare. Numele meu apărea dedesubt şi nu cred că sunt foarte multe Lily Browning în cartea de telefon a oraşului Borland.

Era singura explicaţie plauzibilă.

— Mă întreb de unde a ştiut presa cum vă cheamă.

— Am crezut că dumneavoastră le-aţi spus, zise Lily, înclinându-şi capul.

— Nu, răspunse el, mijind ochii. Probabil că a făcut-o Blackledge. Ştia că vom fi văzuţi împreună şi că lumea va face diverse presupuneri. „Andrew Walters nici n-a aşteptat bine să se răcească trupul fostei soţii până să-şi găsească pe altcineva”.

Lily se strâmbă.

— N-o să zică nimeni asta.

O privi într-un fel care o făcu să se simtă foarte naivă. Scutură din cap, şocată.

— Dacă prezenţa mea acolo…

— Asta-i politica. Toţi aruncă cu noroi. Deja ştiu cum

să mă feresc, spuse şi chipul i se încorda de nelinişte înainte de a continua: McBride spune că aţi avut viziuni legate de fiica mea. Ce aţi văzut?

Lily îi povesti despre vedenii, dar nu pomeni de cea de-a doua fetiţă. Andrew Walters o asculta, cu mâinile încrucişate în poală, cercetând-o cu ochii săi ageri, de parcă ar fi cântărit adevărul din spusele sale.

— Cu ce era îmbrăcată? întrebă el atunci când Lily termină de vorbit.

Pentru o clipă, femeii nu-i veni nimic în minte. Îşi amintea atâtea lucruri despre Abby: mirosul ei, urmele lacrimilor de pe obrajii pistruiaţi şi murdari, bucla roşcată care i se încolăcea aproape de mijlocul frunţii. Dar cu ce era îmbrăcată?

Lily închise ochii, retrăind cea mai vie scenă din amintire, cea în care Abby stătea ghemuită în spatele maşinii. Auzi uruitul motorului, simţi mirosul de mucegai al păturii sub care se ghemuia fetiţa, înfrigurată şi înspăimântată. Văzu zulufii roşcaţi şi răvăşiţi, dinţii care clănţăneau.

Salopeta albastră, imprimată cu un iepure galben pe plastron.

— Cu o salopetă, zise femeia, cu vocea tremurândă. O salopetă albastră cu un iepuraş galben pe plastron. Iar dedesubt avea o bluză albă cu guler, cu mâneci lungi.

Când Lily îşi ridică privirea, văzu că Andrew se făcuse alb ca varul. Îi răspunse cu o voce nesigură.

— Dumnezeule, *chiar aţi văzut-o*!

Lily răsuflă, răvăşită. Se temuse că se înşală, că viziunile ei nu sunt decât halucinaţii, cum credea, fără îndoială, McBride.

— Chiar aşa era îmbrăcată?

Bărbatul dădu din cap, iar culoarea începu treptat să

îi revină în obraji.

— O vecină care a văzut-o vineri dimineaţă şi-a amintit cum era îmbrăcată. Îi luase cadou hainele de ziua ei.

— Aşadar, mă credeţi?

Andrew se întinse spre ea şi o prinse de mână. Dădu din cap, cu o expresie solemnă.

— Vă cred.

O cuprinse un val de uşurare.

— Domnule Walters, o să fac tot ce pot să vă ajut.

— Mulţumesc, îi zâmbi el cu greutate. Şi te rog să-mi spui Andrew.

Lily încuviinţă. – Andrew…

O întrerupse soneria stridentă a telefonului, aţâţându-i nervii încordaţi.

— Asta este linia pe care o urmăreşte Poliţia, vorbi Andrew, cu o voce sugrumată.

— Răspundeţi, îl îmboldi ea, cu răsuflarea tăiată. Era atât de tensionată, încât nici nu recunoscu semnele până ce nu i se înceţoşa vederea.

Prin pâcla din ce în ce mai groasă, zări un bărbat aplecat asupra unui telefon, într-o cameră întunecată. Abia putea desluşi pereţii de un verde-închis şi un calculator. Bărbatul era blond, avea un început de chelie şi pielea albă ca laptele. Pe lentilele ochelarilor cu ramă de sârmă se reflectau două pătrăţele albastre, imaginea ecranului calculatorului.

Când vorbi, Lily îşi dădu seama că îl privea pe bărbatul de la telefon.

— Domnule Walters, ascultaţi cu atenţie.

Lily era sigură că nu mai auzise niciodată acel glas. Cu siguranţă, nu era bărbatul cu voce aspră care o lovise pe Abby, cel care o sunase acasă miercuri.

— Cine e la telefon? întrebă Andrew.

— Fiica dumneavoastră e la noi.

— Abby e acolo?

Lily auzea vocea lui Andrew ca un bâzâit de muscă în ureche, ciudat de ireal, deşi se aflau în aceeaşi cameră.

— Vreau să vorbesc cu ea!

— Până mâine după-masă faceţi rost de 500.000 de dolari. Când îi veţi avea, veţi putea vorbi cu copilul. Aţi înţeles? Iar dacă aduceţi Poliţia, n-o s-o mai vedeţi niciodată.

Bărbatul îşi schimbă poziţia, făcând scaunul de la birou să scârţâie. În spatele lui, Lily zări un pat cu lenjerie verde, mototolită. Între perne zăcea un ziar. Pe prima pagină se vedea chipul pistruiat al lui Abby Walters. Iar camera nu părea să semene nici pe departe cu cea în care o văzuse pe Abby în viziunile sale.

— Voi suna mâine să vă spun unde să lăsaţi banii. Mâna bărbatului tremura pe receptor.

„Nu e unul dintre răpitori, îşi zise Lily. Ei ştiu foarte bine că nu trebuie să îl sune direct pe Andrew Walters”.

Se zbătu să iasă din pâcla care o înghiţise, încercând să trântească uşa aceea mentală. Văzuse destul. Trebuia să îi spună domnului Walters tot ce ştia.

Simţi o zdruncinătură care o ajută să-şi revină când acesta aruncă telefonul în furcă şi se aplecă peste masă, răsuflând adânc şi încercând să se calmeze.

Lily se împletici până la canapea şi se aşeză, apăsându-şi tâmplele cu palma. Se zbătuse să iasă din acea viziune înainte ca ea să se sfârşească, iar acum plătea preţul acelei încercări. Prin faţa ochilor îi jucau lumini şi

culori, iar la baza craniului simţi prima împunsătură de durere. Se scotoci în poşetă după pastile şi înghiţi una fără apă, lăsându-şi capul pe spate.

Andrew se întoarse către ea.

— Nu mi-a dat-o la telefon, bolborosi, în timp ce faţa lui atrăgătoare se schimonosi de îngrijorare.

— Nu era acolo.

Lily se uită în ochii lui, îndurerată că trebuie să îi distrugă fărâma de speranţă. Îi spuse ce îşi mai amintea din viziune.

— A fost o cacealma. Îmi pare rău.

Andrew se lăsă să cadă pe canapea alături de ea, îngropându-şi faţa în palme. Îl atinse uşor pe umăr, neştiind cum să-l consoleze.

Cineva bătu la uşă. Andrew o deschise şi intrară doi detectivi.

— N-a stat destul de mult la telefon ca să-l putem depista, iar identitatea apelului e necunoscută, raportă unul dintre ei.

Lily deja nu îi mai asculta. Era copleşită de un val de durere şi abia dacă mai era conştientă de vocea detectivilor sau de zbârnâitul telefonului lui Andrew atunci când îl sună din nou şeful de campanie. Glasul senatorului se topi când se duse să vorbească din camera alăturată.

Nu putea fi sigură cât timp trecuse, când fu trezită din ameţeala produsă de durere de o altă voce. Se ridică cu greutate de pe pernele moi ale canapelei şi deschise ochii.

Întâlni privirea prevestitoare de furtună a

detectivului McBride.

Locotenentul stătea ghemuit în faţa lui Lily, încercând să se arate supărat. Dar ea părea atât de vulnerabilă! Avea pleoapele înroşite. Din pricina migrenei, îşi zise el.

— Walters mi-a spus că, după părerea dumneavoastră, e o cacealma.

Lily îşi frecă braţele cu palmele, încercând să se încălzească. Era cald în cameră, dar i se făcuse pielea de găină pe antebraţul gol.

— Mai bine nu vă spunea. v n

— De ce? murmură McBride cu blândeţe. Lily uită la el bănuitoare.

— Nu vă deranjează că am venit?

Ochii şi gura îi erau înconjurate de cute subţiri. O grimasă de durere. Nu se putu abţine să nu o atingă pe frunte, netezindu-i pielea uşor încreţită.

— Vă doare capul?

Lily închise fără să vrea ochii şi încuviinţă, întorcându-şi capul ca să se lase în voia mângâierii lui. Corpul i se arcui înspre el, precum cel al unei pisicuţe dezmierdate.

McBride îşi retrase mâna fără tragere de inimă.

— Ce-aţi făcut, v-aţi împotrivit viziunii? îşi deschise ochii cu un tremur.

— Am vrut să-i spun lui Andrew Walters cât mai repede că nu e răpitorul, se bâlbâi de câteva ori, de parcă nu reuşea să lege bine cuvintele. M-am chinuit să scap de viziune înainte să se sfârşească de la sine.

„Şi acum suferi”, îşi zise el, apoi se mustră că se lăsa ameţit de aiurelile ei. Nu ştia de ce o durea capul, dar asta n-avea de-a face cu faptul că era clarvăzătoare şi avea viziuni.

În schimb avea dreptate când spunea că telefonul nu e decât o cacealma. Deşi avusese prevederea să blocheze identitatea numărului de telefon şi să nu vorbească prea mult ca să nu fie depistat, omul făcuse prostia să nu rezolve treaba decât pe jumătate.

Mâine va suna iar şi îl vor prinde.

— Pot să mă duc acasă? întrebă Lily şi se îndreptă, sprijinindu-se în mâini.

McBride se ridică să-i facă loc să se ridice, dar ea fu mai rapidă. Trupurile lor se lipiră unul de altul

Paula Graves pentru o clipă, electrizantă, înainte ca el să se dea la o parte.

Poate chiar este vrăjitoare, îşi zise locotenentul, căci prezenţa ei avea asupra lui efectul pe care îl are oxigenul asupra focului. Părea să nu aibă nicio şansă în faţa ei, indiferent cât de mult încerca să i se împotrivească.

— Vă simţiţi în stare să conduceţi?

— Mă simt bine. Medicamentul şi-a făcut efectul. Şi nu vă faceţi probleme, domnule poliţist, nu produce somnolenţă.

Se uită la el lung, cu ochii măriţi şi strălucitori în lumina lămpii. îşi pierdu puţin echilibrul şi se înclină către el, apoi se îndreptă şi porni încet spre uşă. McBride rămase pe loc, privind cu fălcile încleştate cum Andrew Walters o prinde pe Lily de braţ şi se apleacă înspre ea, apropiindu-şi obrazul de al ei. Atingerea lui Walters pe braţul lui Lily deveni o mângâiere, aproape ca dezmierdarea unui iubit.

McBride simţea că se sufocă de mânie.

— Domnule locotenent?

McBride îşi smulse privirea de la Lily şi Walters şi se întoarse către detectivul care îl anunţase despre telefon.

— Preferaţi să luaţi banda cu dumneavoastră sau să o sigilez şi să o trimit printr-un curier? repetă de-i tectivul.

— Prin curier, răspunse McBride.

Ochii locotenentului se îndreptară spre Uşă când cei doi detectivi o luară într-acolo.

Dair Lily ieşise deja; vă

Tărâmul interzis

93

Se îndreptă spre Walters.

— Vă simţiţi bine? Walters clipi buimac.

— Da. Ce nebunie! Un dement care îşi bate joc de noi, zise şi scutură din cap. Cum poate cineva să facă aşa ceva?

„Multe rele se petrec pe lumea asta”, îşi spuse McBride. Din ce în ce mai multe pe zi ce trece.

— Nu putem fi siguri că nu e un telefon autentic.

— Lily e sigură şi eu o cred pe ea.

McBride simţi un gol în stomac şi îşi luă mâna de pe umărul celuilalt.

— Domnule Walters, ştiţi bine că nu putem fi absolut siguri până când nu facem cercetări amănunţite. Ştiu că domnişoara Browning pare convinsă de adevărul spuselor sale, dar…

— Nici măcar nu pare convinsă. Mi-aş face mai multe griji dacă ar fi sigură pe ea. Dar până acum a avut dreptate în tot ce a spus.

— Ca de exemplu?

— Ştia cu ce era îmbrăcată Abby în ziua în care a dispărut.

McBride scutură din cap.

— Asta s-a publicat în ziar.

— Acolo nu scria nimic de iepuraşul galben.

— A pomenit de iepure?

În stomacul lui McBride năvăli un val de acid. Poliţia oferise o descriere a hainelor lui Abby – salopetă albastră şi bluză albă –, dar nu amintise de iepurele galben tocmai ca să poată deosebi apelurile nebunilor de cele autentice.

Dacă Lily Browning descrisese într-adevăr cu exactitate hainele lui Abby, nu avea cum să ştie asta decât dacă o văzuse pe copilă în dimineaţa în care dispăruse.

Iar el lăsase prosteşte ca un martor să iasă pe uşă nestingherit.

Cu pieptul strivit de mânie ca de un cerc de fier, McBride se îndreptă către ieşire.

— Mă duc; îi las pe specialişti să-şi facă treaba. Mai aveţi nevoie de ceva?

Walters părea extenuat.

— Îmi vreau fiica acasă.

— O găsim noi, rosti McBride şi nu-i veni să creadă ce spusese când auzi propriile cuvinte.

Se înfuriase pe Lily Browning că îi dădea false speranţe lui Walters – şi iată-l acum la rândul lui scoţând o minciună pe gură.

Nu credea că răpitorii vor mai suna, pentru că, după părerea lui, Abby Walters murise. Trecuse prea mult timp, nu se anunţase niciun martor şi nu aveau niciun indiciu, cu excepţia unei voci aspre înregistrate de robotul telefonic al lui Lily Browning. Cum putea şti dacă telefonul acela era unul autentic sau o altă minciună de-a lui Lily?

Dar nu-i putea spune asta lui Walters. Nu încă. Trebuia să-l lase să-şi parcurgă propria călătorie, începând cu etapa plină de speranţe. Urmau nesiguranţa,

disperarea, iar, în final, furia oarbă care fierbea în suflet ca un banc fioros de piranha.

McBride nu ştia dacă mai urmează ceva după asta.

Evitând aglomeraţia de pe şoseaua de centură, Lily o luă pe Black Creek. Presupunea un ocol, dar drumul nu era prea circulat, mai ales când ploua, iar Lily nu se simţea în stare să facă faţă traficului intens.

Cel puţin îi trecuse aproape cu desăvârşire migrena.

Dar atingerea lui McBride îi rămăsese pe piele ca semnul lăsat de un fier înroşit. Încă îşi amintea de mirosul loţiunii sale de ras, de intensitatea privirii care părea să vrea să o lase fără orice fel de apărare şi să afle ce ascunde.

Era stupidă! N-avea sens să încerce să ghicească gândurile lui Mc Bride. Nu o vedea decât ca pe o escroacă cu sânge rece care încearcă să profite de pe urma unui bărbat bogat, dar vulnerabil.

Lui Lily nu-i stătea în fire să ţească fantezii. Nu era ca sora ei Rose o romantică incurabilă. Şi nici impulsivă şi îndrăzneaţă ca Iris. Lily era cea mai mare dintre surori, cea cu capul pe umeri. Cea care avusese grijă de surorile sale după ce mama lor murise, cu şase ani în urmă.

Nu era genul care să se îndrăgostească până peste cap de un bărbat care nici măcar n-o băga în seamă.

Hotărî că nu-i păsa de el câtuşi de puţin.

Celularul sună, făcând-o să tresară. Scotoci prin poşetă cu mâna dreaptă şi scoase telefonul.

— Alo?

— Nici nu suni, nici nu-mi scrii.

Vocea răguşită a lui Rose întotdeauna îi amintea lui Lily de mama lor. Iris, cu părul ca abanosul şi ochii

negri ca boabele de cafea, semăna cel mai mult la înfăţişare cu mama lor, dar Rose îi moştenise vocea joasă şi uşor aspră, iar felul în care îşi lungea melodios vocalele te ducea cu gândul la fabricarea caramelului, la felul în care se întinde pasta de zahăr ars.

— Tocmai am vorbit cu Iris zilele trecute.

— Am ştiut întotdeauna că pe ea o iubeşti mai mult, spuse Rose nepăsătoare. Am visat ceva legat de tine astă-noapte, Lil.

— Zău? zise Lily apăsând frâna ca să ia „Curba mortului”, un loc în care şoseaua Black Creek forma un S pronunţat, urmărind şerpuirile pârâului pe o distanţă de câteva mile.

— Da. Ai cunoscut pe cineva în ultima vreme? Lui Lily îi apăru în minte chipul viril al lui McBride.

— De ce?

— Pentru că o să te îndrăgosteşti de el.

Lily simţi un fior pe şira spinării. Îl ignoră, strângând din buze.

— Nu-i adevărat.

— Şi pe lângă asta o să-l ajuţi să-şi găsească fiica. Nu mi-e clar dacă faci asta înainte sau după ce te îndrăgosteşti de el.

— Acum ştiu sigur că n-ai visat nimic. Ţi-a spus Iris despre viziunile mele.

Strângând telefonul între bărbie şi umăr, Lily apucă volanul cu ambele mâini ca să ia o curbă strânsă.

— Aşa-i, mi-a spus, dar am şi visat.

— Păi, uite că de data asta te înşeli, zise Lily hotărâtă. Am stat oleacă de vorbă cu tatăl fetiţei şi te asigur că ultimul lucru la care-i stă capul este să se

îndrăgostească. Rose oftă.

— Era un vis minunat. Eraţi în pădure. Era acolo o căsuţă cu o scară şubredă de lemn. Iar el stătea acolo, bărbatul ăsta incredibil, şi ţinea în braţe o fetiţă. Şi apoi s-a întors spre tine şi... Ce mai, oftă Rose mulţumită. Eraţi îndrăgostiţi până peste cap unul de celălalt. Mi-a dat fiori.

Lui Lily i se ridică părul măciucă pe scalp. Dacă ar fi auzit lucrurile astea de la oricine altcineva, nici nu le-ar fi băgat în seamă. Dar harul lui Rose de a prezice iubirile era la fel de puternic ca harul lui Lily şi mult mai bine ţinut în frâu. Cu toate acestea, Lily pur şi simplu nu îşi putea imagina nimic între ea şi Andrew Walters.

— Cum arăta tipul?

— Nu-mi amintesc decât că era brunet.

— Şi fetiţa? întrebă Lily, cu gândul la Abby.

— Tot ce mai ştiu e că avea nişte ochi mari şi negri care s-au luminat când ea te-a văzut.

În faţa ochilor lui Lily se ivi un chip: cel al fetiţei brunete care intervenise în viziune. Lily se cutremură. Asta ar fi chiar culmea!

— Ia s-aud şi eu ce vedenii ai avut.

Lily îi povesti tot, inclusiv faptul că reuşise pentru prima dată să ia legătura cu cineva în timpul viziunii.

— Te-a auzit? Super! Crezi c-o s-o găseşti? Lily oftă.

— Sper. Mi-e frică. Rose. E atât de speriată. Mă simt neajutorată, oftă ea din nou. Şi, în timpul ultimei viziuni cu Abby, am mai văzut o fetiţă.

— Răpitorii mai ţin un copil acolo? întrebă Rose.

— Nu cred. Cred că fetiţa asta e în altă parte. Poate

undeva în apropiere.

După ce aproape toată viaţa ei se ferise de viziunile pe care le avea, Lily nu prea ştia cum se petrec, de fapt, lucrurile. Oare apariţia celei de-a doua fetiţe avea vreo legătură cu răpirea lui Abby? Oare exista măcar cealaltă copilă sau era doar o halucinaţie?

Poate nu fusese decât o apariţie întâmplătoare. O coincidenţă. O suprapunere a doua frecvenţe sau cum s-o fi numind când doi clarvăzători se intersectează.

— Trebuie să închid, Lil. Iris e în pivniţă, fierbe nişte ochi de salamandră şi cred că tocmai a sărit ceva în aer, zise Rose, iar buna dispoziţie ce răzbătea din vocea surorii sale o convinse pe Lily că sora cea mai mică exagerează. Mai dă şi tu un semn de viaţă, bine?

Lily constată uluită că râdea. De când nu i se mai întâmplase oare?

— Dacă mai rămâne ceva din casa aia până când tu şi cu Iris vătermin aţi treaba, o să vin cu siguranţă acasă de Ziua Recunoştinţei.

După ce închise telefonul, zări două faruri lucind în retrovizor.

Strângea tare de volan, simţind că îi transpiră palmele în mănuşile de piele. Tot ce putea vedea prin beznă din maşina lui Lily Browning erau cele două lumini de semnalizare din spate, care ardeau ca doi ochi roşii. Apăsă acceleraţia la maximum, apropiindu-se vertiginos de ea.

Ştia prea multe. Văzuse prea multe.

O să strice totul.

Se apropiase îndeajuns cât să vadă bara de crom lucitoare a Buick-ului ei şi abţibildul dreptunghiular pe care scria cu majuscule albe pe fond roşu: Şcoala elementară Westriew.

O învăţătoare, îşi zise. Îl încerca un hohot de râs panicat. Cea mai primejdioasă femeie din lume era o idioată de învăţătoare. Cum se întâmplase aşa ceva? Cum de se dusese totul de râpă aşa, deodată?

Nu mai conta. Totul trebuia să se sfârşească aici.

Chiar acum.

Văzând că rampa de urcare pe şoseaua de centură era blocată, iar maşinile stăteau la coadă pe o distanţă de un cvartal, McBride îşi urmă instinctul şi o coti spre şoseaua Black Creek, evitând stresul traficului. Dacă avea puţin noroc, Lily era pe autostradă şi o să ajungă acasă înaintea ei. Dacă nu, cel puţin exista şansa să o prindă din urmă pe drumul ocolit şi plin de serpentine.

Puse mâna pe celular şi îl sună pe Theo Baker pe o linie directă.

— Cheamă întreaga echipă de căutare mâine la prima oră. Mi s-a trimis o copie după convorbirea…

— O am chiar aici, în mâinile mele.

— Perfect! Pune-i pe tehnicieni să facă câte-o copie pentru toţi membrii echipei. Să vedem dacă recunoaşte careva vocea.

— Tot mai crezi că-i o cacealma?

— Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigtir.

„Dar tocmai acel unu la sută te poate muşca de fund când nici nu te-aştepţi”, îşi zise McBride, închizând telefonul.

Vremea se înrăutăţea. De parcă nu era suficient că ploua cu găleata, îngreunând vizibilitatea la mai mult de câţiva metri în faţă, acum se lăsa şi ceaţa. McBride se

strădui să vadă în faţă, ridicând piciorul de pe acceleraţie când se apropie de „Curba mortului”. Ploaia răpăia pe caroserie şi pe parbriz, iar ştergătoarele abia reuşeau să ţină pasul.

În faţă, bezna fu străpunsă de două lumini roşii. O maşină, constată el. Maşina lui Lily, oare? Acceleră, neluându-şi ochii de la lumina lor. Când ieşi din curbă, apăru o altă pereche de lumini. Îşi miji ochii, încercând să îşi dea seama ce vede. Acum două perechi de lumini se deplasau în paralel pe şoseaua cu două benzi. O depăşire?

Brusc, ambele maşini se smuciră cu putere spre dreapta. McBride simţi că-i bate inima mai tare. Să se fi ciocnit?

Se sperie dintr-odată când îi sună celularul. Puse mâna pe el şi apăsă o tastă.

— McBride.

— Domnule locotenent, sunt Alli, dispecerul. Ne-aţi rugat să interceptăm toate apelurile numărului de telefon 555 – 3252.

Numărul lui Lily.

— O femeie, Lily Browning, vorbeşte cu operatorul de la linia de urgenţe. Spune că o altă maşină încearcă să o scoată de pe şosea.

— Unde se află?

În faţa lui, cele două perechi de lumini se smuciră din nou periculos de mult spre dreapta.

— Şoseaua Black Creek, la o milă înaintea intersecţiei de la mila cinci.

Lui McBride îi sări inima din loc. Apăsă puternic pe acceleraţie, nepăsător la figurile de patinaj pe care le executau cauciucurile Chevrolet-ului pe asfaltul alunecos.

Dintr-odată, luminile din faţă dispărură. McBride îşi ţinu respiraţia. O clipă nici nu auzi vocea dispecerului care

îl striga pe nume.

— Da?

— Domnule locotenent, s-a întrerupt legătura.

Capitolul al şaptelea

Lily azvârli telefonul descărcat pe scaunul din dreapta, blestemându-se că nu îl încărcase înainte de a pleca de la hotelul Mc Millan. Cel puţin reuşise să-i comunice operatorului unde se află înainte să i se termine bateria.

Prinse cu putere de volan şi se pregăti pentru impact când maşina de alături o izbi din nou, făcând ca automobilul ei să alunece înspre marginea drumului, învârti de volan ca să redreseze maşina, reuşind să o repună pe şosea înainte de-a fi proiectată înspre pădurea deasă de dedesubt.

În lipsa unui felinar, pe acea porţiune de şosea fără case, nu putea vedea nici maşina, nici şoferul. Era o berlină de culoare închisă, probabil, mai veche, după formă, cu geamuri fumurii, care nu permiteau să se vadă nimic înăuntru. Iar faptul că nici măcar nu întrezărea chipul celui care încerca să o scoată de pe şosea o înspăimânta şi mai tare.

Ce se va întâmpla dacă atacatorul va reuşi să o arunce în râpa abruptă şi se va izbi de copacii de dedesubt? Oare ar putea fi văzută de pe şosea, presupunând că ar trece cineva pe acolo? Şi ce-ar face atacatorul dacă ea ar rămâne prinsă ca într-o capcană pe fundul râpei, lipsită de apărare?

Nu putea să nu se gândească la Debra Walters şi la Abby, singure pe acel drum necirculat, lipsite de ceva cu care să se apere, unica lor armă dovedindu-se hotărârea

Debrei de a-şi apăra fetiţa cu preţul vieţii.

Oare după geamurile fumurii se ascundea bărbatul cu voce aspră din viziunea ei? Ştia unde locuieşte. Să o fi urmărit de la hotelul Mc Millan, aşteptând momentul potrivit să acţioneze?

După o altă curbă, farurile luminară conturul parapetului de beton al unui viaduct ce trecea peste un defileu îngust. Lily nu avea nevoie de capacităţile sale supranaturale pentru a-şi da seama că celălalt şofer îşi va înzeci eforturile în încercarea de a o proiecta de pe şosea odată ajunşi pe pod. Iar dacă maşina cădea în pârâu, ea n-ar fi supravieţuit accidentului.

Mări viteza când urcă viaductul, rugându-se ca maşina să aibă suficientă aderenţă pe asfaltul alunecos cât să treacă în siguranţă de partea cealaltă. Mişcarea ei îl luă prin surprindere pe atacator, care fu nevoit să forţeze motorul ca să nu rămână în urmă.

Tactica lui Lily îi dădu un avantaj suficient şi reuşi să treacă nestingherită podul, dar, odată ce ajunse pe malul celălalt, berlina neagră se izbi de spatele Buick-ului şi vira puternic spre dreapta. După această manevră a atacatorului, prea rapidă ca să se mai poată redresa, maşina patină şi se răsuci în jurul propriului ei ax.

Încercă să o ţină pe şosea, dar impactul fusese prea puternic. Mai apucă să vadă un amestec de lumină şi umbre, iar Buick-ul zbură de pe asfalt şi alunecă în

râpa adâncă de trei metri, izbindu-se de un copac cu un trosnet care o zgudui cu putere.

Mai întâi capul îi fu smucit înainte, apoi se lovi cu

ceafa de tetieră. În faţa ochilor ei pluteau explozii de lumini, ca nişte artificii. Când iureşul de lumini colorate se potoli, se strădui să îşi revină din şoc şi să-şi dea seama în ce situaţie se află.

Cea mai mare parte a impactului cu arborele fusese suportată de portbagajul Buick-ului. Botul maşinii arăta destul de bine. Nu i se activase airbag-ul, deşi centura de siguranţă îşi făcuse bine treaba, ţinând-o ţintuită când maşina zburase de pe şosea. Avea să simtă probabil multe zile vânătăile provocate de centură pe umăr, iar durerea de cap îi revenise întreit. Dar, afară de asta, putea să se mişte şi nu leşinase.

Tremurând din toate încheieturile, Lily opri motorul. Ştergătoarele se opriră la jumătatea parbrizului, iar fâsâitul lor ritmic încetă. Linişte fu alungată de răpăitul stropilor de ploaie pe plafonul maşinii şi de gemetele lugubre ale vântului şuierând între copacii din spatele ei, sunete care o făceau să se simtă infinit mai vulnerabilă şi părăsită.

Fixa speriată perdeaua de apă care aluneca pe parbriz, încercând să vadă şoseaua. Manevra care o proiectase de pe asfalt fusese riscantă şi pentru cea de-a doua maşină. Oare îşi găsise sfârşitul pe partea cealaltă a şoselei?

Se aplecă şi deschise torpedoul, cotrobăind până dădu de încărcătorul telefonului. Se va simţi mai bine după ce va lua din nou legătura cu operatorul de la linia de urgenţe.

Dar când îşi găsi în sfârşit celularul, aflat undeva sub scaunul din dreapta, acesta avea carcasa de plastic spartă şi contorsionată, iar nişte fire se iveau prin crăpătură.

Slavă Domnului că reuşise să sune după ajutor înainte de a rămâne fără baterie. Dar va dura mult până o

vor găsi în acea zonă a şoselei. Iar dacă agresorul nu ieşise şi el de pe carosabil…

Dintr-odată, parbrizul fu luminat de nişte faruri, distorsionate de ploaia deasă. Se strădui să vadă ceva prin potopul din jur, cu inima cât un purice.

Două fascicule puternice străbătură bezna, venind din partea superioară a râpei. Erau nemişcate şi luminau constant.

Cineva parcase pe marginea şoselei.

Stomacul i se strânse de spaimă. Ce să facă? Să stea pe loc? Să încerce să iasă şi să se ascundă în pădure?

Nu putea să rişte să rămână acolo. Era ca un şobolan în cuşcă, aşteptând să fie dat de mâncare unui şarpe. Nu avea tocmai pantofii potriviţi pentru o excursie în pădure, dar spera că nu va trebui să rămână acolo multă vreme. Numai de ar veni mai repede ajutoarele, înainte să o găsească atacatorul…

Îi fu mai greu să deschidă uşa decât se aşteptase. Maşina se afundase în noroi şi nu avea loc suficient.

Se strecură prin crăpătura făcută, ţinându-şi pelerina de ploaie în timp ce se împleticea prin noroiul lipicios. Pierdu imediat un pantof şi irosi clipe preţioase până să-l găsească, ghemuită la pământ în

speranţa că şoferul maşinii de deasupra ei nu o zărise încă prin întuneric şi ceaţă.

Îşi scoase şi celălalt pantof şi merse lipăind pe pământul îmbibat cu apă, până ce reuşi să se ascundă între copaci. Se lipi cu spatele de un pin înalt şi trase cu ochiul să vadă ce se petrece pe şosea.

La marginea drumului, în bătaia farurilor care o luminau din spate, se contura o siluetă înaltă. Părea să privească în jos, spre maşina ei, ţinându-şi pumnii strânşi. Apoi o luă la goană la vale, coborând râpa, fără să-i pese că alunecă pe iarba udă.

Nu-i mai vedea acum decât umbra, înaltă şi ameninţătoare, atât de aproape încât îi auzea şuierul inegal al respiraţiei. Groaza i se încolăcise ca o viperă în vintre, umplându-i întregul trup cu veninul groazei.

Dar atunci când bărbatul deschise cu o smucitură portiera din partea şoferului, lumina din cabină îi contura profilul bine cunoscut, scoţând la iveală maxilarul viril şi ridurile săpate de-o parte şi de alta a gurii.

Lui Lily i se înmuiară genunchii de uşurare. Îşi înfipse unghiile în scoarţa pinului ca să nu alunece pe pământ. Din gâtlej îi ieşi un scâncet abia auzit când îi intră o aşchie în palmă.

— McBride.

Se întoarse, căutând-o cu privirea printre copaci.

— Lily?

Porunci picioarelor să o susţină, măcar pe distanţa celor câţiva paşi împiedicaţi pe care-i făcu până la luminişul în care o aştepta McBride. Nu îi mai vedea faţa, acum că stătea cu spatele la lumină, dar îi auzi respiraţia uşoară şi văzu umerii lui relaxându-se, înainte de a porni spre ea. O ajunse din două salturi şi o prinse în braţe.

Îl cuprinse cu mâna pe după gât în timp ce o ridica din iarba umedă şi o ţinea strâns la piept. Inimile lor băteau la unison, mai să le spargă pieptul.

— Eşti rănită?

Încercă să îi dea drumul, dar ea îl strânse şi mai tare, scuturând din cap. Îşi strecură o mână prin părul ei şi îi îndepărtă şuviţele ude de pe faţă.

— Eşti sigură?

Lily confirmă, dând din cap:

— Cred că am nişte vânătăi. Dar o să-mi treacă.

McBride aruncă o privire peste umăr către maşina făcută zob, apoi se întoarse din nou către ea. Acum că ochii i se obişnuiseră cu întunericul, Lily desluşi fălcile încordate şi furia abia reţinută din privirea bărbatului.

— Cine ţi-a făcut asta? L-ai văzut?

Încercă să-şi adune gândurile, deşi şocul acela întârziat şi strânsoarea braţelor lui McBride o împiedicau să judece coerent.

— Era o berlină neagră, cu patru uşi şi geamuri fumurii. N-am văzut cine era la volan.

McBride scoase o înjurătură brutală.

— Am văzut totul. Eram cam la un kilometru în spatele tău când a început să te izbească. Dar n-am reuşit să ajung la timp.

— Tu erai?

Îşi aminti de farurile din oglinda retrovizoare care îi treziseră pentru o clipă speranţa. Îşi lipi fruntea de

gâtul lui şi degetele ei se înfipseră în muşchii lomerilor, îngrozită la gândul că s-ar fi putut foarte uşor întâmpla ca soarta ei să ia o altă turnură.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu cealaltă maşină?

— Nu puteam distinge decât luminile din spate. Presupun că şi el m-a văzut şi a şters-o. Când am dat de urmele de roţi pe iarba de la marginea râpei, m-am oprit să văd dacă nu ai păţit ceva.

Îi dezmierdă obrazul cu degetul mare şi se opri sub

buza de jos. Glasul i se înmuie:

— Tremuri toată.

Într-adevăr, tremura. Şi oricât de mult s-ar fi străduit să se convingă că era din cauza şocului, era limpede că trupul fierbinte allui Mc Bride lipit de al ei îi dădea fiori, şi nu altceva.

Bărbatul îi privi buzele întredeschise, cu respiraţia brusc accelerată. Lily putea citi pe faţa lui tensiunea care îl măcina, convingerea că trebuie să se stăpânească, îndoielile îi dădeau şi ei ghes, dar îşi apropie faţa de a lui şi buzele li se întâlniră.

Sângele îi clocotea în vene, buimăcind-o. McBride o strânse mai puternic în braţe, lipind-o de el. Cealaltă mână îi răvăşea părul ud, răsucindu-l în jurul pumnului, ţinând-o captivă.

O sărută prelung, cerându-i tot atât pe cât oferea, aţâţând flăcările care o mistuiau. Îşi trecu limba peste buza ei inferioară, gustând-o.

Din gâtlejul lui Lily ieşi un geamăt răguşit de plăcere. Drept răspuns, o strânse şi mai tare, ridicând-o în aer. Mâna îi alunecă pe spatele ei, până jos, lipindu-i strâns şoldurile de proeminenţa bărbăţiei lui. O inundă un val de căldură, ce i se cuibări între coapse, radiind de acolo în tot corpul.

Nu-şi dezlipi buzele de ale ei decât o clipă, ca să o dezmierde pe obraz şi pe gât, gura lui coborând de-a lungul claviculei. Simţea că se contopeşte cu el, iar venele îi erau incendiate năvalnic de dorinţă.

Îndată ce în depărtare se auziră primele sirene, îl strânse mai tare de umeri, nepregătită încă să-i dea drumul. Dar el se desfăcu din îmbrăţişare, lăsând-o jos cu blândeţe, şi făcu un pas în spate, răsuflând iute şi adânc. Privirea lui se adânci într-a ei, nesigură şi ciudat de

vulnerabilă, pe când ascultau urletul tot mai puternic al sirenelor care străpungea perdeaua deasă de ploaie.

După o clipă nesfârşită, întinse mâna către ea:

— Crezi că poţi să urci râpa cu puţin ajutor? încuviinţă şi îl prinse de mână, întrebându-se dacă el simte furnicăturile ce îi mai treceau încă prin trup în urma sărutului.

Mâna îi dispăru în căuşul uriaş al palmei lui.

— Îţi trebuie ceva din maşină?

— Poşeta.

Îi dădu drumul doar cât să meargă să îi aducă geanta. Apoi o prinse din nou de mână şi o ajută să urce panta abruptă.

Când ieşiră în şosea, în spatele maşinii parcate a lui McBride tocmai opreau o maşină de poliţie şi o ambulanţă. Cei doi medici o luară îndată în grijă, despărţind-o de McBride şi ajutând-o să se aşeze pe o

targa din interiorul maşinii ca să o examineze. Se aplecă şi încercă să privească printre ei, nescăpându-l din ochi pe McBride.

Acesta stătea la câţiva paşi distanţă, în bătaia luminii aurii ce ieşea pe uşa ambulanţei. O îmbărbăta din priviri, apoi se întoarse să vorbească cu poliţiştii în uniformă care îl aşteptau lângă maşină.

Lily se întinse pe targa şi închise ochii, cu buzele fremătând încă de amintirea sărutului.

Ceasul lui McBride arăta patru şi jumătate când se trezi, cu puţin înainte de răsăritul soarelui, în camera de zi, cufundată în întuneric, a lui Lily Browning. Canapeaua

părea făcută pentru o femeie micuţă. O canapea în miniatură. În niciun caz nu era potrivită pentru un bărbat de înălţimea lui.

Medicii de la ambulanţă îl asiguraseră că vânătăile provocate de centura de siguranţă erau superficiale. Lily se afla în stare de şoc, dar un duş fierbinte şi o noapte de somn într-un pat călduros o vor pune repede pe picioare.

Adormise în maşina lui şi nu se dezmeticise decât pentru a face un duş şi a se târî până în pat. Când McBride intrase în camera ei, puţin după ora nouă, dormea dusă.

Frecându-se ca să îşi dezmorţească gâtul, bărbatul aşteptă să i se obişnuiască ochii cu lumina slabă a felinarului din stradă care se strecura prin perdelele subţiri de la ferestrele din faţă. Îşi întinse picioarele, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă.

N-ar fi trebuit să rămână acolo. În faţa casei ei era parcată o maşină a poliţiei, cu doi oameni de încredere. Exagerase petrecând o noaptea în acea locuinţă.

Ca să nu mai vorbim de situaţia în care se pusese!

O sărutase. Şi nu fusese un sărut scurt, pe obraz, cât să o îmbărbăteze. Nu! O sărutase îndelung, senzual şi cu nesaţ.

Mai rău decât atât, gustul ei fusese exact cel la care se aşteptase: dulce şi uşor picant, ca mierea albinelor sălbatice. Rotunjimile trupului ei se potriviseră atât de bine cu trupul lui. O simţise atât de înfierbântată şi de catifelată, în ciuda ploii îngheţate care îi uda pe amândoi până la piele.

Cum de fusese în stare de aşa ceva? Chiar şi acum simţea chemarea ei, din spatele uşii închise de la capătul coridorului. Dacă s-ar apropia de patul ei, oare l-ar respinge?

Îşi frecă cu palmele ochii istoviţi de somn. Îşi ieşise

din minţi. Era unul dintre suspecţi, pentru numele lui Dumnezeul Atacul din seara precedentă nu schimbase cu nimic faptul că avea informaţii pe care numai răpitorii şi Poliţia ar trebui să le deţină. De unde ştia cum era îmbrăcată Abby în ziua în care dispăruse?

„Poate că a văzut-o cu adevărat într-o viziune", îi şopti o voce perfidă în ureche.

Nu. Nu era atât de naiv! Se fripsese deja odată cu astfel de lucruri. Dar cum putea fi femeia aceea înfrigurată care îi întorsese sărutul cu o patimă dulce şi îmbătătoare implicată în crimă şi răpire?

Îşi îngropa faţa în mâini. Ambele variante păreau la fel de absurde.

Dar poate că nu erau singurele.

Poate că adevărul se afla undeva la mijloc.

Lily zăcea încolăcită în pat, împreună cu pisicile, plutind între veghe şi somn. Cu toate că somnul îi prinsese uimitor de bine, o durea tot corpul de la încercarea prin care trecuse. Şi, dincolo de junghiurile de durere, persista un freamăt interior pe care nu putea să-l ignore, amintindu-i neîncetat de faptul incomod că un singur sărut devastator îi răsturnase întregul univers interior.

Cum de-şi pierduse stăpânirea de sine în asemenea hal? Nu putea avea încredere în McBride. Era evident faptul că el încă o credea implicată în răpirea lui Abby Walters. Lily citise adevărul în ochii lui în ziua precedentă, în camera de hotel a lui Andrew. Şi chiar dacă îndoielile lui n-ar fi înălţat între ei un zid de netrecut, el singur, ca bărbat, însemna o mare primejdie pentru inima ei.

Cu cât mai multe afla despre detectiv, cu atât mai puţine ştia de fapt. Era un bărbat înconjurat de un mister.

Unul teribil, dacă ar fi fost să ghideze după întunericul pe care-l simţise venind dinspre el în seara aceea petrecută în bucătăria ei. Dacă prezenţa lui îi va declanşa în minte ororile pe care le tăinuia? Va putea oare suporta?

Se cutremură înfrigurată, în ciuda păturilor îngrămădite peste ea. Delilah se trase mai aproape, ca un ghem fierbinte, dar tremurul ei se înteţi. Întunericul din doraiitor începuse deja să îşi schimbe culoarea şi ţesătura înainte să îşi dea seama că are o nouă viziune.

Deschise larg uşa din mintea ei, curioasă şi temătoare în acelaşi timp. Pătrunzând tot mai adânc în ceaţa

groasă, simţi o împunsătură de durere în ochi care o avertiză că trebuie să se lase purtată de viziune, fără să forţeze ritmul.

În sfârşit, ceaţa se risipi şi o zări pe Abby Walters culcată pe patul incomod pe care o văzuse şi în ultima viziune. Copila avea somnul agitat, iar pleoapele palide îi fremătau din pricina visului. Părea mai curată decât înainte. Lily inspiră adânc pe nări şi simţi mirosul de săpun.

O îmbăiase cineva, îşi zise uşurată. Poate că asta însemna că încercau să aibă grijă de ea aşa cum se cuvine.

Doar dacă nu…

Un gând oribil îi răvăşi mintea. Abby, dezbrăcată şi lipsită de apărare, în ghearele bărbatului sau bărbaţilor care îi uciseseră cu atâta cruzime mama. Lui Lily îi veni să vomite, iar ochii i se umplură de lacrimi înţepătoare.

— Ce ţi-au făcut, mititico? întrebă, mângâind-o pe Abby pe obraz, simţind urmele lacrimilor pe vârful degetelor.

— N-are nimic, şopti de foarte aproape o voce de copil.

Lily se răsuci.

În spatele ei stătea fetiţa cu păr negru din viziunea precedentă, îmbrăcată în pijamale cu dungi galbene care păreau să-i fi rămas prea mici. Strângea la piept o jucărie de pluş jerpelită de culoare verde, rotundă şi zdrenţuită, din care ieşiseră demult câlţii.

Îi zâmbi temătoare lui Lily.

— Am păzit-o eu în lipsa ta.

I

Capitolul al optulea

Lily crezu că-şi pierde minţile.

— Ai păzit-o tu? Fetiţa încuviinţă.

— Ştiu că nu poţi să stai tot timpul cu ea, aşa că uneori vin eu să văd ce mai face.

Gândurile lui Lily se învălmăşiră şi se temu că se trezeşte la realitate. Se strădui să îşi păstreze calmul, de tecimă să nu rupă firele subţiri ca pânza de păianjen care o ţineau în acea viziune.

— Cine eşti tu?

— Mama îmi spune Gina, dar nu cred că ăsta e numele meu. Ştii, ea nici nu-i mama mea adevărată. Mama mea a murit.

Lily observă că fetiţa e aproape transparentă, spre deosebire de Abby. Îşi dădu seama că nu se afla în aceeaşi cameră, ci în altă parte.

Dar unde?

— Nu mai pot să rămân, zise fetiţa şi imaginea ei începu să pălească.

Lily întinse mâna, întrebându-se dacă o poate atinge.

— Aşteaptă, Gina! Eşti sigură că Abby n-are nimic? Spectrul fetiţei începu să tremure.

— Da.

Înainte ca Lily să mai poată face o mişcare, fetiţa brunetă dispăruse.

Se întoarse încet către Abby. Pleoapele fetiţei nu mai tremurau şi acum respira profund şi liniştit. Lily simţi cum o cuprinde uşurarea şi mai veghe o clipă somnul dulce al copilei, înainte de a fi înghiţită de un vârtej care o trase înapoi spre uşa de trecere.

Se întinse şi o mai mângâie o dată pe Abby pe obraz, înainte ca uşa din mintea ei să se închidă, ascunzând-o pe copilă.

Ieşind din beznă, Lily se ridică în capul oaselor în pat, tremurând toată şi frecându-şi braţele cu palmele pentru a se încălzi. Chipul fetiţei brunete îi rămăsese întipărit în minte, cu faţa tristă şi palidă, de forma unei inimi.

Se cutremură. Cine era oare această fetiţă serioasă?

Dormitorul era inundat de lumina albastră a lunii. Fetiţa clipi când ieşi din beznă şi se trezi ghemuită în pat.

Aruncă o privire în jur, ca să se asigure că este în camera ei. Îl strânse mai tare la piept pe domnul Verde, frecându-şi obrazul de pluşul uzat. Ciuli urechile, încercând să audă dacă nu cumva mama ei se trezise. Dar în casă domnea tăcerea.

Se înveli strâns în plapumă şi privi fix tavanul plin de crăpături. Ştia că ceva nu e în regulă cu mama ei. Cu mintea ei de copil, înţelesese şi că problemele mamei sale erau cumva legate de ea.

Mama îi zicea Gina, dar nu aşa o chema de fapt.

Numele ei era Casey. Îşi amintea vag de cineva care-i zicea cişa. „Casey, mititico, vino-ncca”. Glasul acela din amintire era grav, un glas de bărbat, aspru, dar plin de iubire.

Ştia că vocea era a tatălui ei, dar abia dacă îşi mai aducea aminte de el. De când se ştia, stătuse doar cu femeia căreia îi zicea mamă. Amintirile neclare din timpul nopţii, în care se făcea că stătea în braţele tatălui ei, erau mai degrabă nişte vise.

Vise frumoase.

Ghemuită sub plapumă, Casey simţi cum o cuprinde somnul. Închise ochii, cu gândul la Lily, femeia aceea drăguţă care avea grijă de Abby. Casey zâmbi în întuneric.

Surâsul o purtă uşor pe aripile somnului.

Razele puternice ale soarelui care intrau pieziş pe fereastra dormitorului o treziră pe Lily. Ceasul electronic de pe noptieră arăta ora 7.25. Va întârzia la şcoală.

Se sculă iute şi scoase un suspin când simţi cum un junghi o săgeta în tot corpul, urmat de o durere acută în ceafă. Evident, nu avea cum să se ducă la muncă.

Se întinse după telefon şi o sună pe Carmen Herre-ra la birou.

— Carmen, eu sunt, Lily. Îmi pare atât de rău, am dormit prea mult şi nici n-am avixt cum să...

— Lily! Slavă Domnului că eşti teafără! o întrerupse Carmen. M-a sunat azi-dimineaţă locotenentul

Tărâmul interzis

117

McBride să mă anunţe că ai avut un accident, ca să găsesc pe cineva să te înlocuiască. A zis că eşti în stare de şoc.

Lily aruncă o privire în oglinda de la budoar. Cearcănele îi erau aproape la fel de negre ca vânătăile de pe umăr şi de pe piept, unde îşi lăsase urmele centura de

siguranţă.

— Am câteva vânătăi dureroase, dar cred că o să-mi revin până luni. Mulţumesc că ai găsit pe cineva să vină în locul meu.

Închise telefonul şi îşi trecu uşor picioarele care o dureau peste marginea patului. Jezebel intră pe nesimţite din coridor şi se încolăci în jurul gleznelor ei, mieunând.

— Aşa-i că ţi-e foame, Jezzy?

Îşi puse halatul şi şchiopată până la bucătărie, întrebându-se dacă McBride a plecat deja la serviciu.

Dar el o aştepta acolo, cu ziarul de dimineaţă întins pe masă şi cu o cană aburindă de cafea alături. Îşi ridică privirea când ea intră.

— Pisica aia cuminte a mâncat. Cea dementă a refuzat să înghită ceva din ce i-am dat eu.

Lily trase cu ochiul amuzată la cele patru conserve de mâncare pentru pisici de pe masă şi schiţă un zâmbet.

Luă conserva de ton, mâncarea preferată a lui Jezebel, şi goli conţinutul într-unul din vasele pisicilor. Jezebel se puse imediat pe înfulecat.

— Răzgâiată ce eşti! murmură McBride.

— Mulţumesc că ai sunat la şcoală, zise Lily, turnându-şi o ceaşcă de cafea şi aşezându-se alături de el la masă.

I

Sorbi o înghiţitură de cafea tare şi fierbinte, care îi arse gâtlejul, făcând-o să lăcrimeze.

— M-am gândit că o să fii cam zguduită după accident şi că nu vei fi în stare să te descurci cu o hoardă

de copii de opt ani, răspunse el, coborându-şi ochii spre gâtul ei. Te dor tare vânătăile?

— Nu prea, zise Lily şi îşi duse mâna la gât.

Se purta prea frumos. O făcea să se simtă nelalocul ei.

— Sper că nu te superi, dar am găsit numărul de telefon al surorilor tale în carneţelul de adrese şi le-am sunat să le spun că ai avut un accident. Am vorbit cu cea pe care o cheamă Rose.

Lily se abţinu să nu râdă când îi văzu expresia feţei. Două minute la telefon cu Rose îl zăpăciseră probabil complet. Sora ei cea exuberantă era exact opusul lui Lily.

Apoi se întrista. Nu fuseseră dintotdeauna atât de diferite.

— A spus că soseşte înainte de prânz. Lily se încruntă.

— N-am nevoie de dădacă.

— A insistat, zise McBride, cu o expresie indescifrabilă. Afară de asta, eu trebuie să plec în curând. Am o întâlnire la ora nouă. Am aranjat să treacă o patrulă de poliţie pe lângă casa ta la fiecare jumătate de oră, în caz că se întâmplă ceva.

Lily puse jos ceaşca, simţind un nod în stomac.

Crezi că e cazul? O privi gânditor…).

— Tu ce crezi? „r; fi i: \…;,!

Ah! Iată-l pe vechiul McBride, cel mereu bănuitor.

— Nu eu am pus la cale acea convorbire cu răpitorii. Ştii asta. Şi ai văzut şi maşina aia care m-a scos de pe şosea. Asta dacă nu cumva îţi imaginezi că tot eu am aranjat şi accidentul…!

Drept răspuns, bărbatul îşi miji ochii.

— Era – nu-i aşa? – logic să risc să-mi rup gâtul bazându-mă pe faptul că doar – doar ai plecat şi tu în

acelaşi timp de la hotelul lui Andrew Walters şi ai mai şi ocolit pe acelaşi drum.

— Păi, tu eşti cea care pretinzi că ai puteri supranaturale!

— Eu *nu pretind* nimic, răspunse Lily, vărsându-şi cafeaua în chiuvetă, spuse; se săturase şi de McBride, şi de cafeaua lui. N-am spus decât că văd unele lucruri pe care alţii nu le văd.

— Suntem diferiţi, îi murmură bărbatul batjocoritor la ureche.

Se întoarse spre el şi constată că stătea la câţiva centimetri distanţă de ea.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, aproape în şoaptă.

McBride deveni serios.

— Vreau să îl laşi în pace pe Andrew Walters. Viaţa lui s-a întors cu susul în jos şi se agaţă cu disperare de orice poate aduce puţină ordine în haosul din jurul lui. Inclusiv de tine.

— Ce vrei să spui?

— Walters crede că îi poţi găsi fiica. Asta te face cea mai importantă persoană din viaţa lui în momentul de faţă.

Lily se încruntă, jignită de aluzia din vorbele lui.

— Ştii ceva? Ştiu că nu ţi-a convenit când m-ai găsit la domnul Walters în hotel, dar poţi să fii sigur…

— Ce crezi că o să se întâmple cu Walters dacă nu reuşeşti să-i găseşti fiica? o întrerupse McBride.

O trecu un fior de nesiguranţă. Dacă într-adevăr nu reuşea? Oare îi dăduse speranţe false lui Walters?

— Tu vii şi îi spui lui Andrew Walters că fetiţa lui e teafără, că mai are încă şanse să o găsească. Eşti chiar atât de sigură că aşa este? o întrebă McBride şi se apropie şi mai mult de ea. Ce se întâmplă dacă mâine găsim cadavrul lui Abby într-un şanţ, pe undeva? Nu-ţi dai seama că o să-i fie cu atât mai greu?

Lui Lily i se puse un nod în gât, văzând în faţa ochilor imaginile îngrozitoare pe care vorbele lui i le înfăţişau. v.

— Opreşte-te!

McBride păru dintr-odată istovit.

— Nu vreau să te fac să suferi, Lily. Dar şansele s-o găsim sunt atât de mici! continuă el, părea să vorbească de undeva de departe, încât Lily abia îi recunoscu glasul. Aşa că te rog să nu-l mai încurajezi în zadar pe Walters. Bine?

— Să mă prefac că n-am auzit niciodată de Abby Walters? întrebă Lily, cu privirea înceţoşată de lacrimi. E o fetiţă speriată care a văzut cum îi este ucisă mama, iar acum e singură cu doi ticăloşi. N-o s-o abandonez tocmai acum.

McBride inspiră adânc.

— Atunci vino la mine, nu te mai duce la Walters. Spune-mi mie despre viziunile tale!

Lily avu o scurtă ezitare.

— Ţie?

— Promit să verific tot ce-mi spui. Părea indispus, dar se uita la ea cu francheţe.

— Domnul Walters se aşteaptă să ţinem legătura.

— Îi voi spune că te implic în cercetările mele şi că de-acum înainte îmi raportezi totul mie, zise McBride, făcând un pas în spate. De acord?

Lily îşi umezi buzele, dându-şi seama că o păcălise. Şi că îi reuşise. Va face cum îi ceruse el.

— Dar o să asculţi ce-ţi spun?

— O să urmez toate pistele pe care mi le sugerezi. Lily îşi duse mâna la gură, întrebându-se dacă nu cumva face o greşeală. Dar, când îşi luă mâna, zise doar:

— Bine, de acord.

O privi atât de satisfăcut, încât regretă imediat că cedase atât de uşor. Dar îşi alungă îndoielile. Până la urmă, putea să îşi încalce oricând promisiunea dacă şi el ar fi făcut-o.

Inspiră adânc.

— Cum facem? Te sun dacă am vreo viziune? Şi presupun că vrei să notez tot ce văd, nu-i aşa?

Păru încurcat, de parcă nu avusese decât intenţia să o îndepărteze de Andrew Walters, iar acum nu ştia ce să facă mai departe. Dar în ochii lui citea şi altceva în afară de confuzie. Era stăpânit de un sentiment sumbru.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea. Scutură din cap:

— Da, scrie tot ceea ce vezi.

Lily îşi dădu părul pe spate cu mâna.

— Te deranjează?

Se uită în ochii ei cu o expresie indescifrabilă.

— Nu. Deloc.

Lily îi cercetă faţa, încercând să-i citească gândurile, îşi disimula foarte bine sentimentele, dar presimţea sub calmul aparent întunecimile tăinuite în suflet, străfundurile negre şi tulburi.

McBride păşi spre uşă.

— Am plecat. Trebuie să mă duc acasă să mă schimb.

Îl conduse şi se sprijini de tocul uşii, aşteptând ca el să-şi ia haina din cuier. McBride se întoarse din prag,

uitându-se în ochii ei.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Un val de fierbinţeală îi trecu prin vintre.

— Bine.

Se aplecă puţin, iar ea se ridică pe vârfuri de parcă ar fi fost trasă de nişte fire microscopice, atât de puternică era atracţia trupului lui. Îl îmbrăţişa pe după gât, atingându-i buzele. Se aşteptase să urmeze o explozie de dorinţă, dar dulceaţa sărutului o inundă ca un râu de căldură. Se relaxa, lăsându-se în voia dezmierdării catifelate a gurii lui.

Când bărbatul se desprinse din braţele ei, simţi că o pătrunde răceala până în măduva oaselor.

McBride ieşi pe terasă, strângându-şi haina ca să se apere de frig. Lily închise repede, simţind nevoia să pună o stavilă între ei.

Dar rămase pe loc, cu obrazul lipit de canatul uşii, mult timp după ce nu mai auzi motorul maşinii.

Rose sosi pe la ora zece, încărcată cu o sacoşă, un coş cu brioşe şi un termos.

— Iris ţi-a trimis ceai de trifoişte, zise Rose, îmbrăţişându-şi pe sora. Cum te simţi? McBride spune că te-a doborât toată treaba asta.

— Mă simt bine, răspunse Lily, luând coşul din mâna surorii sale şi invitând-o înăuntru. Dar maşina mea s-a făcut praf.

Rose îşi azvârli sacoşa pe podea, lângă canapea, şi îşi urmă sora în bucătărie. Văzu imediat cele două ceşti de cafea din chiuvetă.

— Ia spune, arată bine McBride ăsta?

Lily puse brioşele pe masă şi o avertiză din priviri pe sora ei să-şi ţină gura.

Rose se aplecă şi o ridică pe Delilah, care se făcuse

ghem în jurul gleznelor sale.

— Ce faci, frumoaso? întrebă femeia, dezmierdând-o pe urechi, în timp ce Delilah începu să toarcă scoţând sunete ca motorul unei bărci. Ar fi venit şi Iris, dar e pe punctul să breveteze un amestec de aripi de liliac şi ochi de salamandră care vindecă durerile menstruale de două ori mai repede şi ferească sfântul să stau în cale unui asemenea miracol!

Lily desfăcu ambalajul de plastic de pe coş şi scoase câteva brioşe.

— Lasă jos pisica aia şi toarnă nişte ceai.

Rose umplu două ceşti şi se aşeză lângă Lily la masă, dând la o parte ziarul pe care îl împăturise McBride.

— Acum vorbesc serios: cine e acest bărbat şi de ce a petrecut noaptea cu tine?

III!

Lily se înroşi puternic. Împinse ziarul mai încolo, încercând să îşi ascundă stânjeneala. Era cel pe care îl citise McBride la aceeaşi masă cu doar câteva ore mai devreme, somnoros, ciufulit şi absolut irezistibil.

— Oh, Lily, te-ai înroşit toată! remarcă Rose şi se aplecă spre ea curioasă. Spune-mi tot.

Lily se uită sever la sora ei.

— McBride este şeful echipei de poliţie care cercetează răpirea lui Abby Walters.

— Aha! Iar tu lucrezi cu el? E legat de viziunile tale?

— Cam aşa ceva.

Lily o puse la curent cu tot ce se întâmplase de când vorbiseră la telefon seara trecută. Rose făcu ochii mari îngrozită.

— Cineva te-a scos de pe şosea? McBride n-a zis

decât că ai avut un accident.

— Nu ştiu cine era şi de ce voia să-mi facă rău, recunoscu Lily. N-are niciun sens. Răpitorul care m-a sunat zilele trecute părea că vrea să îi transmită lui Andrew un mesaj. Dar poate că l-am speriat când şi-a dat seama că l-am văzut când a lovit-o pe Abby.

— Ai mai avut vreo viziune?

— Da, una ciudată de tot. Bucuroasă că are cine s-o asculte, Lily îi spuse lui

Rose despre cea de-a doua fetiţă care apăruse în viziunea ei.

— Era atât de bizar! Parcă ne văzuse şi pe mine, şi pe Abby. f”.

Ochii lui Rose scânteiară. i,<…”. t

— Mi se face pielea de găină. „>.

— Nu a fost chiar aşa, o contrazise Lily. La început şi mie mi s-a făcut puţin frică, dar apoi a fost atât de emoţionant! Cum a avut ea grijă de Abby…

— Crezi că o ştie pe Abby?

— Cred că are legătură cu ea. Poate că-i este verişoară sau mai ştiu eu ce. Mi s-a părut cunoscută.

— Şi de ce să îţi apară ţie verişoara lui Abby? Lily ridică din umeri.

— Aş vrea să-l întreb pe Andrew Walters despre fetiţă, dar i-am promis lui McBride că nu voi vorbi cu el.

Înainte ca Rose să aibă vreo reacţie, Jezebel sări de pe tăblia chiuvetei pe masa de bucătărie, răsturnând ceaiul lui Lily.

— Jezzy! strigă Rose şi sări în picioare pentru a evita să se păteze.

Lily goni pisica şi se ridică în căutarea unui şervet de

bucătărie pentru a-l pune pe masă, în timp ce Rose luă ziarul în mână ca să nu se ude.

Când Lily se aşeză din nou la masă, după ce aruncase şerveţelele îmbibate de ceai, observă privirea lui Rose fixată pe articolul din ziar, cu o lumină ciudată în ochi.

— Ce-i cu tine? întrebă Lily. Rose întoarse ziarul şi îi arătă surorii sale fotografia de pe pagina întâi, în care se afla McBride, alături de alţi câţiva detectivi pe care Lily nu îi cunoştea, răspunzând la telefon în secţia de poliţie.

— Ăsta-i McBride, nu-i aşa?

126

Paula Graves

Lily încuviinţă şi o trecu un fior. Sub poză nu scria numele lui.

— De unde ştii?, Rose zâmbi cu gura până la urechi.

— Scxunpa mea, ăsta-i bărbatul cu care o să te măriţi...; /: >... –”.”...

Capitolul al nouălea

McBride urmărea interviul de la emisiunea de ştiri cu ochii îngustaţi, derutat oarecum de cât de bine se ţinea Andrew Walters în faţa camerelor de luat vederi. Era şarmant. Şi foarte fotogenic.

Nu-i de mirare că intrase în politică.

— Mulţumesc din suflet tuturor celor care sunt alături de mine. Nici nu găsesc cuvinte să vă spun cât de mult contează asta, spunea Walters, cu capul sus, uitându-se fix în cameră, cu o privire plină de recunoştinţă. Vă rog să nu uitaţi să fiţi cu ochii în patru. Uitaţi-vă bine cine e în jurul dumneavoastră. Fetiţa cu părul roşcat cu care vă întâlniţi la magazin ar putea fi chiar fiica mea.

— Ştie meserie, murmură agentul special FBI, Cal Brody.

McBride îi aruncă o privire. Brody era uscăţiv şi

musculos, cu ochi ageri de vânător. Era scump la vorbă, dar nu-i scăpa nimic. Şi părea la fel de uluit ca şi locotenentul.

— Are alibi, replică McBride, intuind substratul tonului sec al agentului. Şi niciun motiv clar.

— Dar rivalul său?

— Dacă Blackledge a fost cumva implicat, i-a ieşit tare prost. Walters conduce în sondaje de când i-a dispărut fiica.

McBride simţi o împunsătură de nelinişte la auzul propriilor cuvinte.

— Iată şi motivul, spuse Brody, ca un ecou la gândurile lui McBride.

Locotenentul strânse din buze, cântărind posibilitatea ca Walters să fi fost creierul din spatele acţiunii de răpire a fiicei sale. Era oare posibil? Alibiul lui era de nezdruncinat, aşa că ar fi trebuit să angajeze pe cineva să o fure pe fetiţă…

Nu. Până în această dimineaţă, când îl găsise ocupat până peste cap şi în discuţie cu şeful lui de campanie, Joe Britt, McBride nu-l văzuse altfel pe Walters decât disperat şi îndurerat, ca orice tată care şi-a pierdut copilul.

Dar avea şi Walters meseria lui, la fel ca McBride.

Când Brody li se alăturase celor implicaţi în acest caz, le prezentase planul de acţiune al FBI-ului.

— Credem că am aflat cum a blocat individul ăsta numărul de telefon, aşa că o să-l găsim când sună astăzi. Îl localizăm, dăm lovitura şi-l umflam, zisese Brody, şi se întorsese spre Walters. Să-nţeleg că nu sunteţi convins că

e răpitorul.

— Lily e sigură că nu e el, spusese Walters.

— Lily? întrebase Brody.

— E o clarvăzătoare care ne ajută să o găsim pe Abby, răspunsese Walters, înainte ca McBride, care se temea de reacţia agentului, să-l poată opri.

Dar Brody nu-i aruncase locotenentului decât o privire.

Walters uitase de Lily aproape toată ziua, ocupat cum era cu o echipă de ştiri de la o televiziune din

Birmingham care sosise să îi ia im interviu în legătură cu dispariţia fiicei sale.

McBride îl invidia pentru detaşarea sa. Lui nu-i stătea capul decât la Lily Browning.

Echipa încheie interviul, strânse echipamentul şi plecă. Walters se duse să se schimbe, lăsându-l pe McBride singur cu Brody.

— Cât de bine l-aţi verificat?

— Am cercetat dacă alibiul lui se ţine şi i-am cerut un extras de cont pentru a afla dacă a cheltuit bani pe ceva dubios. Dar e în mijlocul unei campanii pentru Senat. Evident că a avut multe cheltuieli, dar toate par în regulă.

Brody ridică din umeri.

— Dacă trecutul lui Walters ar ascunde ceva necurat, Blackledge, cum îl ştiu eu, l-ar fi folosit demult pentru a-l scoate din cursă.

Brody avea dreptate. Walters ştia ce înseamnă să trăieşti în centrul atenţiei. Era firesc să îl afecteze mai puţin o tragedie decât pe un om de rând căruia i s-ar fi furat fiica.

Walters reveni în camera de zi, fără haină şi cravată.

— Sper că mai câştigăm nişte capete de pe urma interviului.

„Ce ciudat se exprimă”, îşi zise McBride. Dar târâitul telefonului îi distrase atenţia. Era linia pe care o supravegheau.

McBride schimbă o privire cu Brody, care încuviinţă. Andrew Walters se prăbuşi pe canapea şi inspiră adânc.

După cum stabiliseră, la telefon răspunse McBride.

— Alo?

— Bună ziua, domnule Walters. Vă mai amintiţi de mine?

McBride recunoscu vocea de pe casetă. Strânse cu putere receptorul în mână şi răspunse, modelându-şi vocea răguşită, pentru a semăna mai mult cu cea a lui Walters.

— Îmi amintesc.

— Vrem 500.000 în bancnote de zece şi douăzeci de dolari. Le lăsaţi în coşul de gunoi de la intersecţia lOth Maple Street. Mâine seară la unsprezece şi jumătate. Vom fi cu ochii-n patru, aşa că fără şmecherii.

— Sunt prea mulţi bani ca să-i strâng atât de repede.

— Nu mă duce de nas, Walters. Ai de cincizeci de ori mai mult de-atât. Mâine seară la unsprezece şi jumătate, repetă omul, cu un tremur în glas, pe care nu reuşea să-l ascundă sub masca agresivităţii. Şi fără poliţie, ai înţeles? Să nu văd niciun picior de poliţist sau fiică-ta o mierleşte!

— Abby va fi acolo? adăugă McBride, cu fălcile încleştate, întrebându-se dacă agenţii reuşiseră să depisteze numărul. – Las că vezi acolo! urmă un clic şi apoi tonul.

După numai o clipă, echipa de supraveghere a FBI-ului se năpusti pe uşă.

— L-am prins!

Lily se holbă la sora ei.

— Poftim?

— Am spus că o să te măriţi cu McBride, zise Rose, pe un ton obişnuit, de parcă tocmai ar fi constatat că Lily serveşte clătite la micul dejun. Tocmai am văzut o imagine a dragostei adevărate, faţa ta lângă a lui. Ştii ce înseamnă asta…

Lily scutură din cap. Oricât de mult o atrăgea McBride, nu putea să-şi imagineze că el era „ursitul” ei. Nu ar fi găsit niciodată suficiente puncte comune ca să rămână împreună pentru totdeauna.

— El e bărbatul din vis, cel de care te îndrăgosteşti lulea, îţi mai aminteşti? îi găseşti fiica… adăugă, apoi Rose se întrerupse, încruntându-se. Are o fiică?

— Nu cred, răspunse Lily.

Cel puţin nu din câte ştia ea. McBride nu era chiar cel mai deschis om din lume.

— Cred că de data asta n-ai nimerit-o, spuse; simţi că stomacul ei o ia razna. La cât de puţine ştiu despre el, poate că e şi însurat.

Lucru care ar pune săruturile lor într-o lumină foarte proastă, îşi zise ea, demoralizată. Rose se încruntă.

— Nu mă înşel niciodată.

— Crede-mă, omul din vis nu e în niciun caz McBride, o contrazise Lily, şi apoi schimbă subiectul. Cum îţi merge cu afacerea?

— Foarte bine. Chiar acum organizez o nuntă în Willow Grove şi una tocmai în Talladega. Cred că…

O întrerupse însă zbârnâitul telefonului. Lily dădu din umeri în chip de scuză şi răspunse după al doilea târâit.

— Alo?
— Lily? Andrew Walters la telefon. L-au găsit!
— Serios? zise ea, tresărind de emoţie.
— Mă duc acum la secţie să aştept. Îl vor aduce acolo.
În tăcerea care se lăsă, putea simţi aproape palpabil încordarea prin firul telefonic.
— Eşti sigură că nu el a răpit-o pe Abby?
Lily era gata să-i răspundă, când îşi aminti de avertismentul lui McBride. Dacă se înşela? Dacă îi trezea speranţe false lui Andrew şi se pomenea apoi că toate viziunile sale nu fuseseră decât nişte halucinaţii?
Îşi dădu seama că nu mai are nicio importanţă.
— McBride n-o să lase să i se întâmple nimic lui Abby.
Era sigură că ar apăra-o şi cu preţul vieţii.
— Vii la secţie? Am nevoie de tine.
Lily ezită, amintindu-şi ce-i promisese locotenentului. Dar trebuia să fie de faţă. Deja îi circula adrenalina prin vene. Să stea ore întregi fără să ştie ce se petrece, aşteptând să o sune cineva, ar fi fost o tortură insuportabilă.
— Plec chiar acum.
— Unde pleci? o întrebă Rose, când închise telefonul.
Lily o lămuri în câteva cuvinte.

— Trebuie să mă duc.
— Mergem cu maşina mea, zise Rose.
— N-avem de-ales, răspunse Lily, simţind că îi tremură mâinile de emoţie.
În timp ce nişte poliţişti în uniformă îl scoteau de pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, Ray Biddle se holba la McBride.

— Aţi arestat pe altcineva. McBride rânji sumbru.

— Întotdeauna se întâmplă aşa.

Alaiul se îndreptă spre zona de arest. În vreme ce funcţionarii se ocupau de Biddle, Theo Baker apăru de după colţ. Îi făcu semn cu mâna lui McBride să-l urmeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă McBride când îl ajunse.

— Domnul Walters n-a stat deloc cuminte. A venit încoa. Şi a venit şi prietena ta, ghicitoarea cea frumuşică. Şi încă o tipă.

McBride înjură scurt.

— Unde sunt?

— I-am dus în birou.

Theo o luă înainte, sărind două trepte odată, dar McBride îl întrecu cu paşii lui mari înainte să ajungă la divizia detectivilor, care se afla la capătul coridorului.

Andrew Walters stătea pe un scaun în faţa biroului lui McBride şi discuta cu o femeie pe care McBride nu o cunoştea. Lily stătea în picioare în celălalt capăt al încăperii, răsucită spre geam, iar razele târzii ale soarelui îi învăluiau chipul într-o

lumină aurie. Văzând-o, McBride îşi pierdu pentru o clipă stăpânirea de sine.

Walters îi ieşi înainte, cu o expresie încordată.

— Cum stă treaba?

— N-are nici în clin, nici în mânecă, exact cum aţi spus. Avea tăieturi din ziare despre răpirea lui Abby prin toată casa, dar nu e niciun semn că ea ar fi fost acolo. Facem formalităţile de arestare.

— Pot să-l văd? întrebă Walters.

McBride îşi trecu mâna peste faţă, simţindu-se brusc istovit.

— Cred că da. O să-l interogheze întâi băieţii.

— Pot să mă uit?

McBride îi făcu semn lui Baker.

— Theo, ia-l pe domnul Walters cu tine să urmărească interogatoriul lui Biddle.

Se îndreptă spre birou, frecându-şi ochii osteniţi cu palmele.

Se aştepta ca Lily şi femeia aceea necunoscută să îl urmeze pe Walters. Dar, când îşi lăsă mâinile jos, cele două femei erau încă acolo, Lily tot la fereastră, iar necunoscuta aşezată cuminte în faţa lui şi cercetându-l cu nişte ochi căprui strălucitori.

— Tu cine dracu' eşti? o întrebă.

Femeia râse şi McBride îşi dădu abia acum seama de asemănare. Îi aruncă o privire lui Lily.

— E cu tine?

— De obicei nu mă laud cu asta, zâmbi Lily uşor, apoi o prezentă. Sora mea. Rose. Rose, el este domnul locotenent J. McBride.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse Rose, întinzând mâna. De la ce vine J-ul?

McBride nu luă în seamă nici întrebarea, nici mâna întinsă. Era cu ochii pe Lily.

— Parcă a fost vorba că nu te mai apropii de Walters.

Lily nu răspunse.

— Ai dreptate, e un nesuferit, remarcă Rose, ridicându-se şi privindu-l de sus, cu o sclipire în ochii căprui şi luminoşi. Vă las imediat să vă dondăniţi, dar mai am o singură întrebare. Eşti căsătorit?

McBride se holbă la ea perplex.

— Nu. De ce?

Rose se uită cu subînţeles la sora ei care privea în pământ, cu gâtul şi obrajii inundaţi de roşeaţă.

Când Rose ieşi, McBride o privi şi îi spuse cu reproş:

— Ai fi putut să mă întrebi tu. Lily îşi ridică privirea.

— Ar fi trebuit să te întreb dinainte, dacă stau bine să mă gândesc.

McBride strânse pumnul stâng, de care se lega amintirea fantomatică a unei verighete reci de aur în jurul inelarului.

— Am fost căsătorit. Soţia mea a murit acum cinci ani şi ceva.

Lily se apropie de el, compasiunea revărsându-se din ochii ei de culoarea mierii de albine sălbatice.

— N-am ştiut. Îmi pare rău.

Niciodată nu ştiuse cum să răspundă la aceste cuvinte. Să spună „mulţumesc"? Sau, poate, „asta e"? Ca de obicei, nu zise nimic.

136

Paula Graves îl atinse pe obraz.

— Ce bine ar fi fost să mă înşel şi să fi fost chiar răpitorul. Mi-ar fi plăcut să o găseşti pe Abby teafără şi nevătămată.

McBride inspiră sacadat, cu o singură dorinţă în minte, să îşi lipească faţa de abdomenul ei şi să o strângă în braţe. Atingerea aceea îl făcea să sufere de parcă i-ar fi pus cineva sare pe o rană deschisă. Nu avusese sentimente atât de contradictorii de multă vreme. Crezuse că e preferabil să fie insensibil. Dar începea să îşi dea seama că indiferenţa era doar un alt fel de durere.

Închise ochii, copleşit de căldura ei, de mângâierea blândă şi ritmică a degetelor acelea pe faţa lui.

— De ce ai venit? o întrebă.

Ar fi vrut să îi vorbească pe un ton mustrător, dar nu reuşea să îşi adune puterile.

— A sunat Andrew şi a spus că l-aţi găsit pe cel care a telefonat, răspunse ea şi îşi lăsă mâna să alunece pe gâtul lui în jos, până pe umăr.

McBride deschise ochii. Îi întâlni privirea temătoare şi îşi dădu seama că avea şi ea obstacole de depăşit. Descoperirea îl făcu însă să se simtă parcă şi mai vulnerabil.

Îl mângâie pe umăr, atingându-i gâtul cu degetele. McBride se lăsă în voia dezmierdării, incapabil să-i refuze mângâierea.

Trecu în spatele lui şi începu să-i maseze cu mâinile ei moi tâmplele care îi zvâcneau. Când îl trase pe spate, lipindu-i capul de burta ei, nu se mai opuse. Atingerea aceea alungă junghiul rece care i se înfipsese

În inimă când ajunsese la adresa lui Biddle şi nu găsise nici urmă de Abby Walters. Nici nu îşi dăduse seama până atunci cât de mult îşi dorea să se fi înşelat şi să o găsească acolo, vie şi nevătămată, ca să o salveze şi să i-o înapoieze tatălui ei.

— Cred că eşti extenuat, zise ea pisicindu-se. N-aveai cum să dormi foarte bine pe canapea şi lucrezi zi şi noapte la cazul ăsta.

— Aşa va fi până vom epuiza toate indiciile.

— Sau până când o găsiţi.

Îşi lăsă capul pe spate şi îşi ridică ochii spre ea.

— Mi-aş dori să pot crede că aşa va fi.

— Ştiu, răspunse ea, gâdilându-l cu degetele pe obrazul neras care îi zgâria pielea fragedă. Rose doarme la mine în seara asta. Vino să iei masa cu noi.

McBride surâse doar la auzul propunerii.

— Am impresia că sora ta dăunează în doze prea mari. Azi am luat deja mai mult decât îmi prieşte.

— Atunci mâine? insistă Lily.

Încercă să îi ghicească intenţiile, privind-o în ochii aceia de aur lichid. La cină?

— Nu gătesc extraordinar, dar o să încropesc ceva. Roti scaunul pentru a o privi în faţă.

— De ce? o întrebă.

Pe chipul lui Lily trecu o umbră de spaimă şi se dădu un pas în spate. Dar el primise deja răspunsul din ochii ei temători. O prinse de mână, nelăsând-o să se îndepărteze.

— S-ar putea să ne facem foarte mult rău unul altuia, îi şopti el.

— Ştiu, răspunse ea, cu buzele tremurânde.

— Ar fi o nebunie să riscăm.

Lily încuviinţă, dar se apropie de el, trecându-şi picioarele printre genunchii lui. Îi prinse faţa în căuştJ palmelor şi îl întrebă:

— Mâine seară la şapte e bine?

— Am atâta de lucru! Nu-ţi pot promite că ajung la timp.

— O să ţin mâncarea caldă până ajungi, spuse feraeia şi se aplecă să îl sărute.

Când auziră zgâlţâitul clanţei, abia avură vreme să se îndepărteze înainte ca uşa biroului să se deschidă. Lily făcu un pas în spate, iar el se simţi părăsit fără căldura ei. Până să intre Theo, Walters şi Rose, Lily era deja de partea cealaltă a mesei.

— El zice că aţi arestat pe cine nu trebuie, rânji Walters cu cruzime. Dar arată ca omul din viziunea lui Lily, aşa că eu sunt convins că el este.

McBride o privi pe furiş pe Lily. Faţa ei părea o mască de porţelan.

— Îmi pare rău că n-aţi găsit-o astăzi, zise ea.

— O s-o găsim, răspunse Walters, cu ochii la Lily. McBride îi conduse până la intrare. Rose mergea înainte cu Walters, iar Lily rămase puţin în urmă. Îşi ridică ochii spre el când ajunseră la recepţie.

— Ţi-ar prinde bine să te odihneşti puţin, McBride. Se aplecă spre ea, blestemând în sine faptul că se aflau într-un loc public.

— Mă bucur că ai venit, îi zise.

Pentru o firacţiune de secundă, faţa lui Lily fu inundată de o lumină strălucitoare. Pe moment, McBride nici nu îşi dădu seama că era vorba de bliţul unui aparat foto. Se răsuci spre fotogreif.

În jurul lui Walters şi al surorii lui Lily, care aşteptau în prag, se strânsese un grup de reporteri. McBride se repezi spre ei, urmat de Lily.

— Hai, băieţi, lăsaţi-l pe domnul Walters să plece. Unul dintre reporteri îi băgă lui Lily microfonul sub nas.

— Domnişoara Browning, este adevărat că domnul Walters v-a rugat să-l ajutaţi să îşi găsească fiica?

Lily se făcu albă ca varul, dar nu răspunse. Încercă să se îndepărteze, dar grămada de ziarişti o înconjură, despărţind-o de McBride.

— Sunteţi clarvăzătoare, domnişoara Browning? Aţi afirmat că aţi avut viziuni cu răpirea? insistă reporterul.

Andrew Walters o prinse pe Lily de braţ, invitând-o să i se alăture. Când se aplecă să îi şoptească ceva la ureche, McBride simţi un junghi de gelozie. Parcă îl bântuia un

strigoi din propriul trecut, cufundându-l într-o mlaştină a îndoielii. Lily spusese că nu vrea decât să o salveze pe Abby, dar iat-o cum se maimuţărea în faţa camerelor de luat vederi…

Dar nici vorbă de asta! De fapt se uita rugător la McBride, implorându-l din priviri să o salveze.

Îşi făcu loc prin mulţime şi o scoase din cârdul de reporteri.

— Domnişoara Browning nu comentează, zise locotenentul, împingând-o afară pe uşă, pe lângă plutonul de ziarişti.

Rose îi ajunse din urmă la baza scărilor.

jliii:

— Aoleu! Parcă era o scenă dintr-un film, exclamă ea.

— Unde-i Walters? întrebă McBride.

— Le povesteşte ceva reporterilor. Spunea că poate asta ajută la găsirea lui Abby, răspunse Rose, îndreptându-şi bluza. Cred că un reporter m-a ciupit de fund.

McBride îi aruncă o privire lui Lily, ispitit să zâmbească. Ea îl privi amuzată, iar el pufni în râs. Lily făcu la fel după o clipă de ezitare.

Rose se holbă la ei, prefăcându-se ofensată.

— Ce vă pasă, nu pe voi v-a ciupit!

McBride zâmbi arătându-şi toţi dinţii şi îi întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Rose Browning.

— La fel, răspunse ea, strângându-i cu putere mâna. Apoi se îndreptă spre maşină, lăsându-i singuri. McBride se întoarse şi întâlni ochii surâzători ai lui Lily.

— Pe tine nu te-a ciupit nimeni de fund?

— Din păcate, nu, răsprinse ea şi îl strânse d mână. Mersi că m-ai scos de acolo.

— Se pare că m-am înşelat. Nu alergi după publicitate.

Zâmbetul îi pieri de pe buze. Încercă să îşi tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse mai puternic, ca s-o simtă aproape.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr, spuse bărbatul, dezmierdându-i dosul palmei cu degetul mare. Ne vedem mâine seară?

Lui Lily îi reveni zâmbetul.

— Mâine seară.

McBride îi lăsa mâna, iar ea se îndreptă spre maşină, înainte să deschidă portiera, îl auzi strigând-o: – Lily? Se întoarse către el:

— Da?

— Poate o vom găsi totuşi pe Abby teafără, spuse el.

— Poate, răspunse ea, schiţând un zâmbet.

Dar nu aveau cum, îşi zise el, privind-o urcând în maşină şi plecând împreună cu Rose. Avea o presimţire oribilă că, şi dacă o găseau pe Abby Walters, nu va fi în niciun caz teafără.

Capitolul al zecelea

Articolul apăru în ediţia de dimineaţă a ziarului de duminică: „O clarvăzătoare se alătură Poliţiei în căutarea fetiţei dispărute”. În colţul din dreapta sus al ziarului se afla o fotografie care îi surprindea pe Lily şi McBride aplecaţi unul spre celălalt şi adânciţi în conversaţie. Textul sugera că se sfătuiesc cu privire la caz.

Lily se prăbuşi pe canapea consternată, cu ziarul în mână.

Articolul conţinea multe citate din discursul lui

Andrew Walters. Era un adevărat om politic, care ştia cum să transforme întrebările ostile ale ziariştilor în arme. Deşi nu admitea deschis că Lily este o clarv zătoare care o caută pe fiica sa, făcea în aşa fel încât articolul să pară o rugă fierbinte pentru găsirea lui Abby.

Din nefericire, era evident că ziariştii făcuseră cercetări despre ea şi vorbiseră cu câteva persoane din Willow Grove care o ştiau de când era mică. Oameni de ale căror nume abia îşi amintea aveau cu toţii de povestit câte o anecdotă despre ţicnitele surori Browning şi vrăjile lor. Mai mult, articolul amintea că e învăţătoare la Şcoala elementară Westriew. Acum fiecare reporter

care se ocupa de caz ştia cum o cheamă şi unde lucrează.

Nu le va lua mult până să apară în faţa uşii.

Se simţi ispitită să urmeze sfatul lui Rose şi să se ducă acasă la Willow Grove pentru restul weekendului. Dar trebuia să termine de corectat nişte lucrări până luni dimineaţă.

O conduse pe sora ei la plecare, după micul dejun.

— Sună-mă să ştiu că ai ajuns cu bine, o rugă. Rose o îmbrăţişa şi răspunse:

— Să ai grijă de tine, Lil. Bine?

Rămasă singură, Lily se aşeză în faţa teancului de lucrări pe care i le adusese Carmen Herrera vineri. Pe la prânz terminase deja cea mai mare parte şi se gândea să facă o pauză de masă, când simţi un fior pe şira spinării.

„Abby”, îşi zise, simţindu-se uşurată pe măsură ce se cufunda în pâcla cenuşie. Nu îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise fetiţa.

Peste câteva clipe se afla în închisoarea strâmtă a lui

Abby. Fetiţa stătea în picioare pe pat şi încerca să vadă ceva prin geamlâc. Lily se concentra cu greutate.

— La ce te uiţi, Abby?

Fetiţa se răsuci:! >;

— Uly?”:,. –, /.: … – Eu sunt, scumpo. Vezi ceva pe geam? Abby se întoarse într-acolo.

— L-am văzut pe omul rău plecând mai demult, dar acum s-a întors.

— Omul rău?

144

Paula Graves

Abby încuviinţă.

— Zbiară la mine. Celălalt e mai drăguţ. Îl cheamă Gordy. Pe cel rău îl cheamă Skeet. Mă bate, zise indignată. Mami zice că nu e voie să baţi pe nimeni.

Lily ar fi vrut să o îmbrăţişeze şi să o ţină mereu aşa, la piept.

— Ţi-au spus vreodată unde eşti? Ai auzit nume de locuri sau de străzi?

Feţişoara lui Abby se schimonosi de plâns.

— Nu ştiu. Îmi pare rău, Lily.

— Simţi un junghi în inimă.

— Nu-i nimic, mititico. Să fii atentă la tot ce zic Gordy şi Skeet, bine? Şi să-mi spui apoi mie. O să fie ca un fel de joc.

— Poate să se joace şi ea? întrebă Abby.: Lily simţi că i se face pielea de găină.

— Ea?

— Adică eu, rosti o voce de copil.

Lily se întoarse într-acolo. În umbră, lângă uşă, stătea copila misterioasă cu păr negru care apăruse şi în viziunea precedentă. „Gina”, îşi spuse Lily, an. – tindu-şi de cuvintele fetiţei. „Mama îmi zice Gina, dai nu cred că aşa

mă cheamă de fapt”.

Gina îi zâmbi, cu un amestec copleşitor de teamă şi speranţă pe chip.

— Pot să joc şi eu, Lily?

— Bineînţeles, o asigură, simţind că o trec fiori pe spate.

Fetiţa brunetă se aşeză pe marginea patului lui Abby.

— Abby nu te vede, aşa cum te văd eu, Lily. De ce?

— Tu o vezi? se miră Abby.

— Da. Te văd şi pe tine. Dar tu nu ne vezi pe noi.

— De ce? întrebă Abby.

— Nu ştiu, recunoscu Lily.

— I-am spus lui Abby că ai părul negru şi ochii aurii şi că arăţi ca o zână din poveste.

Fetiţa se trase mai aproape de Abby. Patul nu se adâncea sub greutatea ei, remarcă Lily, uimită. Gina nu era în aceeaşi cameră cu Abby, nu mai era acum nicio îndoială.

— Gina, cât de des o vizitezi pe Abby?

— Mă cheamă Casey, o contrazise fetiţa, supărată.

— De ce crezi că aşa te cheamă? o întrebă Lily.

— Tata îmi vorbeşte în vis. El îmi zice Casey. O să mă înveţe să joc „bestball”, spuse şi chipul rotund al lui Casey se încruntă cu gravitate. Ce e „bestbalF-ul?

— Cred că vrei să spui baseball, o corectă Lily, întrebându-se cum poate o fetiţă de vârsta ei să locuiască în America şi să nu ştie ce e baseball-ul. E un joc pe care îl practici cu ajutorul unei bâte şi al unei mingi. Casey, i-ai auzit vreodată pe bărbaţii Ceire o ţin închisă pe Abby?

— Nu. Vrei să încerc? Aşa se joacă jocul?

Lily se holbă la ea, buimăcită de prezenţa ei bizară în viziune. De unde apăruse Casey? Era o copilă în came şi

oase sau altceva? O fantomă? îngerul păzitor al lui Abby? Lily se agăţa de o explicaţie care să nu o recomande pentru spitalul de nebuni.

În niciun caz nu era un înger păzitor. Gina – Casey – avea şi ea necazurile ei, printre care se număra şi faptul că mama nu îi zicea pe numele adevărat.

Dar tatăl ei îi spunea Casey.

Ceţurile începură să o tragă pe Lily înapoi, spre lumea reală. Nu se împotrivi decât o secundă, căci cea mai mică rezistenţă îi provoca junghiuri insuportabile de durere în creier.

— O să mă întorc, le promise fetelor, înainte ca pâcla cenuşie să o înghită.

Abby dispăru imediat, dar Casey rămase o vreme vizibilă, ca un paznic singuratic în ceaţă.

Lily îşi reveni încet, străduindu-se, cu mintea greoaie, să descifreze palidele modele geometrice de pe tavan. Erau razele de soare care se strecurau printre jaluzele, îşi dădu ea seama după o clipă. Se afla pe canapea. Corecta încă lucrările când o copleşise viziunea.

— Te-ai trezit la viaţă?

Lily tresări la auzul glasului profund al lui McBride.

Stătea la câţiva paşi distanţă, într-un fotoliu în formă de cutie în care de-abia încăpea, cu picioarele întinse în faţă. Braţele îi atârnau în afară, iar deg, le lui aproape că atingeau podeaua. Stătea cu bărK sprijinită în piept de parcă ar fi tras un pui de somn, dar avea ochii deschişi; – Şi o privea.

Inima lui Lily bătea cu putere. >.

McBride se îndreptă, petrecându-şi braţele de-a lungul pulpelor. Nu o slăbea din ochi.

— Am bătut la uşă şi nu mi-ai răspuns. Lily îşi drese glasul.

— Cât e ceasul?

— E ora prânzului, răspunse locotenentul; se auzi un hârşâit când începu să îşi frece obrazul cu palma. Presupun că ai văzut ziarul.

Lily îşi frecă la rândul ei faţa:

— Da.

— Ai mai avut o viziune, continuă el inexpresiv. Lily înghiţi în sec înainte de a-i răspunde:

— Da.

McBride nu mai zise nimic, dar ochii lui se îngustară.

Apoi Lily îşi aminti deodată ce îi spusese Abby.

— Ştiu cum îi cheamă! Mi-a spus Abby cum îşi zic. Skeet şi Gordy.

McBride se lăsă pe spate, neîncrezător.

— Ţi-a spus Abby…

— Cel puţin ai putea să verifici! exclamă ea descurajată.

— Aşa am să fac, spuse bărbatul. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Lily îl prinse de braţ.

— Te rog, nu te purta aşa.

— Ţi-am spus că o să fie o problemă chestia asta, zise McBride, fără a se preface că nu înţelege la ce se referea.

— Dar m-ai rugat şi să îţi spun tot ce văd.

— Nu vorbesc despre caz. Mă refer la asta, adăugă el, trecându-şi degetele printre ale ei şi trăgând-o mai aproape.

— Nu mă crezi. Ştiam asta de la început.

— Şi cât va mai trece până vei începe să mă urăşti pentru asta? întrebă el.

Bărbatul îi desenă cu degetele conturul obrazului şi se aplecă, până când ea îi simţi răsuflarea pe buze.

Vorbi din nou:

— Cât o să mai treacă până când asta nu va mai fi de ajuns?

Gura bărbatului o căută pe a ei, brutală şi lacomă. Lily îi mângâie spatele, de jos în sus, de-a lungul şirei spinării, peste omoplaţii proeminenţi. Îşi coborî apoi palmele peste pieptul lui, pe scobitura spatelui, până la rotunjimea feselor. Îl strânse cu gingăşie şi îl îmboldi să îşi lipească şoldurile de abdomenul ei fierbinte, gata să îl primească.

Îi simţi răsuflarea greoaie pe cerul gurii când trupul lui răspunse chemării ei. O strânse mai tare în braţe, o ridică în aer şi o duse spre canapea.

Lily se lovi cu genunchii de marginea patului şi se prăbuşi pe spate, trăgându-l pe McBride deasupra ei. El se propti în mâini gata să cadă peste ea cu toată greutatea. Lily îl privi, gâfâind scurt şi sacadat.

Timpul stătu în loc.

Apoi el îşi aplecă din nou capul, pecetluindu-i buzele cu ale sale.

Acel sărut era diferit de toate celelalte. Mai lent, mai profund. Zăbovi pe buzele ei, le muşcă, le sorbi, îi dezmierdă bărbia şi obrajii cu buzele, îi atinse delicat cu gura pleoapele şi vârful nasului. Lui Lily îi crescu pulsul, simţindu-se captivă în patima ce îi inunda pe amândoi.

McBride îşi aşeză palma pe sânul ei, mângâind-o cu blândeţe prin tricou, descriind parcă cercuri mici.

Ea gemu, iar sfârcul i se întări sub atingerea degetului său.

O privi de sus lung, de parcă ar fi vrut să îşi întipărească în minte fiecare pistrui, fiecare geană, fiecare cută măruntă a feţei ei. În ochii lui înnegriţi de pasiune Lily îşi văzu propria imagine, părul răvăşit şi ochii îmbătaţi de dorinţă ai unei femei îndrăgostite.

Îşi coborî gura peste a ei, încet şi delicat. Buzele femeii se topiră. O trecură valuri mari, mângâietoare, de fierbinţeală.

Dintr-odată, ceva se izbi cu violenţă de spatele lui McBride, iar el se retrase, scoţând o înjurătură. Lily clipi buimăcită şi se pomeni că de sus o privesc două perechi de ochi, ai lui McBride şi ai lui Jezebel.

Bărbatul se dădu jos de pe ea, cu pisica înfiptă în umăr. Lily se chinui să se ridice în genunchi şi se întinse după felină.

— Jezzy, nu!

Siameza mai rămase agăţată o clipă, apoi dădu drumul victimei sale şi dispăru dintr-un salt. McBride se întinse să îşi pipăie rana de pe umăr, cercetând cu degetele găurile pe care le lăsaseră ghearele pisicii în cămaşa de bumbac.

Lily se holbă îngrozită la cămaşa sfâşiată.

— Îmi pare atât de rău! Habar n-am ce-a apucat-o. Niciodată n-a mai făcut aşa.

McBride îşi frecă umărul, părând mai degrabă dezamăgit decât mânios.

— O fi crezut că te-am atacat.

Îl prinse de umeri şi îl obligă să se răsucească, să îi poată examina rănile.

— Pisicile nu sunt ca Lassie. Consideră că suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă, adăugă, cu un zâmbet. Dar îşi apără teritoriul. De obicei, ea e cea care stă călare peste mine.

McBride aruncă o privire spre pervaz, unde Je-zebel şedea ca o statuie egipteană, aţintindu-şi spre el ochii turcoaz scânteietori.

— Scuze.

Lily râse uşor şi se ridică de pe canapea.

— Îţi aduc din baie nişte unguent cu antibiotic. Până ca ea să revină, el îşi scosese cămaşa. Bănuise că e plin de muşchi, dar prin cămaşă nici nu observase cât de bine făcut era. Mai slab decâtîşi imaginase, cu muşchii bine conturaţi, dar nu voluminoşi.

Se duse spre el cu unguentul în mână, întrebându-se cum să îl atingă fără să fie ispitită să se arunce peste el. Reuşi cumva să aplice medicamentul pe răni fără să îşi rătăcească mâinile pe trupul lui.

— Gata!

El o privea cu ochii întunecaţi de dorinţa care în il răscolea. Lily îi atinse obrazul, simţind o strângere de inimă când el îşi frecă faţa de palma ei şi o sărută.

Îi prinse capul în mâini şi se aplecă să îl sărute.

Dar McBride se retrase cu blândeţe, ridicându-se de pe canapea.

— Recunosc că e cam târziu să mă gândesc la asta, dar încă sunt în timpul serviciului, spuse el, ducându-i mâinile la buze şi sărutând-o uşor pe încheieturi, înainte de a se da un pas în spate. Cu ce te duci luni la şcoală?

— Presupun că voi fi nevoită să închiriez o maşină, zise Lily gândindu-se că ar fi trebuit să facă asta cât Rose

mai era acolo şi ar fi dus-o cu maşina ei.

El scutură din cap.

— O să te duc eu luni la serviciu şi vom închiria o maşină după-masă, când vin să te iau. La ce oră trebuie să fii acolo?

— De obicei încerc să ajung la 6.30. McBride se strâmbă, dar încuviinţă:

— Vin să te iau la 6.00.

— Bine.

Lily îl conduse până la uşă, cu trupul vibrând de dorinţa nesatisfăcută.

McBride dădu din cap către Jezebel, care încă îl fixa cu ură de pe pervaz. Schiţă un zâmbet.

— Cred că încă mai aşteaptă să-mi cer scuze, murmură el, sărutând-o scurt pe Lily pe obraz înainte să iasă.

Femeia închise uşa şi se întoarse mânioasă spre pisică.

— Să nu cumva să te aştepţi să-mi cer scuze, ţi-căloaso!

De fapt, ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare lui Jezebel că îi oprise înainte să meargă prea departe. Cu toate obstacolele din calea relaţiei lor problematice, să facă sex aşa, chiar de la început, probabil că era o idee foarte proastă.

Dar păruse una a naibii de bună pe moment.

Lily crezuse că o să se bucure că se întoarce la şcoală. Dar, oricât de mult îi fusese dor de copiii ei, nu reuşi cu niciun chip să se concentreze la ce avea de făcut.

Nu îi stătea gândul decât la McBride.

Fuseseră atât de aproape de a face dragoste sâmbătă! Gustul săruturilor lui era încă atât de puternic, încât trupul îi clocotea de dorinţă.

Dar asta se întâmplase cu două zile în urmă, iar de atunci avusese ocazia să se gândească mult şi bine la relaţia lor.

Adevărul era că nu se potriveau. N-aveau nici cea mai mică şansă să construiască ceva durabil împreună.

Fiindcă ea era o clarvăzătoare.

Poftim! Admitea asta.

Era clarvăzătoare. Îşi trăise aproape toată viaţa detestând cuvântul, detestând conceptul, dar adevărul era că nu putea să se schimbe, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Şi, pentru prima oară, nici nu mai era sigură că voia asta.

Avea un har, la fel ca surorile ei. Ca orice har, avea şi ăsta neajunsurile sale. Ceea ce vedea în viziui V ei adesea o făcea să sufere. Va mai avea nenumărat, viziuni pe care şi-ar fi dorit să nu le aibă. Dar, chiar dacă recentele ei viziuni legate de Abby nu vor avea şi alt rezultat, măcar o învăţaseră că harul ei poate fi şi o binecuvântare, nu numai un blestem.

O ajutase pe Abby. O consolase, făcuse tot ce putuse să nu-i mai fie frică. Cu ajutorul lui Dumnezeu, viziunile o vor conduce curând la Abby. Cu siguranţă, Lily nu mai putea acum să renunţe la harul ei.

Nici măcar de dragul lui McBride. V

Presimţea că detectivul trecuse prin ceva întunecat şi groaznic. Ceva ce nu îl lăsa să o creadă.

Avea de luat o hotărâre. Fie accepta tot ce le ieşea înainte, ştiind prea bine că e posibil ca totul să se termine rău, fie renunţa să se mai joace cu focul.

Dar ce să aleagă?

Când sună de ieşire la ora trei, încă nu reuşise să-şi răspundă. Iar McBride avea să ajungă cât de curând, forţându-i mâna. Încercă să uite de asta îngropându-se în corectura lucrărilor de peste zi şi aşteptându-l.

Dar detectivul nu apăru până la patru fără zece.

Carmen băgă capul pe uşă pe la patru şi ceva, evident, arzând de curiozitate.

— M-a sunat locotenentul McBride. Zice că e blocat în trafic, dar că e pe drum. Nu vrei să-l suni şi să-i spui că te duc eu?

Lily se gândi că ar trebui să accepte invitaţia directoarei, dar îşi dădu seama că, evitându-l, nu făcea decât să îşi amâne decizia.

— Mulţumesc, dar o să-l aştept. N-o să mai întârzie mult.

— Cum vrei. Toată lumea a plecat deja. Nu mai e decât Roy, care spală pe jos în sala de sport, iar pe Mabel îl găseşti la clasele demontabile, în caz că ai nevoie de ceva.

Carmen îi făcu cu mâna şi dispăru.

Lily îşi umplu timpul pregătindu-se pentru orele de a doua zi. Domnea o tăcere apăsătoare, profundă, pe care n-o întâlneşti decât în şcoli, de parcă amintirea râsetelor şi a glasurilor de copii ar fi făcut-o cumva palpabilă.

Când elevii plecaseră acasă, fusese oprit şi termostatul. Lily tremura şi îşi strânse mai tare paltonul, uitându-se pe geam spre poarta şcolii. Se întreba de ce întârzie McBride.

Era pe punctul de a se întoarce de la geam, când

văzu o maşină care tocmai intra în parcare. O clipă crezu că e a lui, dar apoi îşi dădu seama că era altă marcă. Autovehiculul dispăru în spatele clădirii.

I se făcu părul măciucă.

Băgă repede mâna în geantă şi îşi scoase cheile. De breloc era agăţată o fiolă de spray paralizant. Desfăcu capacul de siguranţă care proteja fiola şi se strecură pe coridorul întunecat şi pustiu.

În liniştea din hol, paşii ei se auzeau ca nişte tunete, cu care nu se putea măsura în intensitate decât vâjâitul sângelui din urechi. Se strădui să inspire cât mai adânc aerul în piept pentru a se linişti şi alergă în sala clasei a doua care dădea spre parcarea profesorilor. Se strecură pe uşă şi se repezi la fereastră.

Maşina era o berlină de culoare deschisă, poatt în Ford. Portiera şoferului se deschise şi din ea coborî în bărbat cu o şapcă de baseball trasă pe ochi. LQy se dăc \ în spate încet, urmărindu-l pe individul care se îndreptă pe furiş spre uşa laterală şi dispăru după colţ.

Cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, se întrebă dacă uşa era încuiată şi decise că nu mai avea timp să se convingă. Se răsuci şi o luă la goană afară din clasă, pornind spre ieşirea principală. Peste drum erau case. Dacă va reuşi să traverseze, va bate la toate uşile până când cineva îi va veni în ajutor.

Se izbi de uşa principală, care rămase închisă. O împinse, scutură tăblia de metal. Era încuiată. La fel şi cea de alături.

Cu un sentiment de frustrare, bătu cu pumnul în a doua uşă. Ecoul loviturii răsună în tot coridorul, apoi se stinse, înlocuit de respiraţia ei neregulată.

Şi de un zgomot abia auzit din fundul coridorului.

Îşi ţinu respiraţia.

Apoi îl auzi iar. Un râcâit uşor, metal pe metal. Un zbârnâit slab şi cavernos.

Individul deschidea o fereastră.

„Opreşte-te! Nu te panica. Trebuie să existe şi o altă ieşire”.

Sala de sport. Fireşte!

Carmen spusese că acolo face curăţenie Roy. Sala de sport se afla în capătul celălalt al clădirii, iar zgomotele veneau de undeva de la mijloc.

Dar în sala de sport se putea ajunge şi prin altă parte. Iar ea cunoştea mai bine şcoala decât intrusul.

Lily porni grăbită, încercând să nu facă niciun zgomot, înspre uşile de la sala de mese, care se afla la jumătatea coridorului. Hârşâitul ferestrei nu se mai auzea, dar individul probabil că nu avusese încă timp să se caţere înăuntru.

Era deja în faţa uşii, cu mâna întinsă spre clanţă, când îl văzu. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, de la bocancii prăfuiţi la masca tricotată de schi, pe care şi-o pusese probabil pe când se pregătea să intre, intrusul ocupa deschizătura unei uşi la zece metri de ea.

I

156

Paula Graves

Individul rămase încremenit, evident surprins. Înlemni şi ea timp de o clipă.

Apoi o zbughi pe uşa sălii de mese.

Uşa pendulă înapoi, lovindu-l cu o bufnitură pe bărbatul care se repezise după ea. Lily o luă la fugă, cu spatele la perete, ştiind că ochii lui nu avuseseră timp să se obişnuiască prea repede cu întunericul. Probabil că pierdea timp preţios căutând în zadar un întrerupător, neştiind că nu se afla unul decât în capătul sălii în care

stăteau profesorii, pentru ca elevii neastâmpăraţi să nu se poată juca cu lumina.

Ajunsese deja în colţul celălalt al sălii, când îl auzi apropiindu-se. O luă iar la goană, izbindu-se cu genunchii de scaune în fuga ei disperată spre uşă.

Atinse cu degetele clanţa rece de metal, dar nu mai reuşi să o apese. Pipăi din nou după ea, dar era prea târziu. Braţele lui ca două trunchiuri de copac o striviră şi îi opri respiraţia.

— Un te duci, Lily?

Răsuflarea bărbatului îi ardea urechea. Simţi li-rosul stătut de tutun şi de mentă. O combinaţiect – e aproape că o făcu să verse. Nu recunoştea vocea, dt şi nu era cel căruia Abby îi zicea Skeet. Cel rău.

Lily strânse cu putere fiola mică de spray paralizant, întrebându-se dacă se poate îndepărta îndeajuns de el cât s-o poată folosi fără s-o orbească şi pe ea.

— Ce vrei? întrebă, cu răsuflarea tăiată. Individul o strânse mai tare, aproape sugrumând-o.

O ridică şi o împinse spre uşă.

— Ţi-aş fi lăsat un bileţel în clasă, dar, dacă tot eşti aci, o să-ţi spun personal.

O răsuci şi o ţintui de perete. Coatele i se izbiră de faianţă, făcându-i mâna să vibreze de durere până în vârful degetelor, încât era cât pe ce să scape sprayul. Dar strânse din dinţi şi nu slăbi pumnul.

— Nu-ţi mai băga nasul în treaba asta, spuse el, rar şi bine articulat. Ştiu că FBI-ul e cu ochii pe casa ta. Ţi-or fi pus şi telefonul sub urmărire, nu-i aşa? Chiar vrei să te bagi în toată chestia asta?

Lily îşi schimonosi nasul de scârbă când îi simţi

răsuflarea acră. Încă mai era speriată, dar sângele începuse să îi pompeze de furie.

„Şi eu am un as în mânecă”, îşi zise ea, ridicând bărbia.

— Ştii mai puţine decât crezi. De exemplu că aştept un poliţist care să mă ducă acasă.

— Nu încerca să mă păcăleşti, Lily.

— N-ai remarcat că nu am maşina în parcare? O izbi cu picioarele de pământ şi o trânti de perete.

— Maşina s-a făcut praf acum câteva seri. Inima îi stătu în loc.

— Tu m-ai scos de pe şosea.

— Şi tot nu te-ai lămurit, nu? făcu el şi o strânse şi mai tare. Aşa că o să-ţi mai zic o dată. Spune-i lui Walters că nu mai vrei să ai de-a face cu el. Spune-i şi poliţistului să te lase în pace. Ai înţeles?

Lily îşi învinse durerea care îi mistuia spatele.

— De ce te temi? Că ştiu cine eşti?

Îi dădu brusc drumul, de parcă pielea ei i-ar fi transmis un impuls electric. Profitând de pe urma

158

Paula Graves acelei secunde de libertate, Lily desenă un arc de cerc cu mâna şi apăsă vârful sprayului paralizant. Aerul se umplu de un nor de fum toxic şi piperat, care o atinse şi pe ea înainte de a avea timp să se aplece şi să fugă.

O usturau ochii şi îi dădură lacrimile, dar nu încetini, făcând slalom prin labirintul de mese şi scaune spre uşa sălii de mese. Auzi o tuse şi înjurături în spatele ei, mai aproape decât se aştepta. Masca de schi de pe faţa individului probabil că îl apărase de efectul sprayului.

Se izbi cu o bufnitură de uşa sălii de mese şi ieşi, zbughind-o la stânga.

Cu un scrâşnet de sticlă spartă, atacatorul se lovi de uşa pe care nu apucase s-o vadă.

Lily o luă după colţ şi se năpusti în baia bărbaţilor, apoi încuie uşa după ea. Se retrase în ultima cabină şi se ghemui în colţ, gâfâind răguşit.

Tocmai se băgase singură în capcană.

Capitolul al unsprezecelea

McBride parcă în semicercul pavat din faţa şcolii, blestemându-se că o luase pe drumul principal. Întârziase aproape o oră, după ce insistase atât că o va conduce el pe Lily ca să fie în siguranţă. Dacă ar fi lăsat-o să închirieze o maşină sâmbătă, cum voia ea, acum ar fi fost în siguranţă acasă, în loc să stea singură în şcoală, aşteptându-l să sosească. Probabil că era supărată foc pe el şi avea şi de ce.

Urcă pe alee până la uşa principală şi trase de clanţă. Uşa zdrăngăni, dar nu se deschise.

Era încuiată.

Se încruntă. Oare o dusese altcineva acasă?

Ocoli clădirea şi înainta înspre grupul de săli de clasă demontabile, pe care le încuia o negresă înaltă şi atrăgătoare. Femeia tresări speriată când îl zări.

— Îmi cer scuze! O caut pe domnişoara Browning să o duc cu maşina acasă, dar uşa principală e încuiată.

Negresa zâmbi.

— A! Doamna Herrera încuie întotdeauna când pleacă. Roy şi cu mine – Roy e bărbatu-meu – facem curăţenie după ore şi ieşim prin spate când plecăm. Doamna Herrera mi-a spus că Lily aşteaptă pe cineva.

Zicea că sunteţi poliţist, adăugă femeia, scrutându-l cu privirea. Puteţi să-mi arătaţi legitimaţia?

McBride zâmbi şi se legitimă.

Femeia scoase un rând de chei de pe un inel care-i atârna la curea, îl conduse din nou în faţa clădirii şi descuie uşa.

— Clasa lui Lily e într-acolo, arătă ea. A patra pe stânga. Veniţi numa să mă chemaţi când plecaţi şi-o să-ncui eu.

Negresa dispăru după colţ.

McBride se repezi înspre clasa lui Lily. Intră pe uşă, deschizând deja gura cu gândul să-şi ceară scuze. Dar sala era goală.

— Lily?

Se uită iute în jur ca să se asigure că nu trece cu vederea vreun cabinet sau vreun vestiar asetms. Îi văzu poşeta deschisă pe catedră. Dar nici urmă de Lily.

Ieşi din nou pe uşă şi privi de-a lungul coridorului întunecat. Era pe punctul de a o striga pe nume, când auzi un râcâit slab. Înlemni, conducându-se dufă instinct. Îşi scoase uşor pistolul de 9 mm Smithi Wesson din toc şi îşi ţinu respiraţia, ciulind urechii).

Auzi un bocănit uşor, apoi un zdrăngănit, de parcă ceva ar fi lovit un geam. Stomacul i se încorda într-un început de teamă şi porni înspre locul de unde venea zgomotul.

Adică a treia uşă din locul în care stătea el.

Dar până ce ajunse acolo nu mai auzi nimic. Se opri, străduindu-se să prindă orice zgomot, oricât de slab. Îşi coborî ochii, inspirând adânc şi pregătindu-se de acţiune.

Şi atunci văzu picăturile de sânge.

Mintea i se întunecă. Îşi înfrânse spaima şi se îmbărbăta, repetându-şi ca pe un crez procedurile. „Intri

aplecat; îţi acoperi spatele; eşti atent la tot ce mişcă”.

Acum era momentul.

Se năpusti pe uşă cu pistolul strâns regulamentar cu ambele mâini. Plimbă pistolul de la stânga la dreapta şi cercetă încăperea cu ochii, asigurându-se că era goală.

Cel puţin, acum era goală.

Se duse la fereastra deschisă, având grijă să rămână tot timpul aplecat. Simţi mişcare în curte, un obiect de culoare crem care mergea foarte repede prin faţa lui. Îşi dădu seama că era o maşină, care ieşi pe poartă cu o viteză mult prea mare ca să mai poată discerne marca sau modelul, şi cu atât mai puţin numărul de înmatriculare. O luă pieziş pe stradă cu mare viteză, trecu de un stop fără măcar să încetinească şi dispăru fără a mai putea fi văzută.

McBride îşi băgă arma la loc în toc şi se întoarse de la fereastră. Făcuse deja câţiva paşi spre uşă, când simţi un miros ciudat.

Spray paralizant, care îi înţepa şi îi ardea nările.

Abia atunci zări obiectul negru de pe jos. Scoase un pix din buzunar şi îl ridică. Mirosul înţepător şi iritant se intensifică.

Era o mască de schi tricotată, de culoare neagră.

Stomac lui se revoltă din nou din cauza acidităţii. Aruncă masca şi se năpusti afară pe uşă, zbierând:

— Lily!

Strigătul răsună pe coridorul gol.

162

Paula Graves

— Lily!

Încercă să desluşească în semiobscuritate stropii de sânge şi să le urmeze traseul. Şerpuiau de-a lungul coridorului, la intervale mari. Cel care sângerase băgase capul în fiecare clasă, de parcă ar fi căutat ceva.

Sau pe cineva.

McBride urmă stropii după colţ, până la toaletă bărbaţilor. În faţa uşii gresia era pătată de mai multe picături de sânge, de parcă rănitul s-ar fi oprit acolo câteva clipe. Următoarea picătură era la vreun metru jumătate mai încolo, pe coridor.

Urmele de sânge se sfârşeau la uşa sălii de mese. Geamul uşii era spart. McBride găsi o bucată de cârpă neagră agăţată într-unul din cioburile care rămăseseră înfipte în tocul ferestrei.

Se aplecă, încercând să nu calce pe fărâmele de sticlă de pe jos. Zdreanţă aceea părea făcută din piele. Oare să fi fost sfâşiată dintr-o mănuşă?

Simţi un fior de spaimă pe şira spinării. Încen 1 să îşi înfrângă teama şi să se concentreze. Cineva i i-trase în şcoală cu intenţii necurate. Sângele probă *şı*\ că era al intrusului, se linişti McBride, examinând cioburile de sticlă.

Dar unde era Lily?

Individul nu ar fi avut cum să iasă pe fereastră cu Lily. Dacă era conştientă, ar fi ţipat şi s-ar fi zbătut. Iar dacă leşinase, ar fi fost prea mare şi grea ca să o poată trage prin deschizătura îngustă.

Trebuie să se fi ascuns pe undeva, prin preajmă.

T

Tărâmul interzis

163

Se întoarse pe unde venise, urmând stropii de sânge. În faţa toaletei bărbaţilor remarcă din nou numeroase picături. Împinse uşa.

Aceasta nici nu se clinti.

7Lily?

Îl surprinse un clinchet. Ridică iute pistolul.

Negrul înalt şi slab din faţa lui scăpă din mână inelul de chei, care căzu zăngănind, şi îşi ridică braţele, cu ochii măriţi de spaimă.

McBride lăsă arma jos şi îşi arătă insigna.

— Poliţia. Aveţi cheia de la baie?

Lily nici nu auzi bine vocea lui McBride strigând-o de pe coridor, când uşa din mintea ei se deschise cu violenţă, sorbind-o prin portal într-o masă compactă de frică, amestecată cu cea mai rece şi mai neagră beznă în care se aflase vreodată. O izbiră simultan mai multe sentimente: teroare, disperare, vinovăţie, jale, ură. Plămânii i se umplură de întunericul care îi pătrundea până şi în piele, acoperind-o, înecând-o.

O voce de femeie îi puse stăpânire pe conştiinţă, încât vorbele ei păreau murmurate de Lily:

— A dispărut, McBride! Clare a dispărut. N-o găsesc nicăieri. Clare!

Lily plângea în hohote, îndurerată:

— Vai, Clare, micuţa mea!

Simţi că este prinsă de umeri: nişte mâini fierbinţi care-i ardeau pielea rece ca gheaţa o smulgeau din vârtejul acela de suferinţă. Deschizând ochii, zări chipul detectivului. Se agăţă de el ca să iasă din

„I!!

H! îl viziunea aceea întunecată, gâfâind cu răsuflarea tăiată de parcă ar fi ieşit de sub apă.

Dar supliciul continuă, vărsându-se într-un vaiet chinuit:

— A dispărut, McBride! Clare a dispărut!

Locotenentul îi dădu drumul lui Lily şi făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, până ce se izbi de peretele toaletei.

Îi fixă privirea pierdută având în ureche ecoul cuvintelor de jale.

A dispărut, McBride! *Clare a dispărut*!

Vocea era a lui Lily, dar tonul, modulaţia vocii, durerea erau ale Laurei. Suferinţa îi întipărise în suflet cuvintele soţiei sale moarte. Nu le-ar fi confundat niciodată.

Abia dacă auzi glasul îngrijitorului:

— Doamne Sfinte, Lily!

La câţiva paşi de el, Lily se apleca peste pisoar, vomitând şi hohotind. Îngrijitorul se învârtea neputincios în jurul ei, neştiind ce să facă.

Surghiunindu-şi durerea înapoi în străfundurile sufletului, Mc Bride se îndreptă spre chiuvetă, umezi câteva şervete de hârtie şi i le întinse lui Lily, care stătea aplecată peste pisoar, chinuindu-se să mai verse, deşi nu mai avea nimic în stomac.

Se ghemui lângă ea şi îi umezi chipul tumefiat.

— Era individul care m-a atacat pe şosea, zise ea. McBride se lăsă pe călcâie.

— Eşti sigură?

— A zis că prima dată nu am înţeles, aşa că a venit să mă convingă personal. Ai apucat să îl vezi?

— Am zărit doar maşina plecând în trombă.

Îi înlătură şuviţele transpirate de pe obraji, cercetând dacă nu cumva e rănită.

— Te-a lovit? Am găsit sânge…

— Cred că a spart cu mâna geamul de la uşa sălii de mese.

Probe de ADN, îşi zise McBride, încercând să nu uite

de meseria sa. O să cheme echipa de criminalişti să ia nişte mostre.

— Şi-a aruncat masca. L-ai împroşcat cu spray paralizant?

Lily încuviinţă.

O şterse cu blândeţe la gură.

— Ţi-a spus de ce a venit aici?

— Vrea să nu mă mai amestec, răspunse învăţătoarea tremurând.

McBride o îmbrăţişa, ajutând-o să se încălzească, deşi se simţea pe dinăuntru ca un sloi de gheaţă. O ajută să se ridice şi o scoase din toaletă în coridorul întunecat.

Lily se ghemui, tremurând toată.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot fi de ajutor, murmură ea.

Sfâşiat între dorinţa de a o îmbrăţişa şi nevoia de a fugi cât mai departe de ea, McBride făcu un compromis şi alese a treia cale: să îşi facă meseria.

— L-ai văzut la faţă?

— Înainte să intre în clădire. Era înalt, cam ca tine, răspunse Lily, cu dinţii clănţănind. Avea deja masca pe faţă, aşa că nu i-am văzut trăsăturile sau părul, doar că părea alb. Nu i-am văzut ochii de aproape decât

atunci când m-a prins în sala de mese, iar acolo era prea întuneric să-i disting culoarea.

— Te-a prins? La gândul că mascatul pusese mâna pe ea, McBride fierbea de mânie.

Lily îşi frecă braţele.

— Fugeam de el. M-a prins şi m-a trântit cu spatele de un perete.

McBride îşi întinse braţele spre ea. Lily îl prinse de

mijloc şi îşi lipi faţa de gâtul lui.

Îngrijitorul îşi drese glasul.

— Mă duc să văd dacă Mabel a păţit ceva. O să sunăm la Poliţie.

— Cereţi legătura cu căpitanul Vann de la biroul de criminalistică, îl rugă locotenentul. Spuneţi-i că v-a zis McBride să sunaţi şi că are legătură cu cazul Walters.

Îngrijitorul făcu ochii mari.

— Aşa am să fac. McBride cuprinse chipul palid al lui Lily între palme, cercetându-i trăsăturile.

— Eşti sigură că te simţi bine? Lily încuviinţă.

— Sunt doar puţin speriată. Bănuia că Lily era mai puţin speriată de intrus, cât de drăcovenia care se petrecuse acolo, în toaletă, când ţipase la el cu cuvintele îndurerate ale Laurei.

Oare chiar întrezărise scena aceea oribilă din trecut?

Nu. Putea să fie doar o presupunere. Aşa lucrau şarlatanii, nu? Adunau nişte date, intuiau câte ceva şi apoi dădeau o reprezentaţie de circ.

Nu era pentru prima dată când întâlnea aşa ceva.

Dar de unde să fi ştiut Lily de Clare? Din arhivele ziarelor? Să fi pus cap la cap lucrurile, să fi ghicit restul şi să fi creat un scenariu care să se potrivească cu realitatea?

Nu. Lily nu era atât de nemiloasă. Nu se juca cu el.

Dar, dacă nu se juca, atunci spunea adevărul în legătură cu viziunile ei. Ceea ce McBride nu era pregătit să creadă.

Lumina albastră de pe stradă inunda biroul locotenentului, ţinând la respect întunericul, dar nu şi răcoarea toamnei târzii. Tremurând toată, Lily se lăsă pe spate în scaunul lui McBride şi îşi frecă ochii obosiţi. Bărbatul era în biroul căpitanului, vizavi, sfătuindu-se cu echipa lui. Se scuzase că nu putuse să o ducă direct acasă.

— Trebuie să analizăm toate câte s-au petrecut astăzi.

Ea nu-l lăsase să își termine fraza:

— Du-te.

Acum începea să i se facă dor de el. Aici era în siguranţă – cine ar fi atacat-o într-o secţie plină de poliţişti? –, dar tăcerea începea să devină apăsătoare.

Aşa că o cuprinse uşurarea când auzi uşa de alături deschizându-se şi nişte paşi care se îndreptau spre birou. McBride intră şi închise uşa după el.

— Mai rezişti?

Lily încuviinţă, sperând ca el s-o atingă. Avea nevoie să îi simtă mâinile pe piele ca să ştie că totul e în regulă.

Se ghemui lângă ea, punându-şi mâinile pe genunchii ei. Lily se cutremură, tresărind la atingerea lui.

— Hai să te duc acasă!

— Agentul Brody a vrut să vorbească cu mine, nu-i aşa? întrebă femeia, tânjind după buzele lui.

Fierbinţeala sărutului i-ar alunga frigul din oase.

— I-am spus lui Brody că nu e urgent, zise el.

O sărută uşor pe frunte şi o ridică în braţe de pe scaun. Se aplecă şi o sărută cu gingăşie.

— O să trecem pe la mine să iau nişte haine, apoi te voi duce acasă.

Lily îşi ridică privirea, încercând să îi citească din ochi intenţiile. Deşi o sărutase dulce, simţise o oarecare răceală în felul în care se purta. Nu era de mirare, îl şocase ceea ce se întâmplase astăzi. Şi atacul acela asupra ei, fireşte, dar şi ceea ce se petrecuse când o găsise în

toaletă.

Nu avea să uite niciodată cum o privise când ea se trezise din viziunea demonică având cuvintele altei femei pe buze. Pentru o clipă, faţa lui păruse cea a unui mort, cu ochii goi şi sufletul pustiit. Recunoscuse şi cuvintele, şi durerea.

Mâine, se hotărî ea, îl va convinge să îi povestească despre Clare.

McBride dormi alături de Lily în noaptea aceea. Dormiră doar. Nici unuia nu îi mai ardea de altceva după câte se întâmplaseră. McBride se trezea la fiecare două-trei ore, neputând să doarmă prea mult fără să fie bântuit de coşmaruri întunecate şi bizare, de care nu îşi amintea nimic pe lumină. De fiecare dată o găsea pe Lily dormind liniştită lângă el, cu pisicile ghemuite lângă ea ca nişte perne electrice vii.

Când se dezmetici, pe la 6.00, Lily era deja trează şi şedea alături de el, cu pisicile în poală. Îi zâmbi somnoroasă. McBride se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— De ce te-ai sculat aşa devreme?

— Trebuie să mă duc la serviciu.

— Astăzi nu te duci, scutură el din cap.

— Trebuie să mă duc odată şi odată.

— Dar nu azi. Eşti frântă.

— N-am nimic, zise ea, înclinându-şi capul într-o parte. Dar tu arăţi terminat.

McBride rânji.

— Întotdeauna arăt la fel de rău.

— Nu chiar întotdeauna, murmură ea, arcuindu-şi uşor sprâncenele şi zâmbind ca un drăcuşor. Uneori arăţi aproape acceptabil. Sunt momentele pe care le aştept cu nerăbdare.

Se strâmbă la ea.

— Linguşitoareo!

Se aplecă spre ea, dar telefonul de pe noptieră târâi. Oftând, se întinse după el.

— McBride.

Era căpitanul Vann.

— Tocmai m-au sunat din ţinutul Walker. Au găsit cadavrul neidentificat al unei fetiţe. Păr roşcat, ochi albaştri, în vârstă de vreo cinci-şase ani.

McBride simţi un gol în stomac.

— De cât timp se află acolo?

— De mai puţin de douăsprezece ore, se pare.

„Abby Walters”, îşi zise el imediat.

— Ne vor trimite prin e-mail fotografiile de la morgă în vreo jumătate de oră, zise Vann. Aş vrea să fie toată echipa de faţă, pentru orice eventualitate.

— Ajung în cinş pe minute.

McBride închise şi se uită la Lily. Ea îl privea, încruntată şi îngrijorată. Încercă să nu îşi trădeze gândurile, dar femeia i le ghici imediat.

— Abby? întrebă, albindu-se ca varul. McBride se aşeză lângă ea şi o prinse de mână.

Degetele ei erau ca nişte sloiuri de gheaţă.

— Poliţiştii din ţinutul Walker au găsit cadavrul neidentificat al unei fetiţe. Ne trimit prin e-mail fotografiile în curând. Căpitanul vrea să fie de faţă toată echipa.

Lily scutură din cap, fără cuvinte.

— Poate că nu e ea, zise McBride, fără să creadă nici el ce spune.

Ea dădu din cap, dar nu păru convinsă.

— Du-te! O să chem unul dintre agenţii FBI de afară

să mă ducă la serviciu.

McBride îi mângâie mâna.

— Nu poţi să te duci azi la şcoală. O să atragi după tine o hoardă de reporteri care îi vor speria pe copii.

Oftă dezamăgită, dar se vedea că ştie că nu are de ales.

— Bine. O sun pe Carmen.

Lily îl conduse pe McBride până la uşă.

— Sună-mă când afli ceva. O sărută pe frunte.

— Bine. Încearcă să nu te mai frămânţi.

T

Tărâmul interzis

171

Când se urcă în maşină, îi sună telefonul mobil. Era agentul special Cal Brody, care îl întrebă sumbru:

— Tocmai am aflat. Crezi că e ea?

— Să dea Domnul să nu fie! răspunse detectivul, pornind motorul şi îmbărbătându-se în aşteptarea a ce avea să mai vină.

Fotografiile se încărcară încet pe ecranul calculatorului, dezvăluind pixel cu pixel faţa nemiloasă a morţii. Deşi stătea într-o secţie de poliţie bine încălzită, McBride simţea cum îl pătrunde atmosfera îngheţată de la morgă, strecurându-i-se pe sub haină şi făcându-i pielea de găină. Cercetă fotografiile cu atenţie, apoi îşi întoarse privirea de la ecran.

— Nu e ea.

Se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere, inspirând adânc şi încercând să scape de mirosul de putrefacţie din nări. Se sprijini de tocul uşii, tânjind după un whisky dublu fără gheaţă, deşi nu băuse de ani de zile.

Agentul special Brody i se alătură şi îl întrebă:

— Ai o ţigară?

— Nu fumez.

Brody schiţă un rânjet oribil.

— Nici eu.

McBride îşi frecă obrajii, neputând să-şi şteargă din memorie imaginea trupusorului alb de pe targa metalică.

— Ai idee cine poate fi fetiţa? Brody scutură din cap.

172

Paula Graves

Tărâmul interzis

173

— Poate că încă nu a fost dată dispărută. Medicul legist zice că a fost violată şi strangulată.

McBride închise ochii. Simţi acut în măruntaie o durere ascuţită.

— Walters ştie?. *y „—”:.: „*— r-*”, „–:* –

— Nu...::, – „yrx; j. e.

— Ce bine!

McBride porni către biroul lui Theo, în cealaltă parte a încăperii. Colegul său îşi ridică în tăcere ochii căprui, blânzi şi plini de compasiune.

— Theo, sună-i pe colegii din ţinutul Walker şi spune-le că nu e fata pe care o căutăm noi.

Bărbatul încuviinţă din cap şi ridică receptorul.

— Am mai aflat ceva despre Paul Leonardi, zise Brody, urmându-l pe McBride în biroul său. Se pare că are un alibi de nezdruncinat. Am căutat în fiecare loc despre care ne-a spus, iar oamenii de acolo fie şi-au amintit de el, fie au căutat prin chitanţe şi au găsit bonurile de la obiectele cumpărate de el.

— La dracu’! înjură McBride, prăbuşindu-se în fotoliu.

— Dar femeia? adăugă Brody. Locotenentul se uită cu

coada ochiului la agentul

FBI. Era greu de ghicit ce gândeşte acesta, dar ştia dinainte că e la fel de sceptic ca şi el când vine vorba de paranormal.

— Nu cred că ştie ceva ce ne-ar fi de folos.

— Vorbeam de ea ca suspectă.

McBride luă cutia cu medicamente de stomac de pe birou şi scutură două tablete direct în gură.

— Nu ea a sunat. Nici nu s-a scos singură de pe şosea şi nici nu s-a atacat singură ieri la şcoală.

— Poate că are un complice.

Locotenentul nu îl putea contrazice. Rolul lui Lily în toată mizeria asta era singurul lucru pe care nu şi-l putea explica. Ce legătură avea ea cu toate astea? Dacă nu luase parte la răpire, de ce încercau să-i facă rău? Chiar credeau că este o clarvăzătoare şi le era teamă că va afla cine sunt?

Îşi frecă tâmplele care îi zvâcneau din nou.

— Nimic nu se leagă.

— Nu spun decât că-i mare minune că e întotdeauna în mijlocul evenimentelor, zise Brody, uitându-se cu subînţeles la el, înainte de a se duce să vorbească cu căpitanul Vann.

În ceea ce priveşte restul echipei, se împrăştiară cu toţii să îşi continue sarcinile din ziua aceea. McBride ridică receptorul şi o sună pe Lily. Îi răspunse imediat.

— Nu e ea, o informă el.

Auzi un oftat de uşurare. Dar o clipă mai târziu ea spuse:

— Dar e totuşi cineva.

— Ascultă, o să mai rămân aici o vreme. Te sun mai târziu.

Închise, trecându-şi mâna peste ochi.

La auzul vocii ei simţise imediat o pornire de

nestăvilit să alerge la ea acasă, unde era aşteptat cu braţele deschise. Dar Brody avea dreptate. Lily reprezenta marea întrebare care până la acel moment nu putea

Paula Graves primi un răspuns din toată ancheta lor şi, până când nu reuşea să înţeleagă ce rol joacă, avea senzaţia că nu îşi vor da seama niciodată ce se întâmplase de fapt cu Abby Walters.

McBride îl opri pe Brody în cadrul uşii.

— Te duci la Walters?

— Îhî

— Mergem cu maşina mea.

Şi-o scoase hotărât pe Lily din minte şi îl urmă pe agentul FBI.

Capitolul al doisprezecelea

— Îmi pare rău. Am ascultat caseta de nenumărate ori, dar pur şi simplu nu recunosc vocea, mărturisi Walters. Lily ce spune?

McBride îi aruncă pe furiş o privire lui Brody. Agentul ridică din sprâncene, iar locotenentul se strădui să formuleze un răspuns care să sune raţional.

— Ea crede că acela care a sunat este chiar răpitorul.

— A recunoscut vocea? insistă Walters. McBride oftă, incapabil acum să evite răspunsul.

— Da, vocea de la telefon. Dar nu şi pe cea de la şcoală.

Walters se uită de la McBride la Brody şi din nou la McBride.

— Vocea de la şcoală? A contactat-o cineva acolo? Neluând în seamă nemulţumirea făţişă de pe chipul lui Brody, McBride îi povesti senatorului despre intrusul de la şcoală.

— N-a păţit nimic. E doar puţin înfricoşată.

— Slavă Domnului, răspunse Walters, la rândul lui

răvăşit. Nu cred că mi-aş fi iertat-o vreodată dacă ar fi păţit ceva din cauză că am rugat-o să mă ajute.

Asigurându-l pe Walters că Lily e teafără, McBride readuse conversaţia la chestiunea legată de casetă.

— Poate că răpitorul are legătură cu dumneavoastră. Poate că e un fan înfocat pe care l-aţi cunoscut la vreo adunare.

— Mai degrabă un suporter al rivalului meu, spuse Walters, cu ură. Ştiam eu că îi place să joace murdar, însă…

— Vreţi să spuneţi că domnul senator Blackledge are legătură cu răpirea fiicei dumneavoastră? întrebă Brody, încet, dar cu duritate.

— N-am zis asta, oftă Walters.

Câţiva membri ai echipei îl urmăreau de câteva zile pe Gerald Blackledge, în vreme ce bătrânul politician cu experienţă răscolea regiunea în căutare de noi voturi. Dar, având în vedere că Walters avusese o ascensiune remarcabilă în sondaje datorită compasiunii alegătorilor, McBride nu prea vedea cum îi putea servi lui Blackledge răpirea lui Abby. Dacă sperase că Walters se va retrage din cursă, se înşelase amarnic.

Celularul senatorului sună. Se uită la ecran.

— Trebuie să răspund.

— Nu e nevoie să ne conduceţi, spuse McBride. În timp ce coborau cu liftul, Brody îl măsură pe locotenent din priviri.

— Înţeleg că Walters crede orbeşte în treaba asta cu spiritismul, dar nu şi tu, nu-i aşa?

— Normal că nu cred, răspunse McBride.

Îi dădea ghes un sentiment de vinovăţie, de parcă ar fi trădat-o pe Lily bătându-şi joc de viziunile ei.

McBride şi Brody se întoarseră la secţie pe la 11.30. În drum spre birou, intrară la Alex Vann să-i raporteze ce aflaseră de la Walters legat de caseta înregistrată de robotul lui Lily.

— Walters zice că nu recunoaşte vocea şi habar nu are la ce se referă omul când spune că a căutat un mijloc de a-l contacta.

Când McBride dădu să iasă pe uşă, Vann sări de pe scaun.

— Aşteaptă, McBride! Vreau să-ţi spun ceva... Locotenentul se poticni în uşă, făcând ochii mari la vederea unei femei care stătea în pragul uşii de vizavi. Părul blond şi lucios al femeii sclipea ca argintul în lumina neoanelor din tavan. Simţi un nod în stomac.

— Delaine.

Agentul FBI pe care Lily îl convinse să o ducă la o agenţie de închiriat maşini se bucura de schimbarea de decor. Era sătul până în gât de supraveghere, îi mărturisi el pe drum. Şi găsi o imensă satisfacţie să împrăştie mâna de reporteri care se năpustiseră asupra lor la ieşire.

Se gândise mult cu ce să se îmbrace, hotărându-se asupra unei perechi de pantaloni strâmţi verde-măs-liniu şi a unui pulover mulat de caşmir verde-salvie. După ce alese nişte sandale de piele întoarsă cu toc care să îi completeze ţinuta, începu să îşi privească hainele ca pe un fel de armură. Pentru că, după ce închiria maşina, intenţiona să meargă la McBride la birou şi să se lupte cu balaurul.

Azi avea de gând să îl întrebe despre Clare. Şi nu va pleca de acolo până când nu va afla totul.

M!

Alese un alt Buick, asemănător cu maşina ei distrusă, pentru sentimentul familiar pe care i-l dădea. Cedă insistenţelor agentului Logan care voia să o urmeze până la secţia de poliţie, dar îl goni când acesta îi propuse să o aştepte la ieşire.

— Mă va duce acasă domnul locotenent McBride, îi promise ea.

Lui Logan nu îi convenea, dar o ascultă.

Era pe la jumătatea scării când auzi telefonul. Prinsă între nerăbdarea de a scăpa cât mai repede de confruntarea ce o aştepta şi uşurarea de a amâna ciocnirea inevitabilă, Lily nu ezită decât o clipă înainte de a răspunde.

Era Andrew Walters.

— Lily, slavă Domnului că n-ai păţit nimic! Locotenentul McBride mi-a spus ce s-a întâmplat.

— N-am nimic, îl asigură ea.

— Cred că ar trebui să faci ce a zis individul ăla. Nu vreau să fie vina mea dacă ţi se întâmplă ceva rău.

Lily se încruntă.

— Nu mai vrei ajutorul meu?

— Puteai să mori, insistă Andrew, cu o voce în care se amestecau în mod ciudat neliniştea şi persuasiunea.

„Nu-i de mirare că e om politic”, îşi zise Lily.

— Poliţia n-a găsit pe nimeni cu numele indicate de tine, iar scenele pe care le-ai descris în viziunile tale sunt prea vagi ca să identifice locul.

Lily încercă să nu îi interpreteze cuvintele ca pe un reproş la adresa neputinţei sale. Ştia că tot ceea ce vedea

era realitatea. Până la urmă îi va aduce şi un indiciu care să îi ajute să o găsească pe Abby.

Dacă mai aveau destul timp la dispoziţie.

— Nu vreau să păţeşti nimic, spuse Andrew, cu gingăşie.

Nu era nimic ameninţător în tonul vocii sale. Şi ea simţi totuşi că i se ridică părul măciucă.

— O să mă mai gândesc, promise Lily.

— Bine, spuse senatorul şi închise imediat, de parcă şi-ar fi împlinit ţelul.

Ea zăbovi puţin cu telefonul în mână, cântărind cererea lui Andrew.

Putea oare să îi întoarcă spatele lui Abby doar pentru că o păştea pe ea însăşi o mare primejdie?

McBride se holbă la Delaine Howard, tentat să o ia la fugă. Nu se aşteptase să o mai vadă vreodată. Cu atât mai mult cu cât nici nu voia, mai ales într-o zi ca aceea. Dar Delaine parcă presimţea mereu când era mai vulnerabil.

Se uită în jur, sperând că mai era cineva acolo să intervină. Dar restul celor din schimbul de zi părea să fi plecat cu diverse sarcini. Se apropie de ea, remarcându-i cu o mulţumire răutăcioasă neliniştea din ochi.

— Ce vrei?

— Am venit în legătură cu răpirea.

McBride avu senzaţia că, în sfârşit, acidul gastric va reuşi să îi găurească definitiv stomacul. O ocoli şi intră în birou, luând cutia de tablete de stomac de pe masă. Sparse două între dinţi.

— Presupun că ai avut o viziune.

181

— Nu, zise ea, oprindu-se în pragul uşii. Ştiu că nu vei mai avea vreodată încredere în viziunile mele, după ce…

— Las-o moartă, Delaine! Ce vrei?

Îşi umezi buzele şi se apropie de birou, rămânând în picioare în faţa lui.

— Femeia de la ştiri… Lily Browning… Trebuie să o asculţi. Te poate ajuta să o găseşti pe fetiţă. Are un har puternic.

— Nu lucrez cu clarvăzătorii, i-o reteză el, simţind cum tot trupul îi fierbe.

Delaine se încruntă.

— Dar la ştiri se spunea…

— E ideea lui Andrew Walters. E un tată a cărui fetiţă a dispărut, zise McBride şi o săgeta cu o privire plină de ură. Oamenii cred în tot soiul de ţicneli când sunt disperaţi.

Pe obrazul femeii alunecă o lacrimă.

— Eram convinsă că o vei găsi pe Clare unde ţi-am spus.

— Dar n-a fost aşa, nu?

McBride sări în picioare, cuprins de furie şi amărăciune.

— N-am găsit-o nicăieri. Ai idee ce ne-ai făcut? Laura a murit din pricina ta! Era să mor şi eu. Şi *tu* eşti de vină, Delaine. Tu ne-ai făcut să sperăm, până când ne-au ucis propriile noastre speranţe.

Vocea îi răsună în tot biroul, apoi se stinse, făcând loc tăcerii.

Îşi dădu în curând seama că mai era cineva în birou.

În pragul uşii stătea Lily, privindu-l cu nişte ochi îndureraţi.

— Clare era fiica ta…

Mila din glasul ei îl copleşi. Se retrase câţiva paşi, cu mâna întinsă.

— Opreşte-te.

Delaine o prinse pe Lily de braţ şi o rugă:

— Aşteaptă puţin să-şi revină.

— Nu-mi spune tu ce să fac, se răsti Lily, smulgându-şi braţul din strânsoarea femeii.

Se întoarse către McBride şi îi spuse:

— Eu nu sunt ca ea. Eu nu ţi-am făcut nimic. McBride se uită la Delaine.

— Ieşi afară.

Ochii lui Delaine se umplură de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, McBride. Crede-mă că nu am vrut să vă fac niciun rău, izbucni ea în plâns şi ieşi în fugă.

McBride se prăbuşi în scaun, încercând să îşi controleze pornirile înainte de a face ceva ireparabil. Se uită la Lily.

— Pleacă şi tu.

— Nu.

McBride citi în ochii ei că înţelege totul şi aproape că se pierdu cu firea. Strânse din pumni, temându-se că se va lăsa în voia demonilor din suflet dacă mai rămâne mult în preajma ei.

— Nu mă poţi duce la Abby Walters. Nu te cred. N-o să te cred niciodată! Şi, indiferent ce spui tu, nu cred că vei putea trăi cu asta prea mult timp.

Lily închise ochii, iar durerea îi sapă cute adânci pe frunte.

— Uită-te la mine! îi porunci el.

Dar ea îşi strânse mai tare pleoapele, scuturând din

cap.

Se ridică împleticindu-se şi o apucă de braţe.

— Uită-te dracului la mine!

Lily făcu brusc ochii mari de teamă.

— Asta se întâmplă dacă te înşeH. Aşa va ajunge Andrew Walters când va afla, în sfârşit, adevărul despre Abby.

McBride o zgâlţâi cu putere şi apoi îi dădu drumul. Lily se depărta de el, cu ochii înlăcrimaţi.

— Andrew m-a rugat să renunţ.

O tresărire de surprindere îi străbătu mintea suferindă. Se aştepta ca Walters să se agaţe de orice falsă speranţă până la capăt.

— Bine. Atunci aşa să fie...

— Dar nu pot să mă opresc.;”;

— Asta-i treaba ta.

Mânia i se domoU, trăgându-l înapoi într-un abis întunecat ca de gheaţă. Se aşeză istovit pe marginea biroului.

— În ceea ce mă priveşte, s-a sfârşit. Eu am terminat-o.

Îl privi consternată. e... *şi:*. >< –, *h*. ...

f – Du-te acasă, Lily.

— McBride, nu poţi să...! „*

— Am terminat, i-o tăie el.

I

Îndurerată, se uită în ochii lui lung. Apoi brusc îşi mută privirea. Începură să îi tremure buzele. Se întoarse şi ieşi în fugă.

McBride ajunse mai mult dibuind până la scaun şi se prăbuşi, cu faţa ascunsă în palme, incapabil să se mai

împotrivească tremurului pe care îl ţinuse la distanţă de când Lily intrase pe uşă, pătrunzând în coşmarul căruia îi căzuse el pradă.

Simţea nevoia să bea. Să dea pe gât nişte Jack Daniel’s, pahar după pahar, arzându-l pe gâtlej şi în stomac, până va uita de abisul mare şi negru care-i copleşea inima.

Se ridică cu greutate în picioare şi îşi luă haina. Era timpul să reînnoade prietenia cu o veche cunoştinţă care nu te trădează niciodată la greu.

Cu capul zvâcnind de intensitatea unei altei viziuni, Lily se grăbea să ajungă în maşină. Asta mai lipsea, să intre în transă cândăC Bride se afla în starea aceea, chiar în mijlocul biroului său.

Se năpusti spre treptele de la ieşire şi reuşi să se strecoare la volan înainte ca viziunea să o soarbă prin uşa aceea mentală. Se lăsă purtată prin ceaţă, fără împotrivire, sperând ca astfel durerea de cap ce începuse să pună stăpânire pe ea să se domolească.

Se trezi într-un salon desuet, umbrit de tufele de ienupăr care creşteau la geam. O femeie şedea într-un balansoar lângă şemineu, cu mâinile întinse, de parcă ar fi încercat să şi le încălzească la foc. Dar focul nu era aprins.

PIMM

W

184

Paula Graves

— Ai venit, auzi Lily o voce subţirică şi se întoarse înspre Casey, care stătea în prag, cu un zâmbet care îi scotea în evidenţă gropiţele din obraji. Te-am chemat, spuse fetiţa cu părul negru. M-ai auzit?

— Aici locuieşti tu?

Fetiţa încuviinţă, întristându-se.

— Asta-i mama, spuse ea, arătând spre femeie. Au apucat-o iarăşi crizele.

Lily se apropie de silueta din balansoar. Era o femeie slabă şi palidă, cu vreo zece ani mai în vârstă decât ea. Părea să fi fost frumoasă odată, dar boala îi slăbise muşchii feţei şi îi stinsese strălucirea din ochii ei albaştri.

— Am mai avut o mamă, dar ea a murit. Tata n-a putut să aibă grijă de mine, aşa că am venit să locuiesc cu ea, spuse Casey şi îngenunche în faţa femeii, lipindu-şi obrazul de piciorul ei. Mai demult nu era aşa de tristă, adăugă Casey, mângâind braţul întins al femeii, care nu păru să bage de seamă.

Pe Lily o trecură fiorii. Oare Casey chiar era acolo? Sau era o fantomă, strigoiul unei copile moarte demult? Oare femeia înnebunise de durere? Şi dacă nu o băga în seamă pe Casey pentru că de fapt Casey nici nu era acolo?

— Nu sunt o fantomă, spuse fetiţa. Trebuie să mori ca să fii fantomă, iar eu nu sunt moartă. Se întoarse către Lily, făcând-o să se fâstâcească sub privirile sale. Tu eşti moartă?

Casey zâmbi.

— Nu m-aş supăra dacă ai fi. Îmi place de tine oricum. Nu mi-e frică de tine.

Lily o atinse pe obraz, întrebându-se dacă fetiţa va simţi ceva. Casey îşi frecă obrazul cald şi moale de copil de palma ei. Lily dezmierdă chipul acela grav şi rotunjor.

— Vrei să vii să te joci cu mine? întrebă Casey şi o prinse de mână.

Lily strânse degeţelele mici, minunându-se cât de reale îi păreau.

Casey o conduse pe un coridor îngust până la o

cămăruţă zugrăvită în nuanţe şterse de roz şi alb.

— Asta-i camera mea, spuse mândră.

Lily se uită la încăperea ticsită şi strâmtă, cu inima îndurerată. Era mizeră, în ciuda unor eforturi evidente de a păstra curăţenia. De când trăia copila asta cu mama sa nebună, încercând să îşi făurească o viaţă cât de cât normală?

Lily se aşeză pe pat lângă Casey, care luă o carte de pe noptiera şubredă.

— Asta-i cartea mea preferată.

Lily recunoscu coperta lucioasă. Era cartea pe care o citea ea copiilor în clasă de câteva săptămâni.

— *Boots şi Belinda*, murmură ea. Şi mie îmi place foarte mult.

Se aşeză comod pe marginea patului şi ascultă întristată primul capitol, pe care Casey îl citi cu multă grijă. Citea bine, date fiind împrejurările, deşi pronunţa greşit cuvintele mai grele. Lily se întrebă de unde învăţase să citească. Oare mergea la şcoală?

Cum era posibil ca lumea să fie plină de fetiţe rătăcite, ca Abby şi Casey? Ori Clare a lui McBride?

Viziunea se prelungea la nesfârşit, permiţându-i lui Casey să citească alte două capitole, în timp ce umbrele se alungeau pe podea în dormitorul mic. Chiar atunci când Lily începu să se mire cât de mult stătuse acolo, uşa din mintea ei se deschise, chemându-o înapoi la realitate.

— Trebuie să pleci, spuse Casey, punând jos cartea şi luând în braţe broasca de pluş zdrenţuită. Nu-i nimic. Tata mi l-a lăsat pe domnul Verde să-mi poarte de grijă.

— Voi încerca să mă întorc, promise Lily. Scaunul de

vinii înfierbântat de soare luă locul vârtejului de ceaţă umedă care o înconjurase. Deschise ochii şi fu orbită de lumina soarelui. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Ceasul de pe bord arăta 4.15. Trecuseră două ore, exact ca în viziunea ei.

Lily îşi masă tâmplele, încercând să se reorienteze într-o lume ce-i părea ireală după perioada în care se bucurase de tovărăşia fetiţei cu ochii trişti care îşi zicea Casey. Cine era copila? De ce avea o legătură atât de puternică cu Lily, încât putea să o atragă prin ceţuri într-o lume alternativă şi s-o ţină acolo aproape două ceasuri, când majoritatea viziunilor nu durau mai mult de cinci sau zece minute?

Trebuia să afle cine e Casey, să încerce să îşi dea seama ce rol joacă în toată tărăşenia cu Abby Walters.

Dar întâi şi întâi trebuia să lămurească totul cu McBride.

Locotenentul stătea sprijinit de masa din bucătărie, pipăind sticla netedă şi încă nedeschisă de Jack Daniel’s. Nu îşi mai amintea că o cumpărase, nici măcar cum sau când ajunsese la el în casă.

Tot ce îşi mai aducea aminte era fierbinţeala şi tăria băuturii curgându-i în jos pe gâtlej şi umplându-i stomacul, amorţind durerea măcar pentru puţin timp.

Dădu o altă pagină din albumul de fotografii din faţa lui. Nu îşi amintea nici când îl scosese de la locul lui. Nu se mai uitase de mult la poze. Nu ştia de ce o face tocmai acum. Fiecare poză în parte era ca o nouă săgeată înfiptă în inimă.

Clare la naştere, micuţă, rozalie şi toată numai cute. Laura ţinând-o pe fetiţă în braţe, cu fericirea radiindu-i. Prima aniversare, când stinsese lumânarea cu mâna…

McBride împinse de-o parte albumul şi strânse între

palme sticla de whisky, frecând suprafaţa netedă ca să încălzească lichidul dinăuntru. Patru ani de abstinenţă aruncaţi pe fereastră. Tânjea atât de mult după acea amorţeală, încât simţea că va muri dacă nu va bea măcar un pahar.

Jinduia după alcool aproape la fel de mult ca după Lily.

Crezuse că, odată ce a pus capăt relaţiei, nu-i rămânea decât să plece şi gata. Dar Lily era ca o aşchie care se înfigea mai adânc atunci când încerca să o extragă. Sângera pe dinăuntru de dorinţă.

La fel ca şi în băutură, în ea ar fi găsit căldură şi uşurare. O domolire a durerii, cel puţin pentru o vreme.

Simţea pe limbă gustul ei, căldura ei alunecoasă în care cir fi vrut să se afunde.

Putea să verse în chiuvetă whisky-ul şi până la urmă ar fi scăpat de poftă, cel puţin pentru un timp. Dar, deşi o alungase, de Lily nu putea să scape. Iar asta îl speria.

Auzi soneria. N-o băgă în seamă şi rupse sigiliul de hârtie de pe gâtul sticlei.

Soneria se auzi din nou, prelung şi insistent.

— Lasă-mă în pace! zbieră el. Persoana de afară începu să bată cu pumnul în uşă. Tare. Fără oprire.

McBride fu cuprins de furie, după ore întregi în care nu simţise altceva decât durere. Sentimentul îi făcu plăcere. Sări în picioare, trântind pe masă sticla de whisky, şi ieşi din bucătărie. Trase zăvorul cu putere şi smuci uşa, gata să sară la bătaie.

Văzând-o pe Lily se simţi de parcă cineva i-ar fi turnat apă rece în cap. Făcu câţiva paşi nesiguri în spate.

Ea intră, privindu-l neliniştită.

— Nu poţi să termini relaţia asta de unul singur. El făcu încă un pas înapoi şi îi spuse:

— Ieşi afară.

— Nu.

Se apropie de el şi îl prinse de mâini. McBride îi simţi palmele moi şi calde, iar atingerea ei i se răspândi prin corp ca un drog puternic.

Se îndreptă, împotrivindu-se.

— Nu.

Lily îi atinse obrazul. Înăuntrul lui se prăbuşi un dig, apoi pieptul i se umplu de căldură. Insistenţa ei delicată îi submina hotărârea. Când îl îmbrăţişa, se aplecă spre ea şi se lăsă condus spre canapea.

Îl mângâie şi îl linişti, prinzându-i faţa în palme. Se aplecă şi îl sărută, cu buzele fierbinţi şi incredibil de moi. Răceala din sufletul lui începu să se retragă. Lily puse mai multă patimă în sărutul ei, strecurându-şi limba între buzele lui. McBride deschise gura şi o lăsă să pătrundă, lăsându-se în voia scânteilor electrice ce i se aprindeau în vintre şi între coapse.

Lily îşi încolăci degetele în materialul cămăşii, murmurându-i numele. El îi închise gura cu a lui, înghiţindu-i cuvântul. Pârjolit de dorinţă, se ridică şi o trase după el în dormitor.

Dar nu reuşiră să mai iasă din camera de zi.

Capitolul al treisprezecelea

McBride o ţintui pe Lily cu spatele de peretele camerei de zi şi îi mângâie coapsele, despărţindu-le atât cât să facă loc pentru tăria bărbăţiei sale. În adâncul intimităţii ei se iscă un vârtej de fierbinţeală atunci când el

își frecă șoldurile de ale sale, dezgolindu-și dinții cu o satisfacție primitivă la auzul suspinului înfiorat. Se împinse în ea, iar mișcarea lui o făcu să simtă scântei aprinzându-i-se pe șira spinării. În ea creștea o nerăbdare insuportabilă.

O strânse mai tare cu o mână, în timp ce cealaltă îi deschise fermoarul de la pantaloni, apoi smuci jos blugii și chiloțeii, dezvelindu-i carnea fragedă. Ea voia mai mult. Acum.

Își încâlci degetele în cârlionții dintre pulpele ei, excitând pielea sensibilă, până când ea începu să tremure toată de dorință. Azvârlind cu piciorul hainele căzute în jurul gleznelor, se deschise să îi primească atingerea. El știa cum și unde să o dezmierde, când să o tachineze și când să o tortureze. Iar atunci când două din degetele lui se strecurară înăuntrul ei, îl apucă de umeri, strigându-i numele.

O aduse la tăcere cu un alt sărut violent, în timp ce își descheia la rândul lui pantalonii. Înăuntrul ei se încolăcea o nevoie sălbatică, în vreme ce el o) rinse strâns de șolduri. O privi lung, cu ochii negri e patimă. Lily simțea că se sufocă. Apoi se înălță di odată între pulpele ei și o pătrunse adânc și puternic. Lily își înfipse unghiile în spatele lui, gemând.

El se opri și îi privi chipul.

— Lily…

Îl sărută ca să îi alunge nesiguranța provocată de acel geamăt.

— Te rog, șopti ea, mângâindu-l pe umeri și pe spate.

Își lipi palmele de fesele lui și îl făcu să o pătrundă mai adânc. Din gât îi ieși un mârâit de plăcere.

O dezmierdă ușor pe sâni prin pânza bluzei, insistând cu degetul mare pe sfârcurile care se întăriră dureros. Se arcui înspre el și îl simți mișcându-se în ea. Tremura și se

înmuie toată când el începu să se mişte.

Îi descheie bluza, îi desfăcu sutienul şi-l azvârli cât colo, acoperindu-i sânii goi cu palmele. O dezmierdă până când ea se relaxa, primindu-l din ce în ce mai adânc.

În centrul ei se clădi o tensiune delicioasă. Îi prinse ritmul şi îl urmă, aţâţându-şi focul interior.

El îi ridică pulpele, încât ea rămase cu tălpile în aer. Se lipi de el mai strâns, încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui, cu spatele lipit de perete. El îşi pierdu curând stăpânirea de sine, deveni tot mai sălbatic în mişcări, iar ea îşi dădu seama că avea să termine cu mult înaintea ei.

Se afundă pentru ultima oară în ea şi încremeni, ajungând la momentul culminant. Îi şopti numele, ca o rugă fierbinte. Ei nu-i mai păsa că trupul încă îi vibra de tensiunea nedescătuşată. Măcar acum îi oferise exact lucrul de care avea nevoie.

Pentru asta venise.

McBride nu ştia cât timp trecuse până când reuşise să se mişte din loc. Degetele lui Lily îi frământau spatele, iar şoldurile ei încă le strângeau pe ale sale. Îi mângâie părul şi o sărută, gustându-i lacrimile.

— Nu-i nimic, şopti el, întrebându-se dacă avea dreptate.

Nu mai fusese demult cu o femeie, dar nu trecuse chiar atât de mult timp încât să fi uitat cum e când ea ajungea la orgasm.

Iar Lily nu ajunsese acolo.

O aşeză cu tălpile pe podea şi se îndepărtă de ea. Lily scoase un geamăt profund şi se lipi de el, nevrând să îi dea

drumul.

O mângâie pe obraz, neliniştit.

— Lily? ”: „; /

Ea îi puse un deget pe buze:

— Şşt!

Gingăşia gestului ei era ca o acuză. Abia dacă putu să o privească în ochi.

— Îmi pare rău. Dar... aveam nevoie... Ea îşi lipi buzele de ale lui.

— Ştiu.

Ar fi trebuit să o ia încet, să aştepte să afle ce îi făcea ei plăcere. Să facă dragoste cu ea cu mâinile şi cu gura, pregătind-o, oferindu-i ei plăcere înainte să şi-o găsească pe a lui.

Îl prinse de mână şi îl trase după ea pe coridor. Când încercă să se împotrivească, îi întâlni privirea, cu ochii întunecaţi de dorinţă, dar şi cu o scânteie de amuzament.

— Nu mai aştepta. Mai ai treabă.

Inima îi stătu în loc, apoi începu să-i bată nestăvilit. Prinzând-o de mână, o duse în dormitor.

Când Casey se trezi, se lăsase întunericul. Nu voise să adoarmă, dar citise în continuare după plecarea lui Lily şi, apoi, deodată, nu mai putuse să-şi ţină ochii deschişi. Se ridică în capul oaselor şi căscă, cu ochii la raza subţire de lumină care venea de sub uşă. Oare mama ei dormea?

Se duse pe furiş până în dormitorul mamei sale. Uşa era deschisă şi se strecură înăuntru. Mama stătea întinsă pe pat, îmbrăcată, cu pantofii în picioare. Zăcea peste cuvertură, dar Casey vedea din mişcarea ritmică a pieptului ei că doarme.

Poate că era bine, îşi zise Casey. Poate dimineaţă mama va fi ca înainte, când nu o apucaseră încă acele crize.

Casey se întoarse în vârful picioarelor în camera ei, se schimbă în pijamale şi se ghemui în pat, ţinându-l pe domnul Verde strâns la piept. Încă somnoroasă, închise ochii şi încercă să adoarmă. Dar simţea un gol în piept, de parcă ar fi fost singură pe lume. Sentimentul o întrista şi o sperie puţin. Îşi dori să

poată merge la Lily. Ea ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

Sau la Abby, îşi zise, zâmbind dintr-odată. Probabil că şi Abby se simţea părăsită şi singură. Era mult mai mică decât Casey şi era tot timpul tare speriată din pricina oamenilor răi care o furaseră de la părinţii ei. Abby probabil că s-ar bucura dacă ar vizita-o.

Casey nu avea suficiente cuvinte sau idei să explice cum reuşea să le viziteze pe Abby şi pe Lily în minte. Pur şi simplu reuşea. Se gândise că sunt la fel ca restul prietenilor cu care se juca în închipuire. De pildă, Fern, care avea un pudel alb pe nume Juliet. Şi Sam, care avea o pisică pe nume Rază de Lună şi al cărui tată era căpitan de vapor. Citise despre toţi prietenii ei, ştia cum arată din pozele din cărţi sau după cum îşi imaginase ea.

Dar nu citise niciodată despre Abby sau Lily. Pe Lily o văzuse prima, o apariţie scurtă în minte pe când zăcea odată în pat, plutind între somn şi veghe. Intrigată, Casey o urmase prin ceţurile cenuşii până în camera unde stătea Abby. Plecase împreună cu Lily, dar se întorsese apoi şi stătuse de vorbă cu Abby care îi spusese ce se întâmplase cu părinţii ei şi că oamenii răi o răpiseră pe ea şi o loviseră pe mami, care căzuse şi adormise.

Casey nu pronunţase cuvântul „moartă” în faţa lui Abby, dar se gândise la asta. Mama lui Abby murise, la fel ca mama adevărată a lui Casey.

Dar tatăl ei?;

Casey încă era convinsă că îi aude glasul în minte: „Nani, nani puişor, nani, nani, somn uşor...”

Casey îl strânse tare la piept pe domnul Verde, cel plin de cocoloaşe. Se ghemui strâns, încruntându-se de concentrare. Încercă să îşi imagineze ceţurile din jur, ca atunci când e pâclă afară şi nu-şi putea vedea nici măcar mâna întinsă. Pluti printre nori, căutând-o pe Abby.

Regăsi camera ei, cu mirosul de mucegai şi murdărie. Dar Abby nu era acolo.

Casey simţi că o străbate un fior de spaimă. O luaseră oamenii aceia?

Apoi zări fereastra deschisă. Perdeaua cu imprimeuri cu floarea-soarelui flutura în adierea vântului care intra pe geam. Casey pluti până la fereastră şi cercetă pajiştea cu iarbă înaltă care se întindea până la liziera unei păduri dese şi întunecate. O văzu pe Abby, un punct alb în întuneric. Sărise pe geam. Fugise de oamenii aceia! Casey bătu din palme şi izbucni în râs. Bravo, Abby!

Brusc, uşa din spatele lui Casey fu izbită de perete. Fetiţa se răsuci şi văzu un bărbat atât de înalt şi de lat, încât ocupa tot spaţiul uşii. Avea un păr blond spălăcit, se uita încruntat şi cu răutate, iar în mână ţinea o puşcă mare. În spatele lui zăceau doi bărbaţi pe podea. În jurul lor băltea ceva roşu, de parcă s-ar fi vărsat suc de cireşe, iar ei ar fi aţipit în mijlocul mizeriei.

Dar Casey ştia că acela nu era suc de cireşe. Era mai închis la culoare şi mai gros şi mirosea ciudat, ca bănuţii pe care îi strângea în puşculiţa rozalie de pe comodă. Nu îi plăcea mirosul. Îi răscolea stomacul.

Bărbatul înalt din prag se repezi la ea, îngheţându-i sângele în vine. Se feri, cu inima cât un purice, încercând să se facă mai mică.

Dar omul trecu prin ea, şi atunci îşi aminti, cuprinsă de uşurare, că de fapt nu se află în realitate acolo, în cămăruţa cu patul răvăşit şi fereastra deschisă.

Bărbatul îşi aţinti ochii pe geam. Oare o zărea pe

Abby?

Casey se îndreptă către fereastră, încercând să se ţină departe de el, deşi bărbatul nu o putea vedea. Abby dispăruse. O trecu un val de uşurare care făcu încăperea să sclipească orbitor, ca umplută de o pulbere vrăjită.

Se concentra să rămână în cameră, îmbărbătându-se la gândul că Abby era singură în pădure şi avea nevoie de ajutor. Lily nu va mai şti acum unde să o caute. Şi o fetiţă singură poate păţi tot soiul de lucruri. Nu aşa-i spunea mereu mama, atunci când încă mai vorbea cu ea?

Trebuia să o urmeze pe Abby, ca să nu o lase singură. Asta era tot. Iar mai târziu o s-o găsească pe Lily şi o să-i spună unde era Abby. Lily va şti ce e de făcut. Va şti cum să îl oprească pe omul acela care se uita urât şi avea puşcă. Lily o să aibă grijă de ele.

Lily se ghemui în braţele lui McBride sub plapuma călduroasă şi îi ascultă bătăile inimii. Acum nu mai putea da înapoi. Faptul că făcuseră dragoste le pecetluise soarta. Însă trebuia să găsească o cale de a face lucrurile să meargă la fel de bine şi în afara dormitorului.

— Nu aşa m-am gândit că o să se sfârşească ziua de azi, murmură McBride lângă gâtul ei.

— Sper că nu-ţi pare rău. Se ridică şi o trase înspre el.

— Nu. Dar ţie?

— Nu, spuse ea, şi îl sărută pe gropiţa din bărbie. Dar dacă tot ai amintit de ziua de azi…

McBride se retrase.

— Chiar vrei să vorbim despre asta?

Nu avea de gând să se lase. McBride avea nevoie să îşi descarce sufletul. Se strădui să ajungă până la tăblia patului şi îl prinse de umerii laţi.

— Spune-mi mai întâi despre Laura. Unde ai cunoscut-o?

Bărbatul se întoarse către ea, codindu-se. Dar după o clipă se relaxa puţin şi se aplecă spre ea.

— La colegiu. Era foarte bună la matematică. Eu eram bun la istorie. Făceam un fel de troc. Ea mă ajuta la mate şi eu am trecut-o cu bine prin civilizaţia apuseană.

— Cum arăta?

— Era drăguţă, zâmbi el, cu privirea în depărtare. Nu ca o stea de cinema, dar drăguţă. Avea o piele superbă, foarte albă. Îmi amintesc că tot timpul se ungea cu o tonă de loţiune de plajă înainte să iasă din casă. Clare i-a moştenit pielea.

Odată pornit, McBride nu se mai opri din povestit. Îi spuse lui Lily cum se preschimbase prietenia lor în dragoste. Se căsătoriseră imediat după absolvire.

Laura preda matematica la liceu, iar el se dusese direct la Academia de Poliţie. După trei ani de căsătorie au încercat să facă un copil, dar Laura nu putea duce sarcina până la capăt.

— Un expert în probleme legate de fertilitate a găsit până la urmă o deformare a uterului pe care o trecuseră cu vederea alţi doctori. A fost o operaţie relativ simplă. Nici nu ne-am dezmeticit bine şi a apărut

Clare.

McBride îşi încreţi buzele când pronunţă numele fiicei sale. Lily îl strânse de umeri, tânjind după hariil surorii sale Iris. Ea ar fi ştiut să îi ia durerea cu mâna sau măcar să i-o domolească. Lily ar fi dat orice să îi poată vindeca suferinţa.

Dar tot ce putea ea să facă era să vadă lucruri pe care alţii nu le puteau vedea. Tocmai harul pe care îl detesta McBride. Iar după ce îl văzuse alături de Delaine în acea după-amiază şi auzise cum i sedest rămase viaţa din pricina promisiunilor neadevărate ale femeii, Lily înţelesese de ce McBride nu mai avea încredere în aşa ceva.

— Câţi ani avea Clare când a dispărut?

— Nici măcar trei. Şi / „Aproape un bebeluş”, îşi zise Lily.

— Se juca liniştită în curte, apoi dintr-odată... făcu, apoi vocea i se stinse, de parcă nici acum nu îi venea să creadă ce întâmplase în urmă cu şase ani. S-a dus. Fără urmă.: – };, r>)! i; – ” i? (*).).:

— Nimeni n-a văzut nimic?; y;, d; i * /, m; v d McBride scutură din cap?: s-a ** i i;”;

— Era o zi de lucru. Majoritatea familiilor de pe stradă aveau copii mai mari, care erau cu toţii la şcoală. Laura o învăţa pe Clare să se dea cu tricicleta când a sunat telefonul. A fugit în casă să răspundă. N-a lipsit mai mult de un minut sau două. Aveam un gard – vocea i se frânse. Nu s-a gândit că ar putea să păţească ceva.

Lily închise ochii, simţindu-şi inima grea. Poate că nu

ar fi trebuit să îl oblige să îi povestească. McBride se ghemui, cu genunchii la piept.

— Laura a venit cu ideea să ne ducem la un clarvăzător, iar eu nu m-am opus. Aş fi făcut orice s-o găsesc pe Clare.

— Aşa aţi ajuns la Delaine.

— Ea ne-a căutat pe noi. A venit la Poliţie şi ne-a spus că a avut o viziune cu Clare. Ştia cu ce era îmbrăcată şi că avea o zgârietură pe bărbie, pentru că se răsturnase cu tricicleta. Ştia care era jucăria ei preferată. Doamne, eram porniţi să o credem, completă el, cu amărăciune.

— E normal. Voiaţi să vă găsiţi fiica.

— Voiam să găsim pe cineva care să ne spună că n-a păţit nimic, chiar şi după ce trecuseră săptămâni întregi fără niciun indiciu, adăugă şi se frecă nesigur pe bărbie. Sunt poliţist, Lily. Ştiam ce se întâmplase. Era evident, dar nu puteam să accept. Delaine ne-a convins că a văzut-o pe Clare, că trăia cu o altă familie şi că nu trebuia decât să ne dăm seama cine sunt oamenii ăia. Avea viziune după viziune, se apropia din ce în ce mai mult, iar eu credeam fiecare cuvinţel. Am

urmat toate pistele, n-am dormit nopţi la rând, am examinat fiecare detaliu, am cântărit fiecare posibilitate. Dacă vedea un trandafir, făceam o listă cu toate florăriile şi serele din împrejurimi. Mă uitam şi în cartea de telefon după toate persoanele cu numele Roza, pentru oiice eventualitate. Am umblat de mi-am tocit încălţările. Am bătut la toate uşile, am dat telefoane, mi-am hăituit colegii de la Poliţie până când erau gata să mă închidă la azilul de

nebuni. Şi apoi, în sfârşit! McBride izbucni într-un râs lugubru, cum Lily nu mai auzise niciodată: Delaine ne-a anunţat că a găsit-o. A văzut-o pe Clare într-o casă verde cu alb din Rockwell, dincolo de graniţa statului. Ne-a dat şi un nume: Grainger.

— Aşa că v-aţi dus la familia Grainger? întrebă Lily, simţind că i se face pielea de găină.

— Am dat buzna acolo. Două maşini de aici, plus şeriful din Rockwell. Cu girofarurile aprinse şi sirenele pornite. I-am speriat de moarte pe bieţii oameni, care sărbătoreau ziua de naştere a fetiţei lor.

— Care nu era Clare…

— Care nu era Clare, repetă el, cu o voce stinsă. Cred că mi-am dat seama abia în clipa în care am văzut-o pe fetiţa cu codiţe şi rochiţă verde de sărbătoare. Houy Grainger trăia. Micuţa mea murise.

— Îmi pare atât de rău, zise Lily, cu lacrimile curgându-i şiroaie.

— După asta, i-am spus lui Delaine să nu se mai apropie de noi. I-am interzis să mai aibă de-a face cu Laura. M-am asigurat că nu o mai lasă să intre la postul de Poliţie, oftă el. Ceea ce a făcut ea a fost de o cruzime de neegalat. Mai bine ne omora pur şi simplu.

Lui Lily i se făcu rău. Înţelegea acum multe lucruri care o încurcaseră la început. Se întreba cum de mai putea să stea în preajma ei după experienţa cu Delaine. Nu era de mirare că voia să o ţină departe de Andrew.

Dar ea ştia că Abby Walters trăieşte. Chiar ştia!

Dar dacă şi Delaine fusese la fel de sigură în cazul lui Clare?

— După incidentul de la familia Grainger, Laura a început să o vadă peste tot pe Clare. La magazin, în parc, la biserică. Trecea cu maşina pe lângă vreo şcoală şi jura

că o văzuse dându-se în leagăn sau căţărându-se pe bare.

Pieptul i se zgudui, de parcă îi venea greu să respire.

— Într-o zi i s-a părut că o vede pe Clare pe partea cealaltă a bulevardului Beaumont. Nici măcar nu s-a uitat înainte de a o lua la fugă. O maşină…

Lily nu mai suporta să îl asculte. Îşi lipi palma de gura lui McBride.

— Te rog…

El îi smulse mâna, de parcă ceva îl forţa să termine povestea.

— Am ajuns la Urgenţă chiar înainte să moară. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că a văzut-o pe Clare. Mi-a zis să mă duc după ea, continuă şi chipul i se schimonosi. N-am putut să îi îndeplinesc *f*

ultima dorinţă. N-am putut să i-o aduc pe fetiţa noastră.

Un suspin adânc, sacadat, violent izbucni din abisul întunecat pe care îl ascundea şi pe care Lily îl simţise încă de la prima lor întâlnire. Îl strânse în braţe, jelind copila pe care nu apucase să o cunoască, în timp ce el se descărca de şase ani de chinuri trăite în singurătate.

Tremurul i se domoli treptat şi se retrase din braţele ei. Ea îi dădu drumul, lăsându-l să se adune. McBride se aşeză pe marginea patului, cu spatele la ea, frecându-se la ochi şi ştergând urmele durerii sale.

— Iartă-mă.

— Nu am de ce.

Îi aruncă o privire peste umăr.

— Ştiu că tu chiar crezi că o vezi pe Abby Walters

când intri în transă sau mai ştiu eu ce faci acolo. Ştiu asta.

— Dar nu mă crezi.

— N-o mai pot face, îi răspunse, frecându-se pe obraz. Îmi pare rău…

— Nu contează. i El îi întoarse spatele…

— Dar o să mă urăşti în timp din cauza asta. Avea oare dreptate? în clipa de faţă, în patul lui, cu trupul acela fierbinte şi puternic alături de al ei, nu îşi putea imagina aşa ceva. Dar ce se va întâmpla când o să aibă o altă viziune cu Abby?

Lily fugise toată viaţa de harul ei. Îl detestase, se temuse de el. Acum începuse, în sfârşit, să aibă încredere în sine, să creadă că i se dăruise această capacitate deosebită cu un scop anume. Putea să se folosească de ea să îi găsească pe cei pierduţi, să găsească fetiţele speriate ca Abby.

Acum nu mai putea da înapoi. Chiar şi pe vremea când încerca să scape de el, harul acesta rămăsese un element esenţial al personalităţii ei.

O definea.

McBride se întoarse şi îi mângâie chipul.

— Hai să nu ne mai gândim la asta azi, bine? O vom face altă dată.

Se întinse şi o trase lângă el, răsuflând cald pe o-brazul ei. Lily îl auzi respirând tot mai adânc, cuprins de somn, cu trupul relaxat şi satisfăcut lipit de ea.

Dar ea rămase trează, întrebându-se dacă proaspăta lor intimitate putea supravieţui următoarei ei viziuni.

Capitolul al paisprezecelea

Deşi Casey nu simţea frigul în timp ce înainta pe urmele lui Abby prin pădure, era convinsă că fetiţa

îngheţase de frig. Nu avea palton, iar în picioare nu purta decât o pereche de şosete subţiri şi murdare. Pentru că era mai mare şi se considera mai înţeleaptă, Casey voia să îi poarte de grijă prietenei sale. Trebuia să o ajute pe Abby să găsească un adăpost călduros unde să se poată ascunde până când dădea de Lily.

— Abby! strigă ea, dar fetiţa alergă mai departe. Probabil că îi era frică de omul acela urât cu puşcă, îşi zise Casey, străduindu-se să o ajungă din urmă. Se uită înapoi să vadă dacă omul le urmăreşte. Nu îl zărea, dar auzea în schimb crengile trosnind sub tălpi în spatele ei. O pătrunse un sentiment de teamă, violent şi sufocant. Avea acelaşi gust ca monedele ei şi îi amintea de bărbaţii care rămăseseră în rulotă.

În faţa ei Abby se năpustea printre copaci, împiedicându-se de rădăcini şi încurcându-se în tufele joase care acopereau ca o pătură solul pădurii. Casey nu reuşea nicicum să o ajungă şi nu înţelegea de ce. La urma urmei, Casey plutea ca un fluture, evitând cu uşurinţă cioturile şi crengile de care Abby se poticnea la tot pasul.

— Abby, trebuie să te ascunzi! Te ajut eu, ţipă Casey prin întuneric.

„Doamne sfinte, fă să mă audă”, se rugă ea fierbinte. „Fă să mă audă!”

Abby se împiedică de o altă rădăcină şi se prăbuşi pe burtă, izbindu-se de pământ cu o bufnitură. Începu să gâfâie slab, speriind-o pe Casey, care făcu un ultim efort şi o ajunse.

— Abby, te-ai lovit? Abby, mă auzi?

Fetiţa reuşi să tragă aer în piept de câteva ori, scurt şi chinuit. Gâfâitul astmatic se linişti.

— Casey? întrebă, făcând ochii mari. Lui Casey îi venea să ţipe de bucurie.

— Şşt! Da, eu sunt! Trebuie să fugi. Te urmăreşte cineva.

Abby începu să plângă.

— Am auzit un bum-bum, Casey. Cred că a tras cineva cu puşca.

Casey îşi aminti arma pe care o zărise în mâna omului acela încruntat. I se păruse gigantică precum un tun.

— O să mă găsească, se văicărea Abby. O să mă găsească şi o să mă împuşte! suspină ea, înecându-se. Spune-mi ce să fac, Casey! Mi-e frică!

— Trebuie să taci, aşa cum ţi-a spus Lily, ţi-aduci aminte?

Smiorcăitul lui Abby aducea cu zgomotul unui tunet în urechile lui Casey.

— Vreau la Lily! scânci fetiţa. V

206

Paula Gmves

Tărâmul interzis

207

Deşi cuvintele ieşeau din mintea lui Abby, şi nu din gura ei, Casey îşi ţinu răsuflarea, temându-se că omul care se uita urât o auzise.

— O să fie bine, îi promise ea, cu un gând şoptit. Lily o să vină repede, vei vedea.

Pe la miezul nopţii, Lily era încă trează. Încordarea nu o lăsa să închidă ochii. Stomacul o durea, amintindu-i că sărise peste masa de seară.

Fără să îl trezească pe McBride, se desfăcu din îmbrăţişarea lui şi se dădu jos din pat. Aerul rece îi învălui trupul, aşa că se îmbrăcă cu cămaşa pe care o purtase el. Luă de pe jos şi pătura care căzuse în timp ce făcuseră dragoste, şi-o înfăşură în jurul umerilor şi apoi se îndreptă

spre bucătărie, căutând ceva de mâncare.

Nu era mare lucru în cămară. După ce împinse în lături câteva cutii şi conserve, dădu de un pachet de biscuiţi care nu păreau prea vechi. Luă un pahar de pe grătarul pentru uscat vase de pe chiuvetă, îl umplu cu apă şi se îndreptă spre masă.

La jumătatea drumului începu să tremure. Ajunse totuşi la masă, prăbuşindu-se pe un scaun chiar înainte ca uşa din mintea ei să se dea de perete şi să fie absorbită în ceaţă.

În faţa ei se ivi din pâclă Casey.

— Vai, Lily! strigă şi i se aruncă în braţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lily, strângând-o la piept.

— Cineva a tras cu puşca şi am văzut un om rău şi urât cu o puşcă în mână şi cred că i-a omorât pe oamenii care au furat-o pe Abby, iar ea a fugit, dar e singură în pădure şi-i e frig şi se teme şi omul ăla o caută şi nu ştiu ce să fac!

Casey se foi până ce se strecură din braţele lui Lily şi o trase nerăbdătoare de mână ca s-o urmeze.

— Trebuie să ne ajuţi!

Lily nici măcar nu încercă să înţeleagă tot ce îi spusese Casey. O prinse strâns pe fetiţă de mână şi o urmă prin ceaţă.

McBride se trezise pe jumătate şi o aştepta somnoros pe Lily să revină în pat. Deşi parfumul ei se imprimase în cearşafuri şi pe pielea lui, îi era dor să o simtă lipită de el.

Îşi afundă faţa în perna ei şi inspiră adânc, amintindu-şi cum îl învăluise parfumul ei adormitor, dulce-picant, în timp ce făceau dragoste. Fusese în acelaşi timp generoasă şi egoistă, încrezându-se în el şi arătându-i când e mulţumită sau când vrea mai mult. Îi oferise la fel de mult şi lui, dornică şi nerăbdătoare să îi facă plăcere.

Iar după aceea îi oferise lucrul de care avea cea mai mare nevoie. Îl lăsase să împărtăşească cuiva tenebrele pe care le tăinuise în suflet atâta vreme.

Fusese mereu înspăimântat să se lase în voia durerii, de parcă astfel ar fi pierdut şi ultimul firicel care îl mai lega de Laura şi Clare. Dar de fapt nu le pierduse. Pentru prima dată după dispariţia lui Clare, reuşi să se gândească la fiica sa cu zâmbetul pe buze.

Clare fusese o fetiţă fericită, care ştia să se bucure şi să râdă. Când îi vedea gropiţele din obraji, i se topea

Inima de duioşie. Aproape că uitase acest lucru în ultimii şase ani.

Cum de putuse lăsa mânia şi jalea să îi fure zâmbetele lui Clare din inimă?

Mulţumită lui Lily, îşi regăsise amintirile fericite. Plictisit să o tot aştepte să se întoarcă în pat, îşi trase o pereche de pantaloni şi se îndreptă spre bucătărie, văzând lumina venind dintr-acolo. O găsi pe Lily aşezată la masă, cu spatele la el. Păşi până la ea cu picioarele goale pe linoleumul rece şi îi ridică şuviţele de păr, lipindu-şi gura de gâtul ei.

— Ţi-e foame? o întrebă, observând biscuiţii care-i stăteau în faţă.

Lily nu răspunse.

Apoi văzu paharul răsturnat şi apa care picura de pe masă în balta adunată la picioarele ei. Simţi un fior în ceafă.

— Lily?

Se ghemui lângă ea. Lily avea fruntea încreţită şi

privea fix în gol. Buzele-i moi şi rozalii scoaseră o şoaptă, dar nu distinse cuvintele. Avea o viziune.

Neluând în seamă apa vărsată, se aşeză în faţa ei, cu inima grea. Nu se aşteptase că va trebui să aibă de-a face cu partea aceea a personalităţii ei atât de curând. După tot ce se petrecuse între ei, încă nu putea, nu voia să creadă că ar putea avea capacitatea supranaturală de a „vedea” oameni şi locuri în afara realităţii pe care şi el o ştia. Dar nu putea nici să o considere o mincinoasă, un şarlatan care se preface ca să îl ducă de nas.

Atunci ce mai rămânea? Era nebună?

Ochii ei lipsiţi de viaţă erau îndreptaţi către fereastra bucătăriei, dar el ştia că nu îşi vedea imaginea oglindită în geamurile fumurii.

Aşteptă, din ce în ce mai neliniştit.

— Iat-o! arătă Casey şi o trase pe Lily de mână. Ceţurile din mintea lui Lily se desfăcură şi în faţa ei apăru Abby, plângând încet, în mijlocul unei păduri dese şi întunecate. Copacii se înălţau deasupra ei ca nişte monştri lungi şi subţiri, pe lângă care ea părea insignifiantă. Lily se concentra mai intens şi atinse feţişoara înlăcrimată a copilei înspăimântate. Simţi umezeala pe vârful degetelor.

— Lily, ai venit! zâmbi Abby, luminându-se la faţă. Lily simţi din nou fiorul de uimire cu care deja se obişnuise. Ştia că de fapt şade pe un scaun în bucătăria lui McBride, dar simţea pielea moale a lui Abby de parcă ar fi fost şi ea acolo, în pădurea întunecată şi rece.

O linişti pe Abby şi se concentra, încercând să recunoască împrejurimile. Întunericul înghiţea pădurea de jur-împrejur, dar în depărtare se auzea un zgomot, ceva, cineva care păşea pe crengile uscate de pe jos. Lily îşi încleşta fălcile şi se concentra, vrând să vadă dincolo de întunericul din faţa ei, dar nu auzea decât zgomotele.

— Abby, trebuie să te ascunzi.

— Uite o tufă mai mare, îi arătă Casey.

Lily o duse pe Abby acolo şi se ghemui lângă ea.

— Abby, trebuie să taci mâlc. Crezi că eşti în stare?

210

Paula Graves

Fetiţa încuviinţă.

Casey îngenunche lângă ele, cu ochii căprui larg deschişi aţintiţi asupra lui Lily, de parcă ar fi aşteptat ca ea să îi dea ceva de făcut. LUy simţi pe umeri povara răspunderii.

Zgomotul din spatele lor se apropia, iar Lily zări în sfârşit sursa acestuia. Deşi prin beznă nu distingea decât o umbră mătăhăloasă, se vedea după proporţii şi după mişcările puternice că era vorba de un bărbat.

Încercă să vadă mai bine, spunându-şi că ar fi fost perfect dacă viziunea ei ar fi inclus şi un reflector. Nu reuşi să îi vadă chipul pe întuneric.

Cel puţin nu până atunci când ajunse la doi paşi de ele.

O rază subţire de lună străpunse bolta de crengi de deasupra capului şi ilumina părul blond spălăcit şi trupul îndesat. Avea în jur de patruzeci de ani, era îmbrăcat în negru şi ţinea în mână o puşcă mare.

Lily o strânse mai tare pe Abby. Fetiţa încremeni.

Bărbatul se apropie şi mai mult. Lily îşi ţinu respiraţia, înspăimântată la gândul că va da de Abby până la urmă.

După o clipă chinuitoare, trecu de tufa în care se ascunsese Abby. Fetiţa dădu să se ridice, dar Lily o ţinu locului, răsuflând uşurată. Aşteptă, mângâind braţul micuţ al lui Abby, până când bărbatul dispăru. Apoi îi şopti:

— Crezi că mai poţi merge, Abby?;

— Sigur că poate, spuse Casey, prinzând-o de mână pe Abby. O ajutăm noi, nu-i aşa?

Abby clipi printre lacrimi şi dădu din cap.

Lily o ajută să se ridice.

— Scumpa mea, trebuie să te concentrezi cât poţi de tare, bine? Gândeşte-te că noi te ţinem de mână. Simţi?

Abby încuviinţă.

— Bine. Îţi aminteşti pe unde ai venit, păpuşico? Lily se temea ca nu cumva să o conducă înapoi la răpitorii ei.

Abby se uită în jur şi apoi arătă într-o direcţie, ridicând un braţ dolofan:

— Pe acolo.

— Aşa e, pe acolo am venit, aprobă Casey. Lily o strânse mai tare de mână.

— Haide!

Concentrându-se mai puternic, reuşi să vadă la vreo cincizeci de metri în faţă, dar i se păru că era de ajuns. Nu trebuia decât să o ajute pe Abby să facă pas după pas, până când dădeau de oameni.

Merseră o vreme şi într-un final Abby zise:

— Se vede o lumină.

Lily îşi miji ochii, dar nu văzu nimic”.

— Unde?

Fetiţa arătă la stânga. O trase pe Lily de mână, ca să se grăbească.

De cealaltă parte a lui Abby, imaginea lui Casey era neclară, abia se mai vedea. Lily se concentra exclusiv asupra lui Abby, ceea ce însemna că prezenţa lui Casey se datora propriilor ei puteri. Lily se întrebă dacă şi ea era clarvăzătoare.

Cum să-i explice toate acestea lui McBride?

Dintr-odată zări drept în faţă o luminiţă galbenă. Uneori dispărea în spatele copacilor, pe măsură ce se apropiau, dar devenea din ce în ce mai mare. Curând Lily îşi dădu seama că se apropie de un luminiş, în mijlocul căruia se afla o construcţie.

— O casă! strigă Abby şi o luă la fugă într-acolo. Era într-adevăr o casă, construită din scânduri de pin, ridicată într-un luminiş din pădure, cu o prispă lată ce se întindea de-a lungul faţadei.

Abby fu cât pe ce să se împiedice, dar fugi mai departe, mişcându-şi picioruşele cu iuţeală.

Inima ei crescu de bucurie când se convinse că Abby va scăpa cu adevărat. Va bate la uşa casei şi nişte oameni cumsecade îi vor deschide uşa şi o vor salva.

Nu-i aşa?

Dar dacă Abby era pe cale să intre în vizuina unui monstru şi mai înfricoşător?

Lily îşi alungă îndoielile. Abby nu mai putea rezista mult afară în frig. Trebuia să rişte să intre în cabana aceea.

— Abby, bate la uşă. Spune celor care îţi deschid că te cheamă Abby Walters şi că ai fost răpită. Spune-le să sune la Poliţie şi povesteşte-le ce ai păţit, bine? Ţii minte ce ţi-am spus?

Abby dădu din cap nerăbdătoare, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Vii şi tu cu mine? întrebă.

— Nu pot, scumpa mea. Dar o să vin să te găsesc în

curând, îţi promit.

Ijly dădu drumul mâinii lui Abby şi imediat ce pierdu contactul fizic cu fetiţa pâcla se îndesi şi îi înceţoşa privirea. Se agăţă disperată de viziune, urmărind-o pe Abby căţărându-se pe cele trei trepte ale prispei. Cercetă casa în căutarea unui semn distinctiv, un indiciu pentru poliţiştii care o vor căuta pe copilă.

Prin ceaţa care cuprindea încet-încet luminişul, zări o placă de lemn pictată, agăţată lângă uşă: două gâşte care zburau cu o flamură albastră în cioc pe care scria îngrijit: „Familia Marlin”.

Apoi ceaţa o înghiţi. Ieşi din cenuşiul ei câteva clipe mai târziu.

Dar nu era în bucătăria lui McBride.

Se afla în dormitorul lui Casey.

— O să pleci acum, nu-i aşa? întrebă Casey, strângând cu putere în braţe broasca ei verde şi zdrenţuită.

— Îţi promit că o să încerc să mă întorc. Poate că poţi tu să mă chemi.

— Nu mă mai simt singură când eşti cu mine, zâmbi Casey.

Lily încercă să o îmbrăţişeze pe fetiţă, dar realitatea o trăgea înapoi necruţătoare. Fu sorbită de uşa din minte pe când întindea încă braţele spre Casey.

Fata o privi din prag, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Apoi uşa se trânti şi Lily se trezi în bucătărie. Faţă-n faţă cu McBride.

Tresări.

El o atinse nesigur pe mână.

— Te simţi bine?

Îl prinse de încheietura mâinii.

— McBride, Abby a fugit! McBride se încruntă.

— Lily…

I

— Te rog, ascultă-mă măcar de data asta! Abby a sărit pe fereastra rulotei în care o ţineau închisă. A apărut un bărbat. Cred că i-a omorât pe răpitori, iar acum o caută pe Abby prin pădure. E înarmat. Am ajutat-o pe Abby să se ascundă până ce a trecut bărbatul acela de noi, apoi am luat-o în direcţia opusă şi am găsit o casă în pădure. Am mai reuşit să o văd pe Abby că bate la uşă.

Cu fruntea încruntată, McBride se ridică şi se îndepărtă de ea.

Ea îl urmă, micşorând distanţa dintre ei.

— Trebuie să suni la FBI sau unde vrei! Dacă cei care locuiesc în casa aia nu sunt oameni cumsecade?

— Parcă eşti… nebună.

— La naiba, McBride, dacă nu suni tu pe cineva, o s-o fac eu. E într-o casă într-o pădure. Nu am reuşit să îmi dau seama foarte bine unde, dar cred că e aici prin zonă. Împrejurimile mi se păreau cunoscute. Casa are un singur nivel, e construită din scânduri de pin, cu o prispă mare ca o verandă. Şi are o tablă pe peretele de lângă uşa din faţă cu două gâşte care duc un steag pe care scrie „Familia Marlin".

O prinse de mână.

— Lily, ascultă-mă…!

Dar înainte să mai poată scoate o vorbă, sună telefonul.

Lily se înecă de emoţie. Oare cei din casă sunaseră deja la Poliţie?

McBride încremeni. Pe chipul lui se putea citi că e tulburat de coincidenţa apelului. Îşi întoarse privirea de la ea către telefonul care suna.

— Răspunde, îl îmboldi ea, cu stomacul firemătând de nerăbdare.

McBride ridică receptorul. Imediat pe chip i se perindară nenumărate reacţii: neîncredere, furie, confuzie, consternare, înţelegere, uluire şi, în sfârşit, un amestec de teamă şi speranţă.

— Bine, plec chiar acum, spuse şi închise telefonul.

— Era vorba de Abby, nu-i aşa? Păşi încet spre ea, buimăcit.

— Un bărbat pe nume Jerry Marlin a sunat la şeriful din zonă. În plină noapte o fetiţă a bătut la uşa lui spunându-i că o cheamă Abby Walters şi că trebuie să sune la Poliţie.

Timp de o clipă Lily nu reuşi să prindă înţelesul vorbelor lui McBride. Apoi începu să tremure. Se aşeză pe scaun bâjbâind.

— E teafără?

— După părerea lor, da.

McBride se apropie şi mai mult de ea, deschise gura, apoi o închise din nou, de parcă n-ar fi ştiut ce să spună.

Nici ea nu ştia.

Se opri la un pas în faţa ei.

— Agentul Brody a plecat deja. Trebţiie să njă, duc şi eu

Lily se ridică.

— Vin cu tine.

McBride se concentra asupra drumului întunecat, plin de serpentine. Adresa lui Jerry Marlin era niunărul

216

Paula Graves

unei cutii poştale de pe un drum de ţară, dar şeriful le explicase pe unde să o ia. Mai aveau cam un kilometru.

Lily tăcuse tot timpul drumului. Mai bine aşa. McBride nu ştia ce să îi spună. Lumea se întorsese cu susul în jos. Nimic nu mai avea sens. El se baza pe dovezi. Iar în cazul Abby Walters dovezile spuneau că aparent fetiţa era totuşi în viaţă. Se pare că reuşise să fugă din mâinile răpitorilor, o luase prin pădure şi bătuse la uşa cabanei lui Jerry Marlin.

Iar Lily Browning îi spusese toate astea înainte să sune telefonul.

Îi era teamă să creadă că o vor găsi pe Abby în viaţă şi teafără. Fusese convins că aveau să o găsească într-un şanţ sau într-o ladă de gunoi, pe undeva prin ţinut. Îşi pregătise deja în minte ce avea să îi spună lui Andrew Walters.

Îi era teamă să creadă toate astea până când nu o vedea cu ochii lui pe Abby.

Ieşi de pe şosea şi intră pe un drum pietruit care se afunda adânc în pădure. Pietrişul lăsă loc curând pământului bătătorit.

— Mai avem un pic, murmură el, primele cuvinte pe care le spusese în ultimele zece minute.

Lily stătea alături, încordată şi palidă. Se întoarse spre el, în ochi reflectându-i-se luminile de pe bord.

— Cum te simţi? Ţi-e destul de cald? Lily încuviinţă.

— L-a sunat cineva pe Andrew Walters?; – McBride scutviră din cap.

— Am vrut să aşteptăm, ca nu cumva să fie o glumă proastă sau o alarmă falsă.

Farurile Chevrolet-ului luminară dintr-odată

vopseaua reflectorizantă de pe maşina şerifului, apoi cabana de lemn de pin. McBride parcă în spatele maşinii şerifului şi se întoarse către Lily.

— Eşti gata?

Ea îşi desfăcu centura de siguranţă şi dădu din cap.

Se întâlniră în faţa maşinii, iar Lily îşi strecură mâna într-a lui. O strânse de degete şi urcară alături treptele joase. Zări imediat placa de lemn de lângă uşă. Până şi în lumina slabă a lunii se puteau distinge cele două gâşte şi steagul cu înscrisul.

— Familia Marlin, murmură el.

Mâna lui Lily tremura într-a sa. Îşi coborî privirea către ea şi văzu că se uita fix la tăblia de lângă uşă.

— Este exact ceea ce am văzut, suspină ea.

O strânse de mână şi bătu la uşă. Aceasta se deschise şi un ajutor de şerif deşirat îl salută.

— Dumneata eşti McBride?

— Da, răspunse el, arătându-i insigna de pe curea, apoi lăsă mâna lui Lily. Ea e Lily Browning. Ne-a fost de ajutor. Unde-i fetiţa?

Ajutorul de şerif arătă către o uşă din stânga. McBride trecu prin bolta lată, urmat de Lily.

La masa din bucătărie şedeau trei persoane. Pe unul din scaune stătea un bărbat mătăhălos cu părul cărunt şi în faţa lui o femeie scundă şi grăsuţă cu moaţe roz în părul oxigenat.

Iar în mijloc, cu mânuţele murdare, lipite de o cană de ceramică, se afla Abby Walters.

McBride simţi un nod dureros şi fierbinte în stomac.

Făcu câţiva paşi nesiguri spre fetiţă, apoi se repezi la ea, întinzându-şi mâna pentru a-i atinge chipul.

— Abby?

Copila clipi iute, speriată de impetuozitatea lui. Avea pielea caldă şi incredibil de moale. McBride suspină scurt.

— Spune-mi cum te cheamă, iubito! Fetiţa se şterse pe obraz cu mâna murdară.

— Mă numesc Abby Walters şi locuiesc pe strada Winslow la numărul 524 şi vreau să mă duc acasă.

— O să vină în curând tăticul tău. Dar acum trebuie să îmi spui tot ce ţi s-a întâmplat în seara asta.

Feţişoara lui Abby se schimonosi.

— Am auzit o pocnitură. Ca nişte artificii mari. Am împins de fereastră mult şi s-a deschis, am sărit afară şi am fugit.

McBride îi aruncă o privire lui Lily, care stătea în pragul bucătăriei, apăsându-şi mâinile pe stomac, cu ochii plini de lacrimi aţintiţi asupra lui Abby.

Avusese dreptate de la bun început. Skeet, Gordy, Abby. Casa asta şi gâştele de pe placa din verandă…

Se întoarse către Abby, care continua să vorbească.

— Era tare sus şi m-am speriat că o să cad şi o să-mi rup gâtul, aşa cum îmi zice mami mereu, dar mi-era şi mai frică de Skeet că o să vină şi o să dea în mine, cum a dat în mami, aşa că am deschis geamul şi am sărit.

Îşi mută ochii de la el şi privi în spatele lui. McBride auzi vocea lui Lily, suavă şi tremurătoare: – Abby. Eu sunt, Lily.

Faţa lui Abby se lumină toată. Sări de la masă şi trecu ca o săgeată pe lângă McBride.

Acesta se întoarse şi văzu cum fetiţa se aruncă în braţele ei. Lily o strânse mai să o striveâiscă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ai venit, Lily, ai venit! strigă Abby.

Capitolul al cincisprezecelea

Lily o strânse pe Abby şi mai tare în braţe. O găsise cu adevărat şi era teafără. Nu mai era doar o fetişoară pistruiată în bezna din mintea ei, ci o copilă în carne şi oase care o strângea cu braţele ei micuţe. Abby o atinse pe obraji.

— Eşti atât de frumoasă! Nu te-am putut vedea până acum.

Lily mângâie buclele roşcate ale fetiţei.

— Sunt atât de mândră de tine! Ai fost atât de curajoasă că ai fugit!

— Mami o să fie mândră de mine, nu-i aşa? Inima lui Lily se frânse. Îşi ridică ochii către

McBride, care se sprijinea cu toată greutatea de masă, nedezlipindu-şi ochii de la ele. Arăta de parcă l-ar fi lovit un camion.

I se prăbuşiseră toate credinţele exclusiv raţionale, adânc înrădăcinate. Abby era vie şi nu păţise nimic, iar Lily nimerise drept la ţintă. Întreaga sa concepţie despre realitate se făcuse pulbere.

Prin spatele ei intrară în bucătărie agenţii Brody şi Logein. Brody se încruntă spre Lily.

— Ce caută ea aici? întrebă.

— Avem multe lucruri de lămurit, îi răspunse McBride, îndreptându-şi spatele. L-a sunat cineva pe Walters?

Purtându-se de parcă Lily n-ar fi fost acolo, Brody îi zâmbi lui Abby, iar trăsăturile sale dure, ca săpate în piatră, se înmuiară.

— Bănuiesc că tu eşti Abby. Fetiţa se agăţă disperată de Lily.

— Nu te speria, o linişti ea, mângâindu-i zulufii ciufuliţi. Domnul Brody o să te întrebe câte ceva.

— Despre Gordy şi Skeet? zise Abby cu gravitate. Lily îşi trecu degetele prin părul lui Abby.

— Da, scumpa mea. Hai să ne aşezăm la masă şi să stăm de vorbă cu domnii Brody şi Logan.

O duse pe Abby la masă şi o aşeză pe scaun.

— Domnişoara Browning, i se adresă Logan lui Lily, prinzând-o de braţ şi nelăsând-o să se aşeze lângă Abby, aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— A fost cu mine toată noaptea, interveni McBride. Brody şi Logan se întoarseră amândoi către el, apoi înspre Lily, care se înroşi toată.

— Faceţi-mi, vă rog, pe plac, decise Brody, într-un final.

McBride vru să protesteze, dar Lily îi puse mâna pe braţ.

— Nu-i nicio problemă, zise ea.

Îl urmă pe agentul Logan în salon. Acesta o invită cu un gest scurt să se aşeze pe canapeaua butucănoasă de lângă geam, iar el se aşeză în faţa ei pe un fotoliu cu tapiţeria colorată. Umerii săi laţi şifonară dantela aşezată cu grijă pe spătarul fotoliului.

— Domnişoara Browning, vă rog să îmi spuneţi ce s-a întâmplat după ce aţi plecat de acasă în seara aceasta.

— Cel puţin o parte din ce am făcut nu vă priveşte, i-o tăie ea, mulţumită să vadă că mai există pe lume bărbaţi care roşesc.

— Atunci povestiţi-mi partea care mă priveşte. Lily se supuse, zâmbind pe furiş.

— Chiar ai auzit-o pe Lily în camera ta, Abby? întrebă Brody cu o voce blândă, dar McBride putu simţi enervarea

agentului.

— Nu era cu mine *în* cameră, se strâmbă Abby, nerăbdătoare. Era în *mintea* mea şi mă ajuta să o aud.

— Aşa ţi-a spus Lily, că e în mintea ta?

— Da, că la-nceput am crezut că e o fantomă şi m-am speriat. Dar apoi mi-a zis că e în mintea mea şi nu mi-a mai fost frică. M-a îmbrăţişat şi m-a făcut să mă simt mai bine.

— Te-a îmbrăţişat? Te-a atins? Abby se încruntă.

— Păi, cam aşa ceva. Era ca nişte fluturi, ştii? Ca sute şi sute de fluturi care mă atingeau cu aripile. Dar nu m-am mai simţit aşa de singură.

— Şi te-a ajutat să găseşti casa asta? întrebă Brody.

— Ea şi Casey. Lily mi-a spus să bat la uşă şi să le spun că sunt Abby Walters şi să sune la Poliţie, încuviinţă Abby cu gravitate. Şi aşa am făcut.

McBride inspiră cu greutate. Fusese oare Lily cu adevărat în mintea fetiţei, ajutând-o să scape? Ce altă explicaţie exista? Lily nu lipsise din preajma sa mai mult de cincisprezece minute. Dacă nu cumva sărise într-un elicopter care tocmai trecea pe acolo, n-avea cum să ajungă până în pădure şi să se şi întoarcă atât de repede.

— Cine-i Casey? întrebă Brody.

— E o fetiţă care venea să mă vadă. Nici pe ea n-o vedeam, răspunse Abby, de parcă ar fi povestit ceva absolut normal.

Lui McBride i se făcu pielea de găină.

Agentul FBI se întoarse către locotenent, ridicând dintr-o sprânceană atât de mult încât aceasta aproape că îi atingea rădăcina părului. Îşi îndreptă din nou atenţia către fetiţă şi o întrebă:

— Abby, eşti sigură că Lily nu a fost niciodată la tine în cameră?

— Da, sunt sigură. Şi nici Casey. Ţi-am spus deja,

răspunse Abby, cu gura schimonosită de plâns şi cu ochii înroşiţi şi plini de lacrimi. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Vreau acasă, ceru ea şi din ochi i se prelinseră câteva lacrimi. Vreau la mami.

— Las-o-n pace, Brody, a trecut prin destule în seara asta, spuse McBride, lăsându-şi mâna pe braţul agentului.

Brody îi făcu semn lui McBride să îl urmeze şi o lăsară pe doamna Marlin să intre şi să o liniştească pe Abby.

— Cine crezi că e Casey? întrebă McBride când ieşiră pe coridorul întunecat.

Agentul ignoră întrebarea…

— Domnul Walters e pe drum?, McBride încuviinţă.

— Am trimis un om după el. Nu părea să fie în stare să conducă până aici.

— Foarte bine, încuviinţă Brody, ducându-se spre uşa deschisă a salonului, un dreptunghi de lumină în coridorul îngust şi mohorât.

Înăuntru, Lily şi agentul Logan stăteau faţă în faţă, ambii tăcuţi şi încordaţi.

— Mike, vii, te rog, puţin? îl chemă Brody. Când agentul Logan ieşi din salon, McBride intră şi se ghemui lângă Lily.

— E totul în ordine? o întrebă el. i Ea încuviinţă.

— Cum se simte Abby? îl întrebă.

— Foarte bine. Te adoră. Nu o întrebă despre Casey de faţă cu agenţii. Era mai bine să aştepte pentru mai târziu. Lily zâmbi.

— Mă bucur că n-a păţit nimic.

— McBride, vii puţin? întrebă Brody. Agenţii se îndepărtară de pragul uşii, obligându-l pe locotenent să-i urmeze. La vederea expresiei sumbre de pe faţa lui Brody, lui McBride începu să-i clocotească stomacul. Agentul FBI

îşi coborî vocea.

— Tocmai ne-au sunat colegii tăi. Au găsit rulota în care era ţinută Abby. Am găsit şi automobilul Lexus al Debrei Walters.

McBride presimţea că urmează ceva neplăcut.

— Şi răpitorii?

— Au fost împuşcaţi…?

McBride îşi aminti ce-i spusese Lily mai devreme.

Un bărbat cu o puşcă.

Lily îl văzuse pe ucigaş.

Era prima dată când ucidea pe cineva.

Nu fusese cum îşi imaginase, nici reculul armei în mână şi nici zgomotul asurzitor, de la care îi răsunau încă urechile. Iar sângele… Oh, Doamne, sângele!

N-avusese încotro. O crimă necesară ca să acopere o altă crimă.

Hainele îi erau împroşcate de sânge, picături roşii răspândite pe lâna neagră. Dar se pregătise pentru asta. Îşi scoase mănuşile de latex şi le făcu sul împreună cu puloverul, pantalonii şi pantofii, tremurând în pielea goală în bătaia vântului rece de octombrie, îndesă hainele mânjite de sânge într-o pungă mică de gunoi şi le aruncă în containerul din stradă.

Îmbrăcă hainele de rezervă pe care le adusese, închise capacul lăzii de gunoi şi se întoarse la maşină, cu frica în sân.

Îl zărise oare Abby? Nu credea. Chiar dacă îl văzuse, era doar un copil, iar copiii se zăpăcesc uşor. Iar alibiul, în caz că va avea nevoie de el, îi era de nezdruncinat.

Poate că, în sfârşit, se terminase.

Walters ajunse la casa familiei Marlin cam în acelaşi timp în care Brody şi Logan îl informau pe McBride cu privire la cele două crime, aşa că locotenentul nu fu de

faţă la reîntâlnirea dintre tată şi fiică. Walters o strângea în braţe pe fetiţa somnoroasă când el şi Lily intrară în bucătărie.

Walters se uită la Lily cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu cum…

Ea scutură din cap şi îi strânse mâna.

— Nu-i nevoie.

— Domnule Walters, aş vrea să vă pun pe amândoi sub pază până când se linişteşte lucrurile.

Ochii albaştri ai senatorului se îngustară.

— Cum adică să se liniştească? întrebă el. McBride aruncă o privire spre Abby, care adormise deja pe umărul tatălui ei. Cu o voce joasă, îl înştiinţa despre cele două crime. Walters păru şocat.

— Doamne sfinte! Dar de ce?

Asta era adevărata întrebare. Cine şi de ce ar fi vrut să îi omoare pe răpitori?

— Tocmai am pornit o anchetă.

— Şi credeţi că Abby e în pericol?

— Nu a văzut cine i-a împuşcat pe cei doi şi, din câte ştim noi, nici el nu a văzut-o pe ea. Dar nu putem risca.

Era posibil ca omul cu părul blond spălăcit să nu o considere pe Abby o ameninţare şi să nu o urmărească, dar McBride nu avea de gând să rişte viaţa copilei bazându-se pe o simplă presupunere.

— Vă putem oferi pază la hotel douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Walters scutură din cap.

— Nu vreau să o duc într-un loc străin. Sora Debrei a acceptat să o găzduiască pe Abby până când aranjez eu lucrurile aici. O să trimit acolo jumătate din garda mea personală. În felul ăsta o să aveţi suficienţi oameni să cercetaţi crimele astea.

McBride ar fi preferat să o ţină pe Abby într-un loc în care ar fi fost sigur că nu e în pericol, dar înţelese dorinţa lui Walters de a o duce pe fetiţă într-un loc cunoscut, cu o persoană pe care o ştia şi pe care o iubea.

— S-ar putea să avem din nou nevoie să stăm de vorbă cu ea.

Lui Walters nu păru să îi convină, dar acceptă:

— Am înţeles.

McBride îi făcu semn lui Theo Baker să se apropie şi îl informă cu privire la hotărârea luată, explicându-i că va trebui să îi păzească pe drumul de întoarcere la hotel.

McBride şi Lily îi conduseră pe Walters şi pe Abby la maşina lui Theo. Sergentul ocoli maşina ca să se aşeze la volan.

— Te întorci la birou? întrebă.

— O duc pe domnişoara Browning acasă, răspunse McBride, nevoind să o lase singură tocmai acum, când fusese martoră la o crimă.

Theo rânji. McBride îl privi cu severitate, dar asta îl făcu să rânjească şi mai tare.

— Numai să nu-ţi închizi celularul, Romeo. Când ceilalţi plecară, McBride o prinse pe Lily de mijloc şi îşi sprijini capul de al ei. Îi creştea inima de bucurie la vederea lui Walters şi a fetiţei sale, dar nu reuşea să îşi înăbuşe o înţepătură de invidie şi de ciudă. Dele lui nu-i fusese dat să îşi găsească fiica? Inspiră adânc, ascunzându-şi sentimentele.

— Ce mai noapte! Lily îl îmbrăţişa.

— S-au întâmplat destule lucruri pe care trebuie să le asimilezi.

Se uită la ea cu ciudă.

„Să le asimilez? Halal cuvânt pentru a descrie cum pentru mine totul tocmai s-a întors pe dos”.

— Zău?

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea.

McBride se frecă pe obraz, ruşinat că îi răspunsese cu atâta iritare. La urma urmei, el fusese cel care greşise. Greşise de la bun început, când o acuzase că e o mincinoasă şi o prefăcută, iar mai târziu, atunci când o considerase nebună.

Ei, acum trebuia să accepte lucrurile aşa cum erau. Lily spusese adevărul. Era o vizionară, un medium, o clarvăzătoare – iar el îşi ştersese din vocabular toate aceste cuvinte cu ani în urmă.

Dar şi-ar fi dorit să se simtă mai în largul lui. Viaţa lui părea mai simplă pe vremea când putea să se îngroape în scepticism.

— Nu sunt supărat, zise, atingându-i obrazul. Dar am nevoie de ceva timp.

— Să asimilezi, răspunse ea, uşor amuzată.

— Mda.

Pe drum îi puse o întrebare legată de ceea ce îl sâcâia încă de când o ascultase pe Abby Walters.

— Lily, cine-i Casey?

Ochii ei sclipiră în lumina albastră a indicatoarelor de pe bord.

— A amintit Abby de ea?

Simţi că i se ridică părul de pe ceafă.

— A zis că e o fetiţă care venea pe la ea uneori, dar că n-a văzut-o niciodată.

— Casey e o fetiţă de vreo nouă sau zece ani. Locuieşte cu mama ei care e… ciudată, răspunse Lily, cu voce joasă şi tristă. Cred că e înfiată, pentru că mai-că-sa îi zice pe alt nume.

Pe McBride îl trecu un fior de nelinişte.

— Ce nume?

— Gina.

Un vechi şi binecunoscut sentiment de dezamăgire i se puse ca o piatră pe suflet.

— Şi unde locuieşte?

— Nu sunt sigură. Ar putea fi oriunde.

— Cum de a ajuns în camera lui Abby? întrebă, deşi îi era groază să audă răspunsul.

— Cred că este şi ea o clarvăzătoare. „Perfect!” îşi zise.

— De câte ori ai văzut-o?

— De câteva ori, răspunse Lily, coborându-şi privirea.

— Dar nu mi-ai spus niciodată de ea.

Îşi ridică ochii pieziş către el, cu un reproş mut în privire.

Normal că nu îi spusese. Ar fi interpretat cuvintele ei ca pe o dovadă că e ori mincinoasă, ori smintită.

— De ce o vizita Casey pe Abby? Vocea lui Lily deveni mai gravă.

— Poate că e o fetiţă care n-are pe nimeni şi are acest har şi a găsit-o pe Abby aşa cum găseşti o staţie radio schimbând frecvenţele.

McBride tăcu şi trase de volan, mult prea istovit să mai înghită încă o poveste bizară şi neverosimilă în noaptea aceea. Aşa că trecu la ceea ce îi era familiar.

— L-ai văzut pe omul care i-a omorât pe răpitorii lui Abby.

— Ştiu. Dar el nu ştie asta.

— Dacă citeşte ziarele, va afla că eşti clarvăzătoare şi că o căutai pe Abby. Asta ar putea fi de ajuns să te pună în

primejdie.

Lily se încruntă.

— Atunci şi Casey e în pericol. Şi ea l-a văzut.

— Dar el n-o putea vedea, nu-i aşa? Ai spus că de fapt nu era acolo.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Cred că nimeni din echipa ta n-o să prea aibă chef să vorbească despre ea.

— Nu, admise el. Dar poate că ar trebui să vorbeşti cu cel care face portretele robot. Crezi că îl poţi descrie pe acest individ?

Ea încuviinţă.

— Dar nu va fi admisibilă ca dovadă la proces. Nu cred că pot depune mărturie că l-am văzut în minte.

McBride iar nu se simţea în apele lui. Încercă să ignore sentimentul.

— Totuşi aş vrea să văd şi eu cum arată.

— Să înţeleg că mă crezi?

Nerăbdarea prevenitoare din vocea ei i se înfipse ca un fier înroşit în inimă.

— Să zicem că o să mă mai gândesc, răspunse. O să-l sun mâine pe Jim ca să aranjez să te întâlneşti cu el.

— De ce nu acum?

— E aproape două noaptea. Cred că poate aştepta până dimineaţă.

— Şi ficwm ce facem? întrebă Lily.

— Vii cu mine acasă.

— Sunt sub protecţia ta? Sau ai alte gânduri cu mine?

McBride îi aruncă o privire înfierbântată.

— O! Am o mulţime de gânduri cu tine.

Când se desfăcură din îmbrăţişare, în dormitor pătrundea deja lumina zorilor, zugrăvind în roz pereţii şi

tavanul. Lily privea fix modelele de deasupra ei, trăgându-şi răsuflarea.

McBride îi dădu la o parte părul care i se lipise pe faţă.

— Vezi ce îmi faci? o întrebă el.

— Îmi place ce-ţi fac, zâmbi ea. Şi îmi place şi mai mult ce-mi faci tu.

— Târfuliţo! râse.

— Mă simt ca o târfuliţă, răspunse ea, sprijinindu-se în coate. Nici măcar nu-ţi ştiu numele mic.

— Nu-l folosesc niciodată, se strâmbă el. McBride e de-ajuns.

— Hai, spune, care e? insistă ea, coborându-şi degetul pe dunga neagră de păr care îi despărţea abdomenul în două.

El o prinse de mână şi scutură din cap.

— Nici vorbă, păpuşă. Nimeni nu-mi spune pe numele mic. Niciodată.

— Pariu că-l ghicesc? întrebă ea, punându-şi capul pe pieptul lui şi frecându-şi obrazul de stern. James?

— Nici pomeneală.

— Jeremy, Joseph, Jud, Jed, Jeremiah, Jacob, Jesse?

— N-ai nicio şansă, rânji el. Ea se încruntă, frustrată.

— De ce nu-mi spui odată? Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-o fi Jubal sau altă ciudăţenie?

Rânjetul i se dezumflă ca un balon înţepat cu un ac. Lily făcu ochii mari.

— Te cheamă Jubal? McBride se strâmbă.

— Jubal e rm nume cu tradiţie în familia McBride.

— Jubal, îl încercă ea, râzând cu gura până la urechi.

— Lily, nimeni nu-mi spune Jubal.

— Începe să-mi placă. Jubal, repetă ea, apăsându-şi buzele pe clavicula lui. Aş putea să-ţi spun aşa în secret.

— Cum adică „în secret”? se încruntă el.

Lily îl muşcă uşor de muşchii puternici ai gâtului.

— Jubal, şopti ea, biciuindu-l cu vârful limbii.

Îi aşeză un şirag de săruturi pe gât şi bărbie, punctând parcă fiecare şoaptă în parte:

— Jubal, Jubal, Jubal…

— Bine, mă dau bătut, râse el şi o împinse uşurel de-o parte. Poţi să-mi spui Jubal. Dar numai când suntem singuri, adăugă şi ridică degetul ameninţător. Şi numai tu. Nimeni altcineva n-are voie să ştie.

— Nici măcar soră-mea. Rose?

— Mai ales ea! exclamă el, îngrozit.

— Bine, va fi micul nostru secret, spuse Lily şi se aplecă să îl sărute din nou; apoi gemu la auzul telefonului de pe noptieră: La naiba, cine sună aşa de di-raineaţă?

— Asta-i viaţa de poliţist, zise el şi răspunse la telefon. Aici McBride.

Lily se ridică din nou în coate, privind cum i se adânceau cutele de pe frunte în timp ce asculta ceea ce îi spunea interlocutorul.

— Bine. Mersi. Mai vorbim.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când el închise. McBride se ridică şi îşi coborî picioarele din pat.

— Hai să mâncăm ceva. Îţi spun după aceea.

Mama ei se purta din nou ciudat, iar Casey se retrase la ea în cameră, ghemuindu-se în pat cu domnul Verde şi refugiindu-se în *Boots şi Belinda*, una dintre cărţile ei preferate. O citise atât de des, încât se destrămase aproape de tot, dar, dacă întorcea cu grijă paginile, încă

mai putea fi citită. Îi plăcea să îşi imagineze că ea e Belinda şi are o pisică deşteaptă şi curajoasă pe nume Boots.

Odată maică-sa îi adusese un pisoi. Îl numiseră Peticei, pentru că era plin de pete albe şi negre. Mama ei îi arătase cum să îl ţină, nici prea strâns, nici prea lejer, ci tocmai cum trebuia. Asta se întâmpla pe vremea când mama se simţea încă bine.

Dar nu cu mult după aceea mama ei începuse să aibă tot mai des crize. Uneori uita să îi dea de mâncare lui Peticei sau să îl bage în casă când era frig afară.

Tărâmul interzis n”!

Până la urmă, Peticei fugise şi ea nu-i mai adusese lui Casey altă pisică.

„Dar eu n-aş uita niciodată să dau de mâncare unei pisici”, îşi zise Casey, aşezându-şi cartea deschisă ca un scut peste piept. „I-aş da de mâncare şi i-aş schimba apa şi i-aş peria blăniţa exact aşa cum o perie Belinda pe Boots”.

Zâmbi cu ochii în tavan. I-ar spune Lily, îşi zise. Şi poate că Lily cea adevărată ar veni să le viziteze. Iar Casey ar putea să îi arate pisica şi să-i spună: „Uite, am botezat-o ca pe tine! Aşa că trebuie să ne vizitezi tot timpul şi să te joci cu ea”.

Casey se rostogoli pe o parte, brusc întristată. Se simţea iarăşi singură-singurică, acum că Abby se întorsese la tatăl ei şi Casey nu mai dădea de ea.

— Gina? ţipă mama ei, tulburându-i gândurile. Stătea în prag, cu ochii albaştri holbaţi şi cu o căutătură ciudată.

— Nu mai vorbi cu voce tare, fetiţo! Casey se încruntă. Cu voce tare?

— Dar n-am zis nimic, mamă.

— Nu zbiera la mine, fetiţo! strigă maică-sa şi se apropie de ea, clătinându-se. Dacă nu te porţi cum trebuie,

o să te închid aici.

Casey îl strânse mai tare la piept pe domnul Verde.

— Dar, mamă…

Mama ei smuci clanţa şi ieşi pe coridor, trăgând uşa grea după ea.

— Nu mai suport să te aud ţipând! se auzi înfundat vocea mamei din spatele uşii; Casey auzi apoi scrâşnetul metalului. Nu mai suport! ţipă femeia isteric.

Casey o auzi dincolo hohotind.

Alergă la uşă şi îşi lipi urechea de ea. Auzi imşli târşâiţi şi împiedicaţi ai mamei care se îndepărtau pe coridor, însoţiţi de sughiţuri puternice.

Încet, cu grijă, Casey încercă să învârtă de clanţă. Se rotea în gol. Uşa era încuiată. Ciocăni cu prudenţă în uşă.

— Mamă, mă auzi?

Nu răzbătea niciun sunet. Bătu mai tare.

— Mamă, mi-e frică! Dă-mi drumul, te rog!

Îşi lipi urechea de uşă şi aşteptă să i se răspundă.

Dar nimic.

Îl strânse şi mai tare pe domnul Verde şi se uită în jur, întrebându-se ce trebuie să facă. Nu era nicio altă uşă. Nu avea pe unde să iasă. Pe fereastră era inutil să încerce, pentru că vopseaua recentă se încleiase şi bloca tocurile.

Se cutremură toată. Tata ar şti cum să o salveze. Ar spune: „Stai liniştită, Casey, că te scot eu cât ai clipi!” Exact aşa ar spune dacă ar fi aici.

Dar nu era acolo. Nu mai era nimeni în afară de ea şi de mama ei.

— Mamă, te rog, deschide uşa! Mi-e foame şi mi-e frică şi trebuie să fac pipi.

Tot nimic. Niciun răspuns, niciun zgomot.

„Micuţa Abby a scăpat!” îşi aminti Casey. A sărit pur şi simplu pe geam şi a fugit după ajutor, ca un om mare.

Dar o ajutase Casey. Şi Lily.

Lily ar şti ce să facă. Numai dacă ar putea să dea de ea. Strânse tare la piept broasca de pluş, închise strâns ochii şi se concentra cât putu de tare.

„Lily!”

— Au identificat cadavrele din rulotă. Rick „Skeet” Scotero şi Gordon „Gordy” Stevens. Pungaşi de duzină, cu cazier mai vechi de douăzeci şi ceva de ani, spuse McBride, scotocind prin dulapuri după ceva de mâncare.

— Ai vreo idee de ce au răpit-o? întrebă Lily.

— Brody crede că i-a angajat cineva să le ameninţe pe Debra Walters şi pe fiică-sa. Îi cercetează chiar acum pe senatorul Blackledge şi pe cei din echipa sa electorală, răspunse locotenentul, întorcându-se către ea. L-am sunat pe cel care trebuie să schiţeze portretul robot al bărbatului pe care l-ai văzut în pădure. O să vină la tine acasă la ora zece. Dar nu mai spune la nimeni că l-ai văzut. Nu ştim cu cine are legătură. N-are sens să te pui într-un pericol şi mai mare. De acord?

— Sună rezonabil, spuse Lily.

Vru să împingă deoparte dosarul albastru de pe masă, când îşi dădu seama că e un album de fotografii, în sufletul ei se dădu o luptă între curiozitate şi teamă. Dar nu fu în stare să îl lase închis. Aruncă o privire către McBride. Stătea ghemuită în faţa dulapurilor de lângă chiuvetă, sortând nişte conserve.

Cu mâinile tremurătoare, deschise albumul la prima fotografie.

Era un portret de familie de douăzeci pe douăzeci şi

cinci de centimetri. McBride, Laura şi un bebeluş.

„Clare”, îşi zise Lily, abia întrezărind fetişoara bucălată printre lacrimi. Se şterse la ochi.

Zâmbeau toţi trei. Chipul lui McBride era lipsit de griji şi neted. Abia îl recunoscu, atât de fericit şi de senin părea, de parcă avea întreaga lume la picioare. Cu inima strânsă, întoarse fila. Alte poze de familie. Laura cu Clare. McBride şi Clare. Toţi trei la plajă, în bucătărie, în faţa pomului de Crăciion. Clare de una singură, zâmbind aparatului, cu faţa mânjită de ceva ce părea să fie piure de morcovi. Lily râdea şi plângea în acelaşi timp, văzând mutriţa drăgălaşă

Lily o urmărea pe Clare cum creşte cu fiecare fotografie. La început un bebeluş care mergea de-a buşelea, apoi un copilaş care abia se ţinea pe picioare, apoi o obrăznicătură mică în vârstă de doi ani. Ultima fotografie din album era o altă poză de douăzeci pe douăzeci şi cinci. Era Clare, la vârsta de trei ani. Probabil că era ultima fotografie a fiicei sale, se dumiri Lily.

Cercetă poza, scrutând fiecare centimetru pătrat din chipul fetiţei şi încercând să şi-l întipărească în memorie. Clare avea pielea albă a mamei ei şi acelaşi chip neobişnuit şi rotund. Iar ochii căprui-închis îi moştenise de la tatăl ei.

Lui Lily numai se opri în loc. Îşi încleşta degetele pe album şi trase puternic aer în piept.

Chipul acela…

Îl mai văzuse undeva, mai slab şi mai trist, fără rotunjimile de bebeluş. Mai văzuse ochii aceia căprui, lipsiţi de strălucirea uimirii copilăreşti, acum gravi şi îngrijoraţi. Lily smulse banda de adeziv care fixa

238

Paula Graves fotografia pe pagină, reuşind să o dezlipească fără să strice poza. O întoarse cu degete

tremurătoare, căutând ceva pe spatele ei.

„Katherine Clare McBride, la trei am.

„Katherine Clare.

Nu Casey, îşi dădu seama dintr-odată Lily!

KC[3].

Gâfâia, tremurând toată, neavând curajul să facă nicio mişcare. Îşi aminti cuvintele fetiţei: „Tata îmi zice K.C”.

Casey era Clare McBride...

*

Capitolul al şaisprezecelea

McBride se întoarse şi o surprinse cu albumul de fotografii în mână. Chipul îi exprimă pe rând diferite stări, dar în cele din urmă o fixă trist şi resemnat.

— Ea este Clare.

Lily simţi o gheară în piept, temându-se că tot ceea ce avea de gând să îi spună era mai mult decât putea el duce.

— E frumuşică.

— A fost groaznic când l-am văzut pe Andrew Walters strângând-o la piept pe fiică-sa. Nu mă puteam gândi decât că aş fi vrut să fiu în locul lui.

McBride se aşeză lângă ea la masă, luându-i albumul din mână. îşi trecu degetele peste copertă şi îşi ridică ochii spre ea.

— Mi-aş fi dorit să o poţi găsi pe Clare.

Lily se întinse să îl mângâie pe faţă şi constată că mâinile îi tremurau.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că pot?

— Să o găseşti pe Clare?

---

3 în limba engleză, numele propriu *Casey* şi succesiunea de litere K.C. se pronunţă identic, (n.t.)

— Da.

— De ce mă întrebi asta? zise el şocat.

— M-ai crede? întrebă Lily, cu stomacul strâns.

— Ce-i asta, un fel de test? Lily scutură din cap.

— Vreau eu să ştiu, răspunse ea.

Tăcură multă vreme. Încordarea lui Lily crescu insuportabil, până ce într-un sfârşit el zise:

— Dacă m-ai privi în ochi şi mi-ai spune că ştii unde e Clare, da, te-aş crede, o asigură; Lily zări în ochii lui întunecaţi o disperare fără margini, cum nu mai văzuse niciodată. Mi-aş vinde sufletul ca să pot crede că încă trăieşte.

Lily îşi coborî mâna tremurândă şi puse întrebarea de care îi era cel mai frică. Dar trebuia s-o facă, pentru că exista totuşi şansa să se înşele cu privire la identitatea lui Casey.

— Dar dacă ţi-aş spune că pot s-o găsesc pe Clare, dar s-ar dovedi că am greşit?

Chipul lui McBride se întunecă atât de rău încât cineva parcă ar fi stins lumina. Lily ghici răspunsul chiar înainte să-i audă cuvintele:

— Cred că te-aş urî tot restul vieţii mele. Răceala răspunsului îi dădu fiori. O cuprinse un tremur crescând, ce-i furnică şira spinării.

Ceţurile cenuşii începură să se învârtejească în faţa ochilor ei.

Uşa din minte se dădu în lături şi îşi auzi numele pronunţat la fel de limpede de parcă ar fi strigat-o cineva din cameră.

— Ajutor, Lily!

Din ceaţă se ivi chipul palid al lui Casey. Copila îşi întinse braţele spre ea.

Fără să ezite, Lily se duse într-acolo. Ceaţa se risipi,

iar ea se tr-ezi în dormitorul lui Casey. Ridică cu gingăşie bărbia fetiţei.

— Te doare ceva?

— Mama m-a închis aici şi nu mă lasă să ies şi nu se aude nimic. Mi-e foame şi mi-e teamă şi trebuie să fac pipi. Te rog, Lily, ajută-mă! Te rog! plânse fetiţa, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz. Te rog, Lily! Mi-e frică!

— Şşt, scumpa mea, linişteşte-te. Sunt aici şi te voi ajuta eu, bine? Dar trebuie să te linişteşti ca să pot să te ajut.

Casey se strădui din răsputeri să se calmeze, frecându-şi ochii înroşiţi de plâns.

— Bine.

— Mama ta a încuiat uşa şi tu nu poţi s-o deschizi?

— Nu, nu pot.

— Arată-mi.

Casey încercă clanţa. Lily auzi zornăitul şi constată că uşa era într-adevăr încuiată. Nici nu încercă să se gândească de ce camera lui Casey se încuia pe dinafară.

— Casey, cum se purta mama ta?

— Tot zbiera la mine să nu mai ţip. Dar nu ţipam, Lily, pe cuvântul meu.

Probabil că femeia avea o criză, îşi zise Lily, agitată. Şi poate că era mai bine pentru Casey că stătea acum încuiată în camera ei. Dar cât va mai dura până când femeia se va întoarce?

Lily se uită împrejur, căutând un mijloc de evadare.

— Dar fereastra?

— Nu pot s-o deschid.

— Mai încearcă, te rog.

Poate că se deschidea greu. Casey se îndreptă spre fereastră. Pervazul nu era decât la vreun metru de podea, aşa că îi fu toarte uşor să se agaţe de zăvor şi să tragă de

fereastră. Dar aceasta nu se clinti.

De la geam Lily zări o fâşie de iarbă neîngrijită, înconjurată de pădure. Fereastra era joasă, aşa că fetiţa ar fi putut sări, numai să o fi putut deschide.

— Casey, trebuie să vin la tine. Cum se numeşte oraşul în care stai tu?

Casey scutură din cap.

— Mama nu mă lasă niciodată să ies de aici. Nu am voie să merg decât până la marginea pădurii.

— Nu mergi la şcoală? se încruntă Lily. Casey dădu din nou din cap.

— Dar ştiu să citesc. M-a învăţat mama, înainte să se îmbolnăvească.

Lily presimţea că fetiţa nu se afla departe. Pădurea şi peisajul îi păreau cunoscute.

— Eşti în Alabama?

— Da! se bucură Casey, luminându-se la faţă. M-a învăţat mama un cântec: „Alabama-i patria mea, oriunde...”

Interpretarea puţin falsă a lui Casey fu brusc întreruptă de o pocnitură puternică. Fata făcu ochii mari:

— Ce-a fost asta?

Lily se holbă la ea, cu inima bătându-i tare în piept. Se temea că recunoscuse fără greş zgomotul. Semăna cu o împuşcătură.

McBride o strigă pe nume. Lily nu-i răspunse.

Se lăsă pe spate înfiorat, neştiind ce să facă. Acum câteva clipe pur şi simplu... plecase. Ochii îi deveniseră sticloşi, faţa i se înroşise, apoi plecase acolo unde se ducea ea, oriunde era asta, când o asalta vreo viziune.

Oare, cuvintele sale îi declanşaseră această stare? Nu avusese intenţia să se exprime atât de brutal, dar ea îi ceruse să spună adevărul. Nu ştia dacă ar putea-o ierta

vreodată dacă l-ar convinge din nou că fetiţa lui e încă în viaţă, fără ca apoi să îşi ţină promisiunea.

Dar, oricum, ce sens aveau toate astea? Se împăcase cu multă vreme în urmă cu moartea lui Claire.

McBride o atinse pe Lily pe faţă, întrebându-se dacă îi făcea rău întrerupându-i viziunea. Oare i-ar putea cauza una dintre migrenele acelea îngrozitoare? Nu ştia ce se petrece de fapt cu ea.

— Nu! se văicări Lily, cuprinsă toată de spasme, iar geamătul ei îi strepezi dinţii lui McBride.

Dintr-odată începu să clipească iute şi îşi focaliză cu greu privirea, apoi făcu ochii mari. Îl prinse de braţ.

— McBride, trebuie s-o găsim! mai avea încă viziuni cu Abby?

— Am găsit-o, Lily. Abby e în siguranţă. E cu tatăl ei.

— Nu pe Abby! strigă Lily, prinzându-l de umeri şi ridicându-se. Clare e în pericol. Trebuie s-o ajutăm!

Lui McBride îi vuiră urechile.

— Clare?

Privirea lui Lily i se înfipse în inimă. Buzele ei se mişcară fără să scoată vreun sunet, de parcă nu şi-ar fi găsit cuvintele. Apoi rosti cu o voce răguşită şi nesigură:

— Trăieşte, McBride! Clare trăieşte! Lui McBride i se opri sângele în vene.

— Nu.

— Trăieşte şi are nevoie de ajutor, spuse Lily şi îl atinse pe faţă cu degete uscate şi fierbinţi. Ştiu că ţi-e frică să mă crezi, dar nu mai avem timp.

Îi dădu mâna la o parte şi îngăimă:

— Te rog, Lily, lasă-mă!

— Ai spus că m-ai crede dacă ţi-aş spune că ştiu unde este. Ştiu ce risc, zise, apoi îl prinse de bărbie şi îl obligă să o privească în ochi. Ştiu că te pot pierde.

McBride înghiţi în sec cu greutate.

— Ai văzut-o acum?

— E fetiţa de care îţi spuneam, arătă Lily spre fotografia lui Clare. E ea. Numai că e mai mare. Are nouă sau zece ani.

— Dar ai spus că o cheamă Casey, protestă el, încremenit.

— K.C., McBride. Katherine Clare. Îi spuneai K, C., nu-i aşa?

McBride se holbă la Lily cu inima strânsă.

— Îi ziceam Clare, după mătuşă-sa Clare. Dar tml ori îi ziceam K.C.

— E fiica ta, McBride. Nu a murit. Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi puse în tăcere mâinile pe faţă.

— N-a murit.

— E în primejdie. Trebuie s-o găsim!

Îşi ridică privirea spre ea, cuprins de un tiou vai chinuitor de disperare.

— Cum? Nu ştii unde e.

Lily îi povesti tot ce văzuse în viziiile el t it (imy salonul demodat, dormitorul micuţ, Icnuia iiuhliifiilă şi tulburată căreia Casey îi zicea mani; \.

— Nu-ţi sună nimic cunoscut?

— Poate că doar seamănă cu Clare, zise ci, mlii drăznind să-şi alunge scepticismul, neîndrăznind să se lase în voia speranţei.

Lily oftă cu ciudă.

— Cum să te conving… se întrebă şi ochii i se luminară deodată. I-ai dat o broască de pluş. Domnul Verde. I-ai spus că o să aibă grijă de ea.

Mai întâi lui McBride îi stătu inima în loc, apoi începu să-i bată incredibil de repede. Vedea în faţa ochilor broasca cea verde de parcă ar fi cumpărat-o cu o zi în

urmă.

Îndoiala îl părăsi ca măturată de o rafală dulce-amăruie de speranţă.

Casey era fiica lui, Clare. Iar Lily avea să îl ajute să o găsească.

„Pereţi roz-bombon, plini de crăpături şi scorojiţi…”

Trecură câteva clipe până ce Lily îşi dădu seama că vede razele soarelui reflectându-se pe pereţii dormitorului sărăcăcios al lui Casey, şi nu bucătăria lui McBride. Un val de panică îi scurmă măruntaiele. Unde era fetiţa? îi făcuse ceva nebuna?

— Sunt aici, spuse Casey, ghemuită în colţ, cu broasca în braţe.

— De ce stai pe jos? întrebă Lily.

Fetiţa făcu un gest către pat. Lily văzu cearşafurile făcute ghem în mijlocul saltelei pline de cocoloaşe. Simţi un miros acru.

— N-am mai putut să mă ţin, se smiorcăi Casey. Am încercat să caut un vas, dar n-am mai putut să mă ţin.

Lily se duse iute la ea şi o mângâie pe faţă.

— Nu contează. Tatăl tău şi cu mine o să te scoatem de aici.

— Tata?

Lily zâmbi, văzând cum copilei i se luminează chipul de speranţă.

— Tata e cu mine acum, scumpa mea. N-a vrut niciodată să te părăsească. N-a avut de ales. Dar i-am spus de tine. O să te ajute, dar trebuie să ne ajuţi şi tu.

Casey dădu din cap hotărâtă.

— Ce să fac?

— Trebuie să te îmbraci mai gros. Ai haine groase aici în cameră?

— Da, spuse Casey.

Se ridică iute şi începu să scotocească în comoda şubredă de lângă geam. Îşi puse chiloţi curaţi, o pereche de pantaloni şi un pulover care îi rămăsese mic.

— Mai pune-ţi un pulover şi cel puţin două perechi de şosete, îi spuse Lily, încercând în acelaşi timp să tragă cu urechea, ascultând dacă se aude ceva din casă.

Casey se conformă.

— Acum înveleşte-ţi braţul cu cealaltă pereche de pantaloni şi loveşte în geam cu toată puterea.

Casey făcu ochii mari:

— Dacă aude mama?

Lily nu ştiu ce să-i răspundă. Nu era sigură nici măcar dacă femeia mai era în viaţă. Iar dacă totuşi trăia, poate că era inconştientă şi nu mai auzea nimic, pierdută în tenebrele unui alt episod catatonic. Lily speră că aşa stăteau lucrurile. Dacă s-ar fi întâmplat ca femeia să intre în cameră şi să îi facă ceva lui Casey sub ochii ei…

Se cutremură, simţind că uşa din minte încearcă să se deschidă şi să o tragă înapoi în realitate. Îşi încleşta fălcile şi se împotrivi, ca o tigroaică ce-şi apără puiul. Se concentra asupra lui Casey şi reuşi să rămână conectată la viziune, deşi capul începuse deja să îi zvâcnească.

— Dă în geam, Casey!

Fetiţa se înfipse în faţa ferestrei şi inspiră adânc. Lily o văzu muşcându-şi buza de jos şi adunându-şi toate puterile. Semăna leit cu McBride.

Apoi lovi geamul cu mâna bandajată. Sticla zornăi, dar nu se întâmplă nimic.

Aşteptară amândouă câteva clipe, ţinându-şi respiraţia, să vadă dacă se aude ceva de afară.

Nimic.

— Loveşte din nou, spuse Lily.

Casey izbi cu mâna în fereastră. De data aceasta unul

dintre ochiurile de sticlă se sparse, aruncând cioburi în toate părţile.

— Mai dă o dată, Casey!

Fetiţa izbi în ochiul alăturat. Îl făcu ţăndări şi pe acela. Lovi fiecare geam, cu o putere din ce în ce mai mare, până când sparse toate cele şase ochiuri de pe rândul de jos.

— Iar acum, Casey, urmează partea cea mai grea. Dă în rama de lemn cât poţi de tare. Loveşte în ea până se crapă!

Fetiţa scoase din gâtlej un mârâit uşor, apoi se năpusti asupra ramelor cu pumnul. Rupse aşchie după aşchie, până când reuşi să facă o gaură suficient de mare cât să se strecoare prin ea. Lily simţi aerul muşcător de octombrie revărsându-se prin deschizătură.

Îi spuse lui Casey să acopere cioburile ieşite în afară cu haine ca să nu se rănească. Apoi fetiţa trecu prin gaură şi se rostogoli în afară.

Lily îşi imagină că o urmează prin geam şi se trezi brusc afară lângă Casey, care se ridică de pe jos şi îşi scutură pantalonii de praf. Lumina soarelui răzbătea prin zidul de copaci dinspre răsărit, poleind totul cu aur. Copila începu să alerge spre soare, iar Lily încercă să o urmeze, însă zvâcnetul din creier o încetinea.

— Aşteaptă, Casey! Unde te duci? Simţi cum uşa din mintea ei se deschide, trăgând-o înapoi. Se uită în jur disperată, încercând să îşi întipărească în memorie fiecare detaliu. Casa cu un singur nivel, vopsită în alb, cu obloane verzi. Streşinile şubrede. Curtea părăginită. De jur-împrejur numai copaci.

Apoi zări turla. Se înălţa la est, o siluetă deasupra copacilor, dar părea să fie o turlă de biserică.

Rămase cu ochii aţintiţi către ea până când o

învăluiră ceţurile, trăgând-o înapoi în spaţiul şi timpul ei.

Lily se smuci în scaun, mai-mai să cadă.

— McBride!

Îl găsi chiar lângă ea.

— Ce e? o întrebă, îl prinse de braţ.

— Am văzut-o! strigă ea. A scăpat din casă şi cred că ştiu unde o putem găsi!

O prinse de umeri.

— Ce ai văzut?

O făcu să îi spună tot ce trăise şi cântări toate detaliile, căutând indicii ascunse. Lily scrâşnea din dinţi de durere şi se străduia să îi povestească totul, în ciuda migrenei. Cum era de aşteptat, McBride se legă imediat de turlă. Probabil că era cel mai bim indiciu pe care îl aveau.

— Părea o turlă de biserică, spuse Lily. Nu se vedea foarte bine, dar ce altceva putea fi?

— Bun, să vedem ce avem, spuse el, luând un carneţel de pe masa de bucătărie şi începând să noteze. Casa se află într-un luminiş. Nu are decât un singur nivel şi e albă, cu obloane verzi. Streşinile sunt lăsate în jos şi pare izolată. În ce direcţie dă spatele casei?

Lily închise ochii, chinuită de durere, şi încercă să îşi imagineze scena care i se derulase dinaintea ochilor.

— Spre sud.

— Bun! Atunci faţada e spre nord. Iar turla e la est…

Vocea i se stinse deodată şi făcu ochii mari.

— Ce e? îl întrebă Lily.

— Cred că ştiu unde e biserica aia! rosti el, cu o voce tremurândă. E în mijlocul pădurii, aşa cum ai spus tu. Dacă găsesc biserica, pot să aflu unde e casa.

O sărută iute şi se îndreptă spre dormitor.

— Stai, vin şi eu cu tine, spuse Lily, încercând să se ridice, dar ameţi şi se lovi de masă.

McBride alergă la ea şi o îmbrăţişa. Îi prinse bărbia cu mâna şi îi ridică faţa înspre a lui.

— Te-ai împotrivit viziunii? o întrebă, cu o privire surprinsă.

— S-a terminat prea repede şi am încercat să o prelungesc.

— Ai pastilele în poşetă?

— Le voi lua eu. Du-te!

— Mă întorc repede, zise el; îi dădu părul într-o parte şi o sărută pe frunte. Cum voi putea să-ţi mulţumesc vreodată pentru ce ai făcut?

Îl prinse de mână şi spuse:

— Adu-o pe Clare acasă.

Drumul acoperit cu pietriş ducea la Biserica metodistă unită din Barclay, o clădire micuţă şi văruită din scânduri, aflată în inima pădurii Barclay. McBride parcă maşina şi se dădu jos, cu ochii la turla înaltă. De emoţie, inima îi bătea puternic în timp ce se uita la punctul în care turla părea să străpungă tăriile raiului.

„E pe-aici pe undeva, nu-i aşa?"

Închise ochii şi îşi deschise inima, chemându-şi fetiţa cu toată dragostea de care era în stare. „Tata te iubeşte, K.C., te iubeşte atât de mult!"

O strigă cu voce tare:

— K.C!

Ecoul străbătu liniştea de dimineaţă a pădurii. Nu îi răspunse decât ciripitul gălăgios al păsărilor şi sporovăitul veveriţelor.

„Te rog. Doamne, să nu mi se întâmple încă o dată acelaşi lucru!"

— K.C?

Tăcerea îl chema în adâncul pădurii. O luă la goană prin desişul încâlcit dintre copaci, împiedicându-se,

alunecând, mereu spre vest, aşteptându-se la tot pasul ca dintre copaci să-i iasă înainte casa. O striga pe fiica lui pe nume în timp ce fugea, cu glasul răguşit şi tremurat.

Când dădu cu ochii de marginea unui luminiş se opri, clătinându-se. În tăcerea din jur putea auzi bârâitul propriei respiraţii. Făcu un pas în faţă, apoi încă unul. Grăbi ritmul şi ieşi, în sfârşit, în poiană, unde se opri din nou, cu ochii holbaţi.

Era chiar acolo, aşa cum spusese Lily. O căsuţă cu un singur nivel, albă, cu obloane verzi. Iarba nu era tunsă, iar acoperişul părea gata să se prăbuşească.

Asta era! Lily avusese dreptate.

Prin vine începu să-i curgă speranţa, şi nu sânge, impulsionându-l să se apropie. Înconjură în fugă casă, indiferent la faptul că putea fi în primejdie, cu inima, mintea şi sufletul în slujba unui singur ţel, acela de a-şi găsi fiica. Dădu colţul şi mai alergă câţiva paşi, până când conştientiza ceea ce văzuse deja.

Tăcerea îl înghiţi cu totul.

Esofagul i se strânse, sugrumându-l. Clipi cu putere, întoarse capul şi începu să vomite, prăbuşindu-se în genunchi, sprijinindu-se în palme. Sângele parcă îi îngheţase în vine. Stomacul i se goli, iar el rămase ţeapăn şi rece.

Într-un sfârşit se potoli. Îşi adună puterile şi îşi întoarse din nou capul, agăţându-se de ultima fărâmă de speranţă. Poate că adrenalina îi provocase halucinaţii. Poate că îi fusese atât de teamă să nu i se spulbere din nou toate speranţele, încât îşi zugrăvise singur un coşmar teribil.

Deschise ochii încet. Simţi un gol în stomac, întreaga faţadă a casei era o ruină arsă, iar interiorul fusese mistuit de un incendiu stins cu multă vreme în urmă. Casa nu mai

era locuită de ani de zile. McBride îşi lăsă capul în jos, chemându-şi moartea.

Lily dormi neliniştită, chinuită de coşmaruri oribile. Se făcea că se afla într-o beznă mai neagră ca moartea, din care auzea vocea lui Mc Bride strigându-şi fiica:

— K.C!

Sunetul îi reverbera în cap, cu un zdrăngănit ca de sticlă spartă. Parcă avea gust de sânge, îşi zise ea. Înţepător şi metalic.

— Mincinoaso!

Se zvârcoli în somn, înjunghiată de strigătul lui

McBride.

— Ai spus că trăieşte! Ai spus că o s-o găsesc, dar ai minţit!

Încercă să fugă de glasul pătrunzător şi acuzator, înecată de hohote de plâns. Lacrimi arzătoare îi pârjoleau obrajii. Nu putea să scape de flăcările necruţătoare ale urii lui McBride.

— Te urăsc pentru ce mi-ai făcut! o urmărea glasul lui McBride în coşmar.

Lily se trezi cu un ţipăt, zbătându-se între cearşafurile care o stânjeneau. I se opri inima în loc când îl zări pe McBride aşezat lângă pat pe un scaun, privind-o cu ochii goi ca ai unui mort.

— O, Dumnezeule! se înecă Lily. McBride îşi întoarse privirea.

— N-ai găsit-o, îngăimă, cu inima grea.

— Ai dreptate, răspunse, evitându-i privirea. Nu era acolo.

— Ai găsit biserica?

— Da. Am găsit până şi casa. Dar Clare nu era acolo.

— Adică n-ai găsit-o în casă, spuse Lily, cu un licăr de speranţă. McBride, ţi-am spus că a fugit. Poate că se

ascunde pe undeva prin pădure. Dacă ne întoarcem, sunt sigură...

— Nu, răspunse bărbatul, cu o voce surdă. Am găsit casa. Alb-murdar cu obloane verzi, cu acoperişul şubred, totul aşa cum ai spus. Numai că interiorul fusese mistuit cu mult timp în urmă de un incendiu. Nu mai locuieşte nimeni acolo de ani de zile.

Lily dădu din cap. Cum era posibil?

— Dar a văzut-o şi Abby.

— Erai în capul lui Abby, Lily. Probabil că a văzut ce ai văzut tu.

— De ce să o văd pe fiica ta dacă nu există? Până ieri nici nu ştiam că ai un copil. Şi n-am văzut o fetiţă de trei ani, scutură Lily din cap. Poate că am greşit când am calculat poziţia casei faţă de biserică. Sau poate există o altă casă.

— Opreşte-te! strigă el, chircindu-se de durere. Te rog, Lily, taci! Nu mai suport.

„Dar pe Abby am găsit-o”, îşi spuse ea, agăţându-se cu disperare de acest adevăr. Abby fusese exact acolo unde o văzuse ea. Nu înţelegea de ce nu o găsise McBride pe K.C.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse Lily, cu lacrimi fierbinţi în ochi. După ce am găsit-o pe Abby, eram atât de sigură...

— Nu spun că nu ai un fel de talent, spuse McBride. Dovadă că am găsit-o pe Abby. Dar în ceea ce-o priveşte pe Clare, este evident că te-ai înşelat.

Singurul eşec pe care el nu i-l va ierta niciodată. Aşa cum îi spusese. Pe obrajii lui Lily se prelinseră câteva lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, McBride. Bărbatul dădu din cap, dar nu privi.

— Ştiu că ai crezut că ai dat de Clare. Nu e vina ta, adăugă el, frecându-se pe obraz. E numai vina mea. Ar fi trebuit să am atâta minte, încât să nu mă încred iar în asta. Ştiam ce risc, cât puteam să sufăr, dar am mers înainte. Aşa îmi trebuie.

Durerea de cap a lui Lily se domolise, dar inima îi sângera de milă.

— Presupun că vrei să plec.

Câteva clipe nu-i răspunse, iar ea îndrăzni să spere că o va ierta. Dar apoi McBride încuviinţă încet din cap.

— Ştiu că sunt nedrept cu tine. Dar nu aş putea să mai suport. L-am chemat pe Theo să te ducă acasă. Te aşteaptă afară.

Ghicea din intonaţia lui că nu o să-l mai poată convinge vreodată.

Stăpânindu-şi disperarea, se ridică şi pomi cu paşi nesiguri, abia abţinându-se să nu-l atingă când trecu pe lângă el. Se îndreptă spre dulap şi îşi scoase hainele pe care le adusese într-o geantă.

— Te ajut eu, zise el. Te mai doare capul încă. Lily se sprijini de uşa dulapului, cu pieptul sfâşiat de durerea căreia nu voia să i se lase pradă. Şi ea ştiuse ce riscă. Ştia că dacă nu o găseşte pe Casey nu va mai avea nicio şansă cu McBride.

Dar fusese atât de sigură!

Cum de se înşelase atât de tare cu privire la Casey, când avusese dreptate în cazul lui Abby? Lily nu ştia cum funcţionează viziunile ei. Nu ştia ce le declanşa, cum să le controleze sau ce însemnau. Ce aroganţă din partea ei să creadă că ştie asta!

Se îndreptă de spate şi se întoarse spre McBride, care stătea lângă comodă, împăturindu-i hainele şi punându-i-le în geantă. Nu o privea, de parcă n-ar fi

suportat să o vadă în ochi.

Îşi adună puterile şi îi puse o ultimă întrebare, de care îi era groază.

— M-ai iubit, McBride? Câtuşi de puţin?

Un muşchi al feţei lui tresări. Se întoarse către ea, cu privirea rece şi o faţă aproape inexpresivă.

— Eram sigur că o s-o găsesc astăzi. Aveam impresia că e cu mine deja. De parcă aş fi putut s-o ating doar dacă întindeam mâna. Şi mi-am zis că asta e mulţumită lui Lily. Ea mi-a adus înapoi copilul.

Femeia îşi încleşta fălcile şi îşi înăbuşi un suspin.

McBride închise ochii.

— Apoi am găsit casa incendiată, oftă el adânc, cu umerii tresăltându-i. Vrei să ştii ce simt acum în legătură cu tine? Nu mai simt nimic, Lily. Pur şi simplu, nu mai… simt.

Se întoarse şi deschise sertarul de la comodă, unde ea îşi pusese câteva lucruri.

Incapabilă să găsească ceva să-l ajute, Lily se duse lângă el şi începu să îşi îndese lucrurile în geantă. Se mişcau laolaltă, încet, tăcuţi, ştergând metodic toate dovezile că ea făcuse vreodată parte din viaţa lui.

Lily închise geamantanul, iar McBride i-l luă şi ieşi pe coridor. O conduse la maşina închiriată şi aşteptă să se urce la volan.

— Poate că vrei să pleci din oraş o vreme, zise el. O să aranjez eu cu Brody. Reporterii te vor vâna, dacă mai stai pe-aici.

Lily se uita la el, îl cerceta cu privirea pentru ultima dată. Îi păru rău că nu are o fotografie, o amintire pe care să o strângă la piept în nopţile lungi şi pustii. Ceva care să îi amintească de el. Dar nu avuseseră timp să schimbe scrisori de dragoste, trandafiri presaţi sau orice alte

mărturii ale unei iubiri pierdute.

Nu va avea decât amintirea acestei clipe să o bântuie pentru tot restul vieţii.

McBride îi făcu semn lui Theo Baker, care stătea la volanul unei berline negre oprite lângă bordură. Apoi se întoarse pentru ultima oară spre ea, fără să lase să i se citească ceva în ochii întunecaţi. După o clipă se întoarse şi intră în casă.

Lily se chirci în scaun şi închise ochii, chinuită de disperare. Casey îi păruse atât de reală! încă îi mai vedea chipul, încă îi auzea glasul în urechi.

Dar dacă totuşi exista pe undeva? Poate că nu era fiica lui McBride, Clare, ci altcineva, o fetiţă speriată, care rătăcea de una singură.

Lily nu ştia. Nu ştia dacă găsirea lui Abby nu fusese doar un noroc chior, o coincidenţă ce nu se întâmpla decât o singură dată în viaţă. Nu ştia dacă se poate baza pe harul ei. Nu ştia nici măcar dacă exista o fetiţă pe nume Casey care se ascundea acum în pădure, aşteptând să vină tatăl ei şi cu Lily să o salveze.

Nu mai era sigură de nimic.

Capitolul al şaptesprezecelea

Când Lily ajunse acasă, pe la ora zece şi ceva, pe terasă o aştepta agentul Logan, care stătea de vorbă cu un bărbat brunet cu o mustaţă stufoasă. Desenatorul pe care îl chemase McBride, îşi aminti ea, la vederea blocului de desen pe care străinul îl purta sub braţ. Uitase cu totul de întâlnirea cu acesta. Agentul Logan îi zâmbi în semn de salut.

— Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în josul străzii, domnişoara Browning, spuse el, şi pomi pe alee, oprindu-se să schimbe o vorbă cu Theo Baker.

Omul cu mustaţă se prezentă ca Jim Phillips. Refuză atunci când Lily îi oferi ceva de băut şi se apucă imediat de lucru, ascultând atent descrierea bărbatului pe care ea îl văzuse în pădure. Creionul lui zbura pe hârtie sub ochii ei, în timp ce ea vorbea şi îl ajuta să modifice mici detalii.

După o jumătate de oră reuşise să deseneze un portret relativ fidel al omului pe care ea îl văzuse urmărind-o pe Abby.

— El e, declară ea într-un final. Jim închise blocul şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc mult pentru ajutor. Aveţi ochi buni. O să am grijă ca McBride să primească desenul cât de repede posibil.

Numele lui McBride o lovi ca o săgeată în inimă, dar îşi ţinu firea până ce îl conduse la uşă.

Aruncă o privire în josul străzii, în căutarea microbuzului FBI. Nu se afla în acelaşi loc ca până atunci. O trecu un uşor fior de nelinişte, dar se îmbărbăta. Probabil că nu voiau să stea la vedere. Doar la asta se pricepea FBI-ul.

Totuşi, îi trecu prin cap în vreme ce închidea uşa, s-ar fi simţit mai bine dacă i-ar fi văzut.

Se prăbuşi pe canapea şi încercă să îşi ademenească pisicile în poală, dar ele se ţinură la distanţă, privind-o încruntate din prag.

— N-am lipsit decât o noapte, nu o săptămână întreagă, protestă ea. V-am lăsat o grămadă de mâncare şi apă.

Dar pisicile nu se clintiră de acolo, privind-o cu un dispreţ tipic de felină. Lily renunţă şi se lăsă pe spate, cu ochii închişi.

La auzul unui ciocănit în uşă se ridică brusc, cu nervii încordaţi. Pisicile ţâşniră în direcţii opuse.

„McBride”, îşi zise, cu inima tresăltând de speranţă.
Dar în prag se afla Andrew Walters.

Cal Brody îl aştepta pe McBride la secţie. Agentul nu se grăbi deloc să elibereze scaunul de la birou, ceea ce nu făcu decât să sporească enervarea locotenentului. Dar primea bucuros orice motiv de ceartă. Evenimentele prin care tocmai trecuse îi provocaseră o stare în care până şi mânia era o schimbare în bine.

— Am verificat toate rapoartele şi trebuie să recunosc, domnule locotenent, că sunt ale naibii de bune, comentă Brody. Ai oameni buni.

— Da ce credeai, că eşti în Oraşul Proştilor? Normal că s-a făcut treabă bună, zise McBride, săgetându-l cu privirea.

— N-am vrut să te jignesc, îşi arcui Brody sprâncenele negre şi stufoase. Căpitanul a refuzat ajutorul FBI-ului în continuare în cercetarea uciderii celor doi răpitori, iar legistul a găsit deja dovezi cum că Rick „Skeet” Scotero a omorât-o pe Debra Walters. Aşa că ne-am terminat treaba aici. Ne întoarcem la Birmingham.

McBride îşi încreţi fruntea.

— Dar echipa de supraveghere de la casa lui Lily Browning?

— I-am retras acum o oră. Nu a fost martoră şi suntem practic siguri că aceia care au sunat-o sunt morţi, spuse Brody, cu ochii îngustaţi. Doar dacă nu vrei să o urmărim în continuare ca posibil complice?

McBride îşi pierdu stăpânirea de sine.

— O, la dracu’, Brody! Nu e pe lista suspecţilor. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Acum cară-te din biroul meu, ca să apuc şi eu să mai lucrez ceva.

— Apropo, a venit Walters să ne mulţumească din nou, zâmbi Brody, lucru care îl făcu să arate de-a dreptul

bizar. Măcar partea asta s-a terminat cu bine.

După ce Brody ieşi, McBride îşi frecă faţa cu mâna, simţind că-i vine rău. Nici nu voia să se gândească la Andrew Walters, cu fetiţa aceea frumuşică şi sănătoasă, în vreme ce el stătea aici, întrebându-se de ce trebuie să treacă mereu prin chinurile iadului, pierzând iar şi iar tot ceea ce dădea vreun sens vieţii sale.

Luă cutia cu tablete de stomac şi deschise capacul. Sparse între dinţi două capsule, întrebându-se dacă o să aibă vreun efect împotriva acidităţii care îi rodea măruntaiele. Ridică receptorul şi trimise o patrulă să o urmărească pe Lily Browning până când avea să îşi dea seama ce putea face cu ea.

Indiferent cât de mult suferea acum, faptul că o lăsase să meargă singură acasă însemnase de-a dreptul să îşi neglijeze datoria.

— Cum ai reuşit să scapi de reporteri? întrebă Lily, aşezându-se în fotoliu, faţă în faţă cu Andrew Walters.

— Am deja experienţă. Ştiu toate şmecheriile, zise senatorul, întinzându-şi braţul pe spătarul canapelei. Abby te sărută. E cu cumnată-mea la Tellerville.

— Îmi pare rău că n-am apucat să îmi iau rămas-bun, spuse Lily, dezamăgită. Dar sunt atât de fericită că au găsit-o.

— Mulţumită ţie, se aplecă spre ea Andrew. Sper că poţi să-mi răspunzi la o întrebare. Abby tot povesteşte de cineva pe nume Casey. Ştii despre cine e vorba?

Lily simţi că o înţeapă ochii de plâns.

— E o fetiţă care a apărut în câteva dintre viziunile mele cu Abby.

— A apărut?

— Nu era cu adevărat acolo, în rulotă, cu Abby. Pur şi simplu… se ivea acolo.

— Se ivea? Cum?

— Cred că şi ea e clarvăzătoare Andrew scutură din cap, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet vag.

— E atât de…

— Ciudat? îi sugeră Lily. Andrew încuviinţă.

— Abby zice că de la Casey ştia de bărbatul cu puşca. Amintindu-şi de avertismentul lui McBride, Lily se făcu că nu înţelege.

— Ce bărbat şi ce puşcă?

— Cred că e cel care i-a omorât pe cei doi care au răpit-o pe Abby. Fetiţa mea zice că o urmărea prin pădure.

Lily se prefăcu surprinsă.

— Am auzit că răpitorii sunt morţi, dar…

— FBI-ul zice că poate are legătură cu alegerile pentru Senat.

Andrew avea consternarea întipărită pe faţă, dar nu reuşi să disimuleze un licăr de satisfacţie în ochii săi albaştri. Orice ar fi putut arunca cu noroi asupra rivalului său i-ar fi fost de folos ca să devină următorul senator de Alabama, constată Lily. Asta era politica…

— Ce groaznic! murmură ea, neştiind ce altceva să-i spună.

— Deci nu i-ai văzut pe răpitori şi nici pe altcineva în viziunile tale? Doar pe Abby?

— Doar pe Abby, minţi ea. Şi pe Casey, fireşte.

— Cum arată Casey? Lui Lily i se puse un nod în stomac!

— E o fetiţă oarecare, răspunse, intenţionat ambiguu. Puţin mai mare decât fiica ta. Nu prea m-am uitat la ea. Eram concentrată asupra lui Abby.

— Aha, zise el, dezamăgit. Aş fi vrut să îi mulţumesc şi ei. Abby îmi povestea că i-a ridicat mult moralul.

— Nu cred că o s-o mai văd, adăugă Lily, cu gâtlejul

sugrumat de plâns.

Întrebarea lui Andrew nu făcea decât să-i amintească tot ceea ce pierduse.

O trecu un fior, iar pe braţe şi pe picioare pielea i se făcu de găină. Se cutremură din nou şi abia avu timp să se dezmeticească până ce viziunea dădu în lături uşa din mintea ei şi o sorbi înăuntru.

Ceaţa se risipi uluitor de repede, iar Lily era cât pe ce să se împiedice de Casey. Fetiţa stătea ghemuită într-un loc întunecos, cu mâinile ascunse în mânecile puloverului. Tremura, dar nu era vânătă de frig, constată Lily, uşurată. O strigă pe nume.

Copila îşi ridică ochii căprui. Se sculă în picioare.

— Lily, am crezut că ai plecat pentru totdeauna! Femeia o îmbrăţişa şi o strânse la piept, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Linişteşte-te, Casey! Te-am găsit.

McBride primi înainte de unsprezece un telefon de la patrula pe care o trimisese să o păzească pe Lily.

— A sosit Andrew Walters acum câteva minute, iar domnişoara Browning i-a dat drumul înăuntru, raportă poliţistul. Vreţi să mai rămânem?

— Mergeţi mai încolo pe stradă, le ordonă McBride. Nu voia ca Lily să se simtă suspectată.

Închise telefonul şi încercă să scrie nişte rapoarte. Dar, câteva minute mai târziu, împinse la o parte tastatura şi recunoscu ceea ce încercase să treacă cu vederea de când Lily plecase din apartamentul lui.

O iubea.

Nu voia să o iubească. Viaţa i-ar fi fost mai puţin dureroasă şi mai puţin înspăimântătoare dacă n-ar fi simţit nimic pentru ea. O respinsese, o învinuise pentru suferinţa lui, dar ea refuza să îi părăsească inima.

Şi ştia că o va păstra acolo pentru totdeauna. Dragostea penina Lily îl făcea să-şi pună sub semnul întrebării scepticismul, mânia rece şi necruţătoare pe care o purtase în suflet de la dispariţia lui Clare şi chiar felul în care o tratase pe Delaine Howard, femeia care nu încercase decât să îl ajute. Poate că le dăduse speranţe false în ceea ce o privea pe Clare, în loc să se abţină, miloasă, dar intenţionase să îi ajute, la fel ca şi Lily. Avusese intenţii bune.

În cazul lui Lily, intenţiile ei fuseseră totul. Avusese dreptate cu privire la Abby Walters. Nu avea cum să nege. Fetiţa era dovada vie a acestui fapt. Dar Lily se înşelase atât de tare când îi spusese despre

Clare.

McBride îşi frecă ochii iritat. Bun! făcuse o greşeală când o identificase pe fetiţă. Dar nu credea totuşi că inventase toată povestea lui Casey.

Atunci, dacă nu era Clare, cine era ea?.) Uşa biroului se deschise şi intră Theo Baker, cu sprâncenele ridicate până la rădăcina părului. În urma lui păşeau senatorul Gerald Blackledge şi garda sa de corp.

Domnul senator vrea să vorbească cu noi, zise Baker.

Blackledge nu aşteptă să fie invitat să se aşeze. Puse o mapă de hârtii pe biroul lui McBride şi se lăsă în scaunul din faţa acestuia.

— Îmi dau seama că vă e mai greu acum să rezolvaţi cazul, aşa că am venit să simplific puţin lucrurile.

McBride deschise mapa şi găsi mai multe pagini de date legate de sondajele electorale.

— Cum simplifică asta lucrurile?

— Uitaţi-vă la datele sondajelor. Acestea sunt datele pentru campania mea, autentificate de o firmă independentă de sondaj pe care am angajat-o să culeagă

informaţiile. Sunt dispuşi să depună mărturie cu privire la data ştampilelor şi la valabilitatea informaţiilor.

McBride îşi aruncă o privire peste hârtii, verificând ştampilele notariale şi datele, înainte de a citi rezultatul sondajelor. Trebui să le reia ca să fie sigur că înţelege ceea ce vedea.

— Eraţi cu mult în faţă!

— Exact, încuviinţă Blackledge. Ştiam asta de acum trei săptămâni. De ce. Doamne sfinte, să vreau să pun numele lui Andrew Walters pe prima pagină a ziarelor, mai ales în lumina asta? Ca să atragă compasiunea tuturor alegătorilor?

N-ar fi avut de ce, constată McBride. Datele din sondaje demonstrau fără putinţă de îndoială că nu avea niciun motiv.

— O să iau legătura cu firma de sondaje.

— Nici nu mă aştept la altceva din partea dumneavoastră, zise Blackledge.

Se ridică şi făcu semn suitei să îl urmeze.

— Aşteptaţi o clipă, domnule senator, îl opri McBride, ajungându-l din urmă în prag. Credeţi că şi echipa lui Walters avea aceleaşi sondaje?

În ochii căprui ai lui Blackledge se ivi o sclipire.

– Presupun că da. McBride se uită după el, cu ochii îngustaţi.

— Dacă Walters aflase rezultatele… începu Baker, înainte să îşi termine fraza, prin deschizătura uşii îşi băgă capul Jim Phillips.

— Ai puţin timp, McBride?

Locotenentul înclină capul. Uitase că îl trimisese la Lily pe desenator.

— Ai fost la domnişoara Browning de dimineaţă?

— Da, răspunse Jim şi îi întinse blocul de desen lui McBride. Are spirit de observaţie.

Locotenentul privi portretul, contemplând părul spălăcit, trăsăturile cărnoase şi fruntea proeminentă a bărbatului din schiţă. Când îl recunoscu, îi îngheţă sângele în vine.

Nenorocitul!

Lily nu băgă în seamă ceţurile cenuşii care se tot apropiau, chemând-o înapoi la realitate, şi începu să privească în jur, încercând să identifice locul în care se afla Casey. În încăperea prăfuită era întuneric, străpuns ici-colo de săgeţi de lumină ce treceau prin crăpăturile din pereţi şi prin ochiurile mai limpezi ale geamurilor jegoase. Nu reuşi să vadă prea niulii.1. talii, dar decorul era inconfundabil. ns (v a a lui i < şcoală veche, abandonată.

— Casey, spune-mi tot ce îţi aminteşti, taim şi hiim. aici? Ai văzut vreun loc mai însemnat, ceva ieşit din comun?

Casey scutură din cap.

— Doar pădure, pini şi copaci uscaţi. Am văzut veveriţe şi păsări... Stai aşa!, zise şi privirea i se lumină. Am trecut pe lângă un pârâu! Am fost aşa de mândră că am sărit pe pietre şi nu m-am udat deloc pe picioare.

Asta îi putea fi de ajutor dacă ar fi fost cazul să elimine vreo posibilitate. Dar probabil că erau zeci de şcoli abandonate în statul Alabama. Se uită în jur, căutând ceva ce i-ar fi putut arăta cu exactitate unde se afla fetiţa.

— Casey, ajută-mă să caut. Vezi dacă nu cumva găseşti ceva cu un nume. Uită-te prin bănci.

Casey se duse la cel mai apropiat pupitru şi îl deschise. Sări cât colo ţipând când un păianjen i se caţără pe mână, dar îl aruncă iute şi începu să scotocească printre hârtiile îngălbenite. Lily îşi miji ochii, dar nu reuşi

să distingă niciunul dintre cuvintele şterse.

— Hai să vedem altul!

Într-a cincea bancă găsiră lozul cel mare. Un caiet vechi, cu o etichetă de un albastru spălăcit pe copertă.

— Şcoala Willow Wood, citi Casey, cu voce tare. La nici zece mile distanţă, constată Lily, uluită. O strânse mai tare în braţe pe fetiţă. Ceaţa se îndesi în jurul ei…

— Ştiu unde eşti, mititico, îi spuse lui Casey, în timp ce pâcla începea să le separe. Voi veni repede. Îţi promit.

Se întoarse la realitate, cu sângele năvălindu-i în cap.

— Dumnezeule mare, Lily, te simţi bine?

Lily clipi, surprinsă că se află în camera ei de zi, faţă în faţă cu Andrew Walters.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut o viziune?

Lily se ridică în picioare, cu genunchii tremurând.

— Andrew, îmi pare rău… Trebuie să plec. Ţinem legătura, îţi promit.

O urmă până la maşină.

— Eşti sigură că te simţi în stare să conduci? Pot să te duc eu, indiferent unde…

— N-am nimic, refuză ea, strecurându-se la volan. Porni motorul cu mâinile tremurânde şi ieşi cu spatele de pe alee în stradă, cu o viteză nesăbuită, vrând să o ia înaintea timpului şi a bătăilor nestăpânite ale inimii, în graba ei de a o găsi pe fiica lui McBride.

Nu-şi lua ochii de la maşina închiriată a lui Lily Browning, luptându-se cu panica ce-i ţâşnea precum o fântână arteziană din gâtlej. Îl văzuse. Ea şi o puştoaică pe nume Casey.

Cine dracu’ mai era şi ea? Cum de-l văzuseră?

Se ţinu după Lily, dar nu se apropie prea tare. Nu putea să rişte să o sperie înainte de a-l duce la ascunzătoarea fetei. „Măcar de m-ar duce acolo!”

Atunci ar putea să elimine şi ultimul risc.

— Eu nu merg la pârnaie pentru treaba asta. A fost ideea ta.

Îl ignoră pe bărbatul alb ca varul de lângă el. Făcuseră planul împreună şi împreună o să-l ducă şi la bun sfârşit.

— Dar dacă nu merge la puştoaică?

— Acolo merge, mârâi el. Era singura lor şansă.

Îl văzuse în pădure, în timp ce o ajută pe Abby să evadeze. Ea şi cu fata aceea pe nume Casey. Ele singure puteau să facă să suporte consecinţele.

Aşadar, trebuia să le oprească.

McBride scrâşni din dinţi de ciudă când văzu lămpile roşii înşirate pe cele trei mile de autostradă. În depărtare clipeau alternativ semnale albastre şi vişinii, marcând locul unui accident care părea să fie cauza blocajului acela îngrozitor.

Nu mai putea aştepta. Trebuia să ajungă la Lily cât de repede.

Între McBride şi luminile din faţa sa era o ieşire pe şoseaua Boudreau. Era un ocol de vreo cincisprezece minute, dar ar fi durat cel puţin la fel de mult până când se descongestiona traficul. Trăgând de volan la dreapta, se îndreptă într-acolo.

Şoseaua Boudreau se întindea pe o distanţă de şase mile, printr-un peisaj minunat şi sălbatic, îngrădit de pini înalţi până la cer şi foioase de esenţă tare, care începuseră deja să îşi schimbe culoarea şi să-şi piardă frunzele.

Îl durea stomacul. Arăta exact ca drumul pe care mersese spre biserica din pădurea Barclay.

Dincolo de podul care traversa pârâul Tuttle, şoseaua începu să şerpuiască la vale, oferindu-i lui McBride o privire panoramică asupra văii de dedesubt.

Inima îi stătu în loc.

La vreo doi-trei kilometri în faţă, strălucitoare în soarele după-amiezii, o turlă albă se înălţa deasupra pinilor.

Auzi în minte vocea lui Lily. „Era ca o turlă de biserică. Nu se vedea foarte bine, dar ce altceva putea fi?”

O şcoală, îşi zise el, cu ochii aţintiţi la clopotniţă.

Putea fi o şcoală.

Maşina patină când ieşi de pe şosea. Era trecut de prânz de-acum, aşa că soarele începuse deja să coboare spre apus. Din câte îşi putea da seama, se afla la vest de turla albă. Dacă Lily avusese dreptate, probabil că la stânga era un drum.

Fireşte, probabilitatea era mică. Dar trebuia să afle. Mai merse aproape un kilometru, până când zări un drum lăturalnic ce intra şerpuind în pădure. Frână brusc, cu un scârţâit de cauciucuri, şi vira pe drumul nepavat. Merse vreo douăzeci de metri, când deodată conştientiza cutia poştală pe care o înregistrase cu ochii imediat peste drum de cotitură.

Dădu cu spatele până ajunse din nou pe asfalt, smuci schimbătorul de viteze, opri maşina şi coborî. Se duse până la marginea drumului şi se holbă la cutia ruginită de pe partea cealaltă a şoselei. Nişte cifre oxidate de alamă se înşirau strâmbe de-a lungul stâlpului de lemn. Iar pe cutie scria un singur nume: „Grainger”.

McBride trase scurt aer în piept, simţind fiori pe braţe şi pe spate.

Aceasta era cutia poştală pe care o văzuse Delaine Howard în viziunea ei cu atâţia ani în urmă. *Această* familie Grainger.

„Asta e”, se dumiri în cele din urmă, cu pulsul bubuindu-i în urechi.

Alergă înapoi la maşină.

Cu cât intra mai adânc în pădure, drumul devenea aproape de necirculat. Scrâşni din dinţi şi se luptă din răsputeri cu volanul ca să menţină Chevroletul printre hopurile care îl zdruncinau. Când era gata-gata să abandoneze maşina şi să o ia mai departe pe jos, drumul se netezi şi zări înaintea lui marginea unui luminiş.

Înăbuşind dorinţa de a tura motorul, conduse încet mai departe. Se vedea acum o clădire albă ivindu-se printre copaci.

O casă de scânduri văruită, cu obloane de un verde spălăcit…

Ieşi din pădure şi opri în iarba înaltă din spatele casei. I se încorda tot trupul când opri motorul şi ieşi din maşină. Ezită, izbit de asemănarea cu cealaltă casă pe care o văzuse de dimineaţă. Forma era alta, iar vopseaua de pe obloane mai închisă la culoare. Dar se potrivea cu descrierea făcută de Lily.

Privi în dreapta sa. Deasupra copacilor, luminată de strălucirea soarelui, veghea clopotniţa şcolii.

„Asta a văzut Lily”, îşi zise. Inspiră adânc, să prindă puteri, şi pomi la pas prin iarba înaltă, dând ocol casei. Aproape că se aştepta să o găsească şi pe aceasta arsă în întregime. Dar casa era intactă.

Înlătură grilajul de plasă ruginită şi sfâşiată şi bătu la uşă. Nu-i răspunse nimeni, aşa că bătu din nou. Tot nimic. Încercă clanţa şi rămase surprins când văzu că se deschide cu uşurinţă.

— E cineva aici?

Apoi îl izbi mirosul. Înţepător. Metalic. A

Sânge.

Îşi scoase pistolul Smith & Wesson din tocul de pe umăr, cu inima bubuind în piept, şi se năpusti înăuntru.

Era o nesăbuinţă de necrezut, dar spaima îi învinse raţiunea la amintirea împuşcăturii pe care o descrisese Lily.

Îi făcuse ceva femeia aceea copilaşului său? Se năpusti pe coridor prin arcada de la bucătărie şi aproape că alunecă în ceva umed şi lipicios. Se prinse de tocul uşii şi fixă cu privirea balta neagră de sânge de la picioarele sale.

În faţa lui zăcea cadavrul unei femei. Formaţia sa de poliţist învinse pentru o clipă instinctul patern şi cercetă scena cu o detaşare profesională. O împuşcătură în cap. Femeia probabil că murise pe loc. Din câte se părea, era o sinucidere.

Apoi numai se dezmorţi şi trecu ca un fulger pe lângă cadavru, fără să îi pese câtuşi de puţin că distruge locul crimei, încercă fiecare uşă de pe coridor. Ultima din stânga era încuiată.

Izbi puternic cu umărul în uşă de câteva ori, ignorând durerea. Lemnul se făcu în cele din urmă ţăndări şi el se năpusti în cameră.

Era un dormitor de copil. Se potrivea cu descrierea făcută de Lily. Inclusiv fereastra spartă.

„Clare trăieşte”, îşi zise, cu gâtul încordat.

O luă la goană înapoi pe coridor, pe lângă cadavru, şi ieşi din casă. Trecu de maşină şi se afundă în pădure, cu ochii la clopotniţa şcolii.

Lily ieşi de pe şosea pe un drum nepavat care dispărea în pădure. Terenul accidentat puse la încercare suspensiile maşinii închiriate, zguduind-o, în ciuda centurii de siguranţă care o ţinea legată. Conduse până când nu mai putu să înainteze şi opri, continuându-şi drumul pe jos. Pădurea era deasă şi poteca ce ducea la vechea şcoală era toată năpădită de vegetaţie, dar Lily înainta curajoasă, fără

să ia în seamă crengile şi rugii care îi biciuiau picioarele.

Făcea atâta zgomot, încât aproape că nu auzi fâsâitul din spatele ei.

Dar, într-un târziu, îl simţi.

O trecu un fior rece, de parcă un deget de gheaţă i-ar fi schiţat o linie pe şira spinării. Se aruncă în dreapta, ascunzându-se după un pin cu trunchiul lat. Cu inima cât un purice, aruncă o privire înapoi.

Prin desiş mărşăluia un bărbat cu păr blond spălăcit, cu un pistol mare în mână. Iar alături de el, necruţător şi încruntat, păşea Andrew Walters.

Capitolul al optsprezecelea

McBride gonea prin pădure, strigând-o pe fiica sa pe nume, până când răguşi de tot. Îi luă mai mult timp decât s-ar fi aşteptat să ajungă la şcoală, dar nu voia nici să rişte să treacă pe lângă Clare, care poate se ascundea după o tufă sau printre crengile încâlcite din preajmă. După câteva minute se apropie destul cât să întrezărească clădirea văruită din scânduri care se contura printre trunchiurile copacilor, acum că pădurea se mai rărise. O luă la fugă înspre clădire, atras de o putere nevăzută.

Ieşi în poiană şi cercetă şcoala. Era de un alb murdar, ridicată la un metru şi ceva deasupra pământului, pe o fundaţie naturală de piatră. Trepte şubrede din lemn de pin urcau spre o verandă din faţa intrării cu două uşi. McBride observă că uşa este întredeschisă.

— Clare?

Aşteptă încremenit, ciulind urechea. Inima îi tresaltă când dinăuntru se auzi un foşnet. Încercă să potolească fluxul de adrenalină, spunându-şi că zgomotul putea fi făcut de o veveriţă sau de o pasăre prinsă în clădire.

Dar în adâncul sufletului ştia deja…

— K.C! strigă. K.C! E tata!

Auzi din nou foşnetul. Inima îi bubuia mai să-i spargă pieptul, în timp ce fixa întunericul din spatele uşii întredeschise. Vru să se năpustească în sus pe scări, dar se temu că nu îi vor susţine greutatea. Se opri la baza scării şi încercă să străpungă cu privirea bezna dinăuntru.

— K.C?

Din întuneric păru să se întrevadă o feţişoară ovală. McBride răsuflă iute şi tremurat.

O fantomă cu părul negru se ivi din clădirea şcolii, cu ochi căprui uriaşi şi chipul palid şi rotund. McBride se prăbuşi în genunchi, cu mintea copleşită de un tumult de senzaţii.

— Tata? întrebă fetiţa, cu o voce subţire, întinse braţele către ea.

— Da, mititico, eu sunt.

Fata scutură din cap, cu o bănuială întipărită pe chip.

— Nu pe tine te aşteptam.

McBride se sculă în picioare. Clare făcu imediat un pas în spate.

— Nu, scumpa mea! Stai liniştită. Nu-ţi fac niciun rău. Nu ţi-aş face niciodată rău.

— Mama a zis că n-ai mai vrut să ai grijă de mine, spuse Clare, pe un ton acuzator.

Lui McBride îi apăru în faţa ochilor imaginea femeii ce zăcea în balta de sânge.

— Nu ştia ce spune. Clare.

— Mă cheamă Casey, zise ea, hotărâtă.

— Ştiu. Aşa-ţi spuneam eu. Casey, îi pronunţă porecla cu accentul ei. Nu te-am dat, Casey. Te iubesc. Nu aş renunţa niciodată la tine. Te-am pierdut.

— Mama zice că mama mea adevărată a murit.

— Aşa e, scumpa mea, spuse bărbatul, chinuit de

gândul că Laura se dusese pe lumea cealaltă fără să îşi mai vadă fetiţa. Dar eu trăiesc şi nu am renunţat la tine niciodată.

Pe când pronunţa cuvintele acelea, simţea cum vinovăţia îl izbeşte cu puterea unui accelerat. De fapt renunţase la ea, nu-i aşa? Cu cinci ani în urmă o lăsase să îi moară în inimă şi în minte. Dacă n-ar fi fost Lily, ea ar fi fost încă moartă pentru el.

De-ar fi acesta singurul motiv, o va iubi pe Lily pentru totdeauna pentru că-i dăduse înapoi fetiţa.

„E atât de frumoasă!” îşi zise el privind-o. Nu mai era copilul durduliu de trei ani pe care îl pierduse, ci o fată înaltă şi slăbuţă, apropiindu-se de pragul adolescenţei. Pierduse şase ani din viaţa ei.

Băgă de seamă jucăria de pluş zdrenţuită pe care o strângea la piept. Şi domnul Verde se schimbase, constată cu tristeţe.

— Văd că încă îl mai ai pe domnul Verde. A avut grijă de tine, bombonico?

Fetiţa făcu ochii mari şi păşi înspre el.

— Cântă cântecul, îi porunci. „Clipi, uimit. Ce cântec?

Apoi îşi aminti. Laura inventase un cântec de leagăn pe care i-l cântau amândoi lui Clare în fiecare seară. Închise ochii şi se strădui să îşi reamintească versurile demult îngropate în minte. Brusc auzi vocea dulce şi limpede a Laurei în ureche, cântându-i versurile:

„Nani, nani, puişor, nani, nani, somn uşor.

A plecat bătrânul Soare, la un picnic pe răcoare.

Dar din stele doamna Lună...”

Vocea subţire de fetiţă a lui Clare termină cântecul în locul lui.

— „Îţi va face o cunună...”

Coborî iute treptele şi se aruncă în braţele lui. O prinse, convins că va muri de fericirea de a strânge trupuşorul cald care i se ghemuia la piept.

În buzunar îi târâi telefonul. Casey tresări în braţele lui. O clipă se gândi să îl închidă, dar poate că îl suna tocmai Lily. Răspunse:

— Aici McBride.

Era patrula pe care o postase în faţa casei lui Lily.

— Domnule locotenent, o urmărim pe domnişoara Browning, care a plecat de acasă acum vreo douăzeci de minute. Tocmai a intrat în pădure şi a parcat pe un drum nepavat.

Auzi în ureche vocea subţirică şi abia desluşită a lui Clare:

— I-am spus unde să mă găsească, tată. McBride simţi un junghi în inimă.

— Domnule locotenent, domnul Walters şi un alt bărbat au intrat în pădure în urma ei acum vreo trei minute. Să îi urmărim?

Lui McBride îi îngheţă sângele în vine, iar Clare încremeni la pieptul lui. Se îndepărtă de ea, cercetându-i chipul palid. Se uita fix undeva în spatele lui. Fără să vadă ceva. Îi amintea de Lily când avea o viziune, îl trecu un fior.

Vocea poliţistului îi bâzâia în ureche.

— Domnule locotenent?

— Urmăriţi-i! spuse scurt şi închise.

Casey căzu moale în braţele lui, apoi întinse mânuţele şi îl prinse de cămaşă.

— Lily e în pericol! ţipă, răguşită de panică.

— Lily e în pericol? repetă el, încercând să înţeleagă.

Apoi auzi o împuşcătură.

Prinse în mână bărbia lui Clare şi o obligă să se uite

la el. Încercă să îşi înmoaie vocea ca să n-o sperie:

— Mititico, am nevoie de ajutorul tău.

Lily auzi un pocnet în spatele ei şi un şuierat care îi trecu pe lângă ureche. Adrenalina îi explodă în vine, îmboldind-o să se grăbească. Trebuia să îi îndepărteze de şcoală.

Apoi auzi altceva.

— Lily!

Era vocea lui Casey, tare, de parcă fetiţa s-ar fi aflat chiar lângă ea. Lily se împiedică şi fu cât pe ce să cadă.

— A venit tata, îi şopti Casey la ureche. Zice să fugi spre şcoală. O să aibă el grijă de noi.

Lily scutură din cap.

— Vor să-ţi facă rău ţie!

— E aici! A zis să-ţi spun că-l cheamă Jubal şi că o să aibă grijă de noi. Vino repede!

„Îl cheamă Jubal". Lui Lily îi tresaltă inima de speranţă. Era gata să leşine de uşurare.

— Vino repede! o auzi pe Casey, de data asta mai şters.

O nouă împuşcătură zdruncină liniştea pădurii. Copacul din dreptul lui Lily explodă într-un nor de aşchii ce i se înfipseră în faţă şi în braţe.

Cu inima bătând mai să-i spargă pieptul, Lily se întoarse şi o luă la goană înspre turla şcolii, care abia se zărea printre pini.

„McBride e acolo cu Casey", repeta ea la fiecare pas, ca un descântec. „O să aibă grijă de noi".

McBride îşi ţinea strâns fiica la piept, trăgând cu ochiul pe fereastra şcolii. Chemase şi alte persoane în ajutor, inclusiv pe Theo Baker. Avea un pistol şi o încărcătură de rezervă – „niciodată să nu pleci de-acasă fără ele", îşi zise, rânjind amar –, dar nu putea să o apere

pe Lily dacă nu ajungea la el.

După două minute ce i se părură nesfârşite, văzu o mişcare în pădure. Lily ţâşni ca o săgeată dintre copaci într-un loc în care pădurea nu era atât de deasă, gonind din răsputeri înspre şcoală.

— Stai aici! îi porunci lui Clare. Alergă către verandă.

Ţinti înspre locul din frunziş din care veneau zgomotele şi trase repede două focuri, în vreme ce Lily urca treptele în fugă, două câte două.

O prinse de braţul întins şi o trase înăuntru, aşezând-o între el şi fiica lui.

— Te-au atins?

Lily scutură din cap, privindu-i rând pe rând cu ochii ei aurii. Era albă ca varul, iar el întinse mâna să o prindă înainte de a se prăbuşi.

— Ne-ai găsit! o îmbrăţişa Clare.

Lily o strânse în braţe pe fiica lui McBride. Îşi îngropa faţa în părul negru al fetiţei.

— Ai ajuns aici, se întoarse ea către McBride. Dar cum?

Îşi permise o pauză de o clipă pentru a privi în ochii ei.

— Am crezut că e posibil, îi răspunse. Zâmbetul femeii îl învălui ca lumina soarelui, îmbărbătându-l. Se uită prin geamul murdar, aşteptând o mişcare. Aparent, focurile sale de acoperire îi obligaseră pe urmăritorii lui Lily să dea înapoi.

— Am văzut desenul, îi spuse el. Individul pe care l-ai văzut în pădure e Joe Britt, şeful de campanie al lui Andrew Walters.

— Andrew Walters e cu el, zise Lily, cu o voce sumbră. Însuşi tatăl lui Abby era la mijloc.

McBride rămase o clipă privind-o, şocat şi scârbit de

idee. Întinse mâna spre Clare şi o mângâie pe spatele slăbuţ. Fetiţa se lipi de el, zdrobindu-i inima în milioane de cioburi.

Deodată auzi un râcâit uşor în spatele şcolii. Se răsuci, încercând să vadă prin întunericul încăperii fâşiile subţiri de lumină din celălalt capăt, unde scândura de pin se curbase şi se crăpase de-a lungul anilor, lăsând să pătrundă înăuntru razele soarelui. O umbră întunecată trecu prin faţa uneia dintre scânduri şi se opri.

— Unul dintre ei e acolo în spate, murmură McBride.

Acoperiţi-vă urechile!

Îşi aţinti arma asupra umbrei negre care încă se vedea printr-una din deschizături. Inspirând adânc pentru o precizie mai mare, apăsă pe trăgaci. Îi răspunse un urlet de durere.

Treptele din faţa intrării scârţâiră. McBride se lipi de perete, cu inima bătându-i zgomotos. Spera ca prima împuşcătură să fi nimerit individul acela, căci, până la venirea ajutoarelor, erau în inferioritate numerică, iar criminalii erau probabil amândoi înarmaţi.

— Se aud sirenele, murmură Clare, lipită de braţul lui.

— Şşt, mititico! îi şopti.

Apoi le auzi şi el. Sirenele Poliţiei. Cel puţin două maşini, probabil trei, care se îndreptau într-acolo.

Veniseră.

Scârţâitul din verandă încetă. O clipă mai târziu, McBride auzi un trosnet prin desiş. Ajunse la uşă la timp să îl mai vadă pe Andrew Walters fugind.

O parte din el voia să îl urmărească, să îl ajungă din urmă şi să îl bată măr. De parcă nu fusese de ajuns că-şi pusese propriul copil în primejdie pentru cine ştie ce motiv, venise aici cu gândul să le omoare pe Lily şi pe

Clare. McBride era absolut convins de asta.

Dar întâi trebuia să îl scoată din joc pe Joe Britt.

— Trage pupitrele în cerc şi ascundeţi-vă sub ele, îi spuse McBride lui Lily.

Ea se puse imediat pe treabă, în timp ce el se strecura afară, ocolind şcoala.

Îl găsi pe Joe Britt chircit pe pământ, în dureri. Rotula părea o masă sângerândă de ţesuturi, oase şi mătase italiană arsă. Nici măcar nu încercă să apuce pistolul când McBride se aplecă să îl dezarmeze.

Tocmai îl percheziţiona pe Britt, căutând alte arme, când auzi paşi apropiindu-se în fugă. Se răsuci cu pistolul în mână.

Theo Baker ridică braţele”.

— Stai domol!

McBride lăsă în jos pistolul.

– Caută-l tu pe neno…

Îşi înghiţi înjurătura, sperând ca fiica sa să nu-l fi auzit din clădire.

Theo îl prelua pe Britt, iar McBride dădu ocol şcolii. Opt poliţişti în uniformă mişunau în poiană, iar doi dintre ei îl ţineau captiv pe Andrew Walters. Avea mâinile prinse în cătuşe, la spate. Întâlni privirea lui McBride, apoi lăsă imediat capul în jos.

Cu mânia clocotindu-i în măruntaie, McBride se strădui totuşi să vorbească pe o voce egală.

— Lily? Acum puteţi să ieşiţi. S-a terminat. Femeia ieşi din clădirea şcolii, ţinând-o pe Clare pe după umerii osoşi. În ochi i se citea atâta dragoste, încât lui McBride i se tăie respiraţia. I se alătură la baza treptelor, în timp ce ochii ei căzură asupra lui Andrew Walters.

Înainte ca McBride să îşi dea seama ce are de gând, i-o puse pe Clare în braţe şi se năpusti spre politician,

izbindu-l cu pumnul ei mic în bărbie. Lovitura fu destul de puternică cât să-i dea capul pe spate.

Vreo doi poliţişti o prinseră ca să o împiedice să-l lovească, în timp ce Lily mârâia către el:

— Ticălos fără inimă ce eşti! Propria ta fiică!

— N-am vrut să păţească nimeni nimic, izbucni Andrew.

— I-aţi citit drepturile? întrebă McBride, preluând-o pe Lily din mâna poliţiştilor.

— Da, domnule, răspunse unul dintre ei, rânjind. McBride nu putea să îi întoarcă zâmbetul. Le strânse la piept pe Lily şi pe Clare, mulţumind lui Dumnezeu că ajunsese la timp să le salveze.

Medicul de gardă îi asigură că fetiţa e complet sănătoasă, dar insistă să o ţină peste noapte sub supraveghere, însă McBride nu îndrăzni să o lase singură multă vreme după ce adormise.

Lily îi relatase deja tot ce ştia lui Theo Baker şi acum stătea într-un fotoliu pe partea cealaltă a patului, cu degetele încă înlănţuite de cele ale lui Casey. Evenimentele de peste zi începuseră să îşi facă efectul şi era copleşită de amestecul de fericire şi oroare.

Ce avea să se întâmple cu Abby? Biata fetiţă, după ce-şi pierduse mama în împrejurări atât de îngrozitoare şi după atâtea zile de spaimă în care fusese maltratată de răpitori, urma să îşi piardă şi tatăl, tocmai când avea mai multă nevoie de el.

Cu trupul vibrând de oboseală, Lily aproape că nici nu observă fiorul ce îi gonea pe şira spinării. Dar când uşa mentală se deschise larg, se grăbi să se afunde în ceaţă, sperând să dea de nişte ochi albaştri care o aşteptau dincolo. Se pomeni într-o cameră întunecată, aşezată pe marginea unei saltele moi.

Abby stătea în mijlocul unui munte de perne, cu genunchii strânşi la piept. Lily o atinse. Abby tresări.

— Lily? M-ai auzit? Lily o prinse în braţe.

— Am venit.

— Mă temeam că n-o să te mai întorci, şopti Abby.

— Ţi-am spus că o să vină. Ne găseşte mereu. Lily ridică privirea şi întâlni ochii fiicei lui McBride. Lily o mângâie pe Abby pe păr, întrebându-se cât de multe îi spusese mătuşa despre tatăl ei.

— Te simţi bine, Abby?

— Mătuşa Jenn zice că o să stau aici cu ea şi cu unchiu' David, că mami e în rai şi taţi a trebuit să plece o vreme, se smiorcăi Abby, iar Lily îi simţi lacrimile calde prelingându-i-se pe obraji. Dar Casey mi-a promis că vii să mă vezi.

Lily schimbă o privire cu micuţa Casey, a cărei feţişoară solemnă părea mult mai matură decât a unui copil.

— Sigur că o să vin, spuse Lily, simţind cum vârtejul o trage înapoi.

Se agăţă de Abby cu capul zvâcnind de durere şi încercă să mai stea.

— Trebuie să plecăm, Abby, zise Casey, apropiindu-se de Lily şi prinzând-o de mână. Mai venim, îţi promit.

Lily o lăsă pe Casey să o conducă prin ceaţa care le învăluia. Când deschise ochii, era din nou în rezerva de spital, ţinând-o de mână pe Casey. Fetiţa o privea cu ochi somnoroşi.

McBride îi şopti în ureche:

— Unde te-ai dus iar? Lily strânse mâna fetei.

— Abby voia să ne vadă.

Lui McBride i se topi toată veselia de pe chip.

— Biata mititică! Va avea vreodată o viaţă normală?

Lily nu era sigură dacă se referă la Abby sau la fiica sa. Poate că nici nu mai conta.

— E cu cineva care o iubeşte destul de mult cât s-o ajute să treacă peste astea, indiferent cât va dura totul, îi răspunse.

Theo Baker îşi băgă capul pe uşă şi le făcu semn să iasă. Lily o strânse din nou pe Casey de mână şi îl urmă pe McBride pe coridor.

Theo coborî vocea:

— Britt mărturiseşte tot ce ştie. Vrea să se asigure că Walters nu îi pune lui totul în seamă. Se pare că senatorul coborâse în sondaje cu peste zece puncte, exact cum spunea şi Blackledge. El şi cu Britt s-au panicat.

Şi au încercat să obţină voturi din compasiune, folosindu-se de propria lui fiică. Inima lui Lily se strânse când se gândi la Abby.

— Britt i-a angajat pe Gordon şi pe Scotera să o atace pe Debra Walters. Se aşteptau să ajungă în ziare, să atragă compătimirea alegătorilor.

— Dar Debra a opus rezistenţă, presupuse McBride.

— După ce s-au întâmplat toate astea, Gordy şi Skeet au pornit-o pe cont propriu. Walters şi Britt nu ştiau unde să-i găsească până când au sunat-o pe Lily.

— De asta voia Andrew Walters să-l ajut, se dumiri Lily. M-au folosit să dea de complicii lor, care dispăruseră.

Theo încuviinţă.

— Când te-au sunat răpitorii, fără să lase instrucţiuni pentru depunerea banilor, Britt s-a prins că voiau să îi transmită lui Walters să îi contacteze. Stabiliseră mai demult un punct de întâlnire unde urma să o predea pe Abby, aşa că Walters s-a dus şi le-a lăsat un bilet acolo. Când a apărut Scotero să caute biletul, Britt îl pândea. L-a urmărit pe Skeet până la rulotă.

— Şi i-a omorât acolo, încheie McBride, sumbru.

— Cereau prea mulţi bani. A decis că era un risc prea mare.

— Dar de ce o urmărea Britt pe Abby prin pădure?

Întrebă Lily.

— Britt jură că nu voia să-i facă rău. Voia doar să o găsească înainte să vorbească altcineva cu ea, în caz că Skeet şi Gordon i-ar fi spus câte ceva despre cum se petrecuseră lucrurile.

— Politica, se strâmbă McBride. Sper să-i răstignească şi pe Britt, şi pe Walters.

Aruncă o privire peste umăr spre fiica sa, iar trăsăturile i se înmuiară. Copila adormise la loc. Theo îşi aşeză mâna pe umărul lui Mc Bride.

— Sunt fericit că ai găsit-o pe Clare. E un adevărat miracol!

McBride îi aruncă o privire caldă lui Lily şi-l aprobă:

— Da, aşa-i.

Theo îi zâmbi lui Lily şi îi histr nliijim I McBride se apropie de palirl în (nir drumi<îi inliţii. Îndepărtă o buclă de păr de \nohm/

— Ai găsit-o, Lily. Exact; iş: i (mu ui npiii, /Inc el, gâtuit de emoţie.

— Nu, Casey m-a găsit pe ininr

Căzuseră de acord să îi spiirui (iisi-y, în «A ic diiilil în largul ei. Lily presimţea că; ucslii va fi iiimric lui

Clare de acum înainte.

Un nume nou pentru o viaţă nonn fi în li HA McBride o lipi pe Lily de el. şi osâiiin, lăiniiilii I

mii de furnicături pe şira spinării. Îşi ilrspi mim Im/ili”.

de ale ei şi şopti:

— Iartă-mă pentru tot ce am. spus; r/i iliiiriin.

— Te-am înţeles, încercă ca să i lipiriisifl, dni McBride îşi lipi degetele de buzele ei, oiiil un A unii ţinue.

— Nu, lasă-mă să vorbesc. Mi-am dat seama în nu contează dacă ai aveai sau nu clictlalc Ai încercat să mă ajuţi. Nu aş putea niciodată să le imisc pentru că ai încercat să mă ajuţi. Te iiihesr pio uiull. zâmbi el.

— Şi eu te iubesc, spuse Lily, atingând ui pe obraz… Nici nu-mi vine să cred prin ce coincideuM extraordinară ai găsit-o pe Casey.

— N-a fost o coincidenţă.

Lily îşi arcui sprâncenele, surprinsă.

— Cred că îmi era scris să ies de pe autostradă acolo, în loc să merg mai departe. Îmi era scris să o găsesc.

Lily scutură din cap, amuzată de ironia cuvintelor sale.

— Tu, care erai atât de sceptic, Jubal McBride.

— Ştiu, rânji el. Nici despre Delaine Howard nu mai cred că este o impostoare, spuse şi îi povesti de cutia poştală pe care o găsise. Femeia care o ţinea pe Clare se numea Grainger. La fel ca familia de care îţi ziceam, familia cu fetiţa despre care Delaine a crezut că e Clare. Când am văzut cutia poştală, mi-am amintit ceva legat de familia aceea. Tatăl fetiţei divorţase cu câţiva ani înainte, după ce fetiţa lui de trei ani, Gina, murise de leucemie. De aceea am şi crezut că fata putea fi acolo, pentru că îşi pierduse copilul în felul acela.

— Femeia care a furat-o pe Clare era fosta soţie a domnului Grainger…

McBride dădu din cap.

— Aşa cred.

— Atunci… cum? Doamna Grainger trecea pe acolo şi a văzut-o pe Casey jucându-se singură în curte?

— Mă îndoiesc că vom afla vreodată, dar o să

cercetez.

— Deci ai crezut că fiică-ta trăieşte, hm?

— Da, zâmbi el şi o strânse mai tare în braţe. Azi am trăit un miracol, Lily, îi murmură în ureche. Mi-am văzut fiica pe care o crezuse moartă ieşind vie din şcoala aceea. Am fost de faţă când ţi-a trimis un mesaj la distanţă prin pădure, iar acum vă am pe amândouă aici cu mine, nevătămate. N-o să-mi mai bat joc niciodată de vedeniile tale.

Lily îşi lăsă capul pe spate.

— McBride…

— Trebuie să te măriţi cu mine, Lily. Nu pot să-mi închipui cum ar fi să trăiesc fără tine.

O sprânceană i se arcui.

— E o cerere în căsătorie sau un ordin? McBride izbucni în râs.

— Cum vrei tu, numai să te conving să vii cu mine la biserică.

Lily chicoti.

— O, ştiu deja dintr-o sursă de încredere că tu eşti viitorul meu soţ. Mi-a spus Rose acum câteva zile. Şi nu îmi permit să o contrazic pe sora-mea când vine vorba de lucruri din astea.

— Ţi-a spus Rose? se încruntă el.

— Nu ţi-am povestit că şi surorile mele au câte un har?

McBride se holbă La ea, prefăcându-se îngrozit.

— Se pare că şi tu ai aşa ceva în familie, râse ea. McBride se răsuci către Casey.

— Are şi ea un har, nu-i aşa? Laura spunea mereu că în familia ei se nasc clarvăzători.

În ciuda vorbelor lui de mai devreme, Lily simţi un nod în stomac în timp ce îi cerceta chipul.

— Şi nu te deranjează?

— Te-a salvat cu harul ei. Iar tu ai salvat-o cu al tău, spuse el, simplu.

O sărută pe gură cu atâta pasiune, încât ultimele îndoieli ale lui Lily se spulberară. Harul ei, acel dar extraordinar pe care îl considerase atâta amar de vreme un blestem, îi adusese mai multă fericire şi speranţă decât îşi imaginase vreodată că puteau să existe.

McBride îi dădu drumul şi îi prinse faţa în palme, privind adânc în ochii ei. Trăsăturile sale aspre se încreţiră într-un zâmbet.

— Îţi mulţumesc că mi-ai redat credinţa.

Lily îl îmbrăţişa şi îşi sprijini capul de umărul lui, veghind somnul liniştit al fetiţei… care avea să devină în curând şi fiica ei.

„Plăcerea a fost de partea mea”, îşi zise.

HARLEQUIN INTRIGUE
PATRICIA ROSEMOORE
Cineva care să mă apere

Trecutul dureros i-a despărţit. Gideon, devenit acum proprietarul clubului Undercover, o va ajuta însă pe Simone să dovedească faptul că este pe nedrept acuzată de crimă. Iar pasiunea care îi unise cândva re-izbucneşte mai înfocată ca niciodată.

HARLEQUIN INTRIGUE
JESSICA ANDERSEN
Foc încrucişat

Psihologul criminalist Maya Cooper se află pe urmele unui asasin în serie care terorizează oraşul Bear Claw. Ea trebuie să-l captureze cu orice preţ pentru a nu deveni următoarea lui victimă. Este nevoită să-i ceară ajutorul lui Thorne Coleridge, fostul ei instructor de la Academia de Poliţie. Acest joc periculos va reaprinde o mai veche pasiune.

HARLEQUIN INTRIGUE
ALICE SHARPE
Copie la indigo

Îşi regăseşte mama, după care aceasta dispare în mod misterios. Katie Fields porneşte în căutarea ei, singurul său sprijin fiind Nick Pierce. Numai că Nick nu vrea să renunţe la viaţa sa liniştită în Alaska şi să-şi pună în pericol fiica. Secretul înfricoşător al acestei dispariţii nu le va da însă pace. Mafia trimite un asasin pe urmele lor, iar Katie şi Nick se avântă într-o cursă contra-cronometru, încercând să îşi salveze familiile.

HARLEQUIN INTRIGUE